

Mississ

Miss

---

niunam Collagen Herrn Dr. Bender

zu Frankfurt am Main

der Hofapotheke

QUAESTIONES

DE

**ADJECTIVIS GRAECIS, QUAE
DICUNTUR, VERBALIBUS.**

SCRIPSIT

DR. HENRICUS MOISZISSTZIG.

CONICII.

TYPIS F. F. HARICII.

MDCCCXLIV.

1844

Prinzen Collage von H. Wender

zu familiärer Erinnerung

der Dorothea

LIBRARY
OF THE
UNIVERSITY OF ILLINOIS

QUESTIONES

18 2 14

DE

**ADJECTIVIS GRAECIS, QUAE
DICUNTUR, VERBALIBUS.**

~~***~~

SCRIPSIT

DR. **HENRICUS MOISZISSTZIG.**

~~_____~~

CONICIL.
TYPIS F. F. HARICHI.
MDCCCXLIV.

1844

Εἰ δέ πη ἄλλη ἔχει, ἔτοιμος ἔγωγε καὶ μανθάνειν καὶ ἀκοίειν οὐ μόνον παρὰ Κρατύλου ἀλλὰ καὶ παρ' ἄλλον ὄτινοῦν.

Plat. Cratyl.

Timido certe quisque animo ad studiorum primitias accessit in lucem proferendas, neque me Horatianum illud non exercuit:

nonumque prematur in annum
membranis intus positis. Delere licebit
quod non edideris: nescit vox missa reverti. —

Excitatus autem, quum harum quaestionum fundamenta jeci, a Lo-
beckio, praeceptore meo pie venerando, operi instare idque postea
emittere, incitatus praeterea a Gerlacho, cujus auspiciis docendi tiro-
cinium annum posui, viro liberalissimo atque eruditissimo optimeque de
me merito, coeptum augere, impulsus denique a Brueggemanno, viro
doctissimo atque humanissimo, qui hujus urbis gymnasium moderatur,
rem non abjicere typisque mandare, haec conata foras dare ausus sum.
Fundamenta esse velim hanc commentationem opusculi majoris, quod,
si vires non deficient, neque virorum doctorum judicia de hisce facta
duriora sint et acerbiora, post annum apparebit. Plura his etiam deesse,
quibus perfecta reddantur, haud abnuimus, sin, rem plus habere operis
quam ostentationis, perspexeris, operam a nobis non sine oleo navatam
esse infitias non ibis. Acri studio his quaestionibus diu me dedidi,
omnibus ex partibus rem pertentavi atque occulta et quasi involuta

aperui, quoad potui non quoad volui, res enim erant, quas ob materiei defectum incultas relinquere coactus eram, quibusque accedere non potuit extrema manus, de quibus si decrevissem, nodum fortasse secuissem non solvissem. —

Multa licentius ficta, neque ad satis firma annisa esse adminicula videbuntur, at haec in iis ponenda, quae propria sunt cujuslibet linguae et consuetudini condonanda. Non instar machinae ceterum lingua est habenda, non externo enim movetur pulsū, sed interno agitur. Connexus ei copulatusque cultus humanus, utrumque it, quo natura fert. Quo majora vitae capit incrementa societas, eo magis in dies linguae copia et ubertas augetur. Fons vivus sub civitatum radicibus profunditur, una cum iis crescit, augetur, viget. — Libere ac solute incedit, et natura ei dextram tetendit, suumque pollicita est praesidium. Quam ob rem neque in claustra compingi, neque repagulis, quae superari nequeant, concludi potest, atque semper in tortores suos vindicavit. Nec tamen est sine lege. —

Ad extremum pro certo exspectare me affirmo, remissuros in hisce judicandis frontem viros doctos, neque rigore et severitate ea esse perstricturos. —

Scripsi Conicii Kal. Mai. MDCCCXLIV.

Adjectivorum, de quibus disputatio instituitur, usus, late in lingua graeca patet, neque formatio eorum, neque motio et vis artis circumscriptae sunt finibus. Quam ob rem, si res in disceptationem vocatur, plus habet difficultatis in recessu, quam fronte minatur. His accentum partis eorum adjicias diligenter cognoscendum; procul enim, tam firmum et constantem eum esse, ut vulgariter tradunt, putans, a recta via aberrares; et timemus, ne ex contrario vagum paene et instabilem eum existimes, nisi indiscretam adjectivorum farraginem ad obrussam exegeris. Haec in antecessum. —

PARS PRIOR.

Agitur de iis, quae ad formam adjectivorum attinent.

Particula I.

DERIVATIO.

Ex iis, quae *Lobeck.* paral. pag. 446. in medio ponit, et *Matthiaci* et *Buttmanni* sententiam, de hisce adjectivis prolatam, parum firmam, titulumque ipsum huic particulae praefixum, falsum esse, satis colligi licet. Sed lacte alti disciplinae, qua ita loqui consueti sumus, ac si ab altera forma alteram, vicinia quadam inter utramque intercedente, expressam et repetitam putemus, rationem illam ordinis et dispositionis causa retineamus. Hisce vero omnibus remotis, quin etiam formis illis solivagis omissis, ut *λεγωτός* Callimach. h. Dian. 12. Br. Anal. 2, 467. *ἀπειδίλωτος* Callimach. h. Cerer. 125. *πτοιωτός* Nicand. Alex. 243. *παιλωτός* Pollux 6, 10. *πηδαλιωτός* Aristot. categor. 7. *μορμωτός* Lycoph. 342. *ζαβδατός* Aristot. h. a. 11, 4. Xen. Cyr. 8, 3, 8. *ζοπαλιωτός* Dio Cass. 1218, 26. *σανρωτός* Hesych. *σχοινωτός* Cosm. Indopl. pag. 140. *ψαρμωτός* Sirach 22, 20. *χειρωτός* Herodot. 7, 61. *δακτυ-*

λωτός Ion. ap. Athenae. 11, 43. *δμφαλωτός* Pherecrat. ap. Athenae. (verborum *πιδιλοῦν, λεγνοῦν, πτοιοῦν, πιλοῦν* etc. nulla prorsus exstant vestigia) praecepta a viris doctis proposita claudicant, atque a vero plane sunt aliena, quum exempla inveniantur, quae non Perfecto et Aoriste I., Passivi temporibus, assimilata, sed ad Praesentis, Futuri, Aor. II. Act. aliarumque formarum similitudinem efficta sunt.*)

CAPUT I.

Gregem ducant ea, quae a Perfecto vel ab Aoristo I. Pass. formam et originem traxisse videntur, quorumque mira est fecunditas.

§. 1. *Pura.* *λωθητός* Tryphiod. 21. *ἀμφιβόητος* Musae. 187. *κολλητός* Nonn. Dionys. 25, 284. *πλωτός* Dionys. Perieg. 1139. *ἐξαιρετός* Hom. II. 2, 227. Eurip. Iphig. Taur. 775. Troad. 258. *διαίρετός* Soph. Trach. 162 etc.

ἄπλετος, ἄπλητος, ἄπλατος (sexcenties apud epicos) *ἄπλαστος* Hesiod. theog. 151. falsa scriptura) ejusdem esse stirpis, praeter formae similitudinem ex perpetua significationis eorum confusione cernitur. cf. Piers. ad Moer. pag. 25. — *πελάζω* haud dubie forma paragogica ex *πέλω* nata, et ex hoc, metathesi *ἄπλετος*, ex illo, confusione *ἄπλατος* (ion. *ἄπλητος*) ortum est. cf. Buttm. s. v. *πελάζω*.

§. 2. *Non pura.* — *νεόστρεπτος* Nicand. Alex. 299. *φρικτός* Orph. Argon. 465. *τυκτός* Nicand. Ther. 108. Oppian. Cyneg. 4, 107. Nonn. Dionys. 14, 235. *χρυσότευκτος* Orph. h. 54, 18. *νεότευκτος* Hom. II. 21, 592. (*τέτιγγμαι, τέτειγγμαι, ἐτύχθην, ἐτέτυχθην*) *ἐλεόθρεπτος* Nicand. Ther. 597. (*ἐθρέφθην*) *εὔστρεπτος* Orph. Argon. 236. (*ἐστρέφθην*) *αὐτόρθεκτος* Oppian. Cyneg. 2, 567. (*ἔρχθῆναι*) etc.

De *γραπτός*, significatione: *curvatus*, quod Manetho Apotelesm. 5, 195. Libr. vacill. cf. *Wernicke* ad Tryphiodor. pag. 418. Eadem codicum nutatione Maneth. Apotelesm. 4, 80, 548. 6, 378. *θεόλημπτος* legitur pro vulgari *θεόληπτος*. Si forma sana, Perfecto ionico *λέλαμφθαι* assimilata est, praeterquam quod in Adjectivo Ionismus accuratius est expressus. Ad similitudinem Perfecti illius accurate expressum est *ἐπίλαμπτος*, quod Herodot. 3, 69. Major autem haesitatio de *ἀμαιμάκετος* est.

---

*) Nec opinanti mihi, quum jam prelum expectaret opusculum meum, ab Haubio, bibliothecario nostro, programma Mariae ins. anni MDCCCXXXIX traditum est, cui inest Grossii quaestio, de hac particula partis prioris prima, habita. Jucundum gratumque mihi erat viri docti commentationem multo cum judicio conscriptam meae disputatiunculae comparare, ejusque, quantum fieri potuit, rationem habere. —

Ex iis, quae E. M. 76, 10. affert, nullam prorsus solatium et utilitas capi, sed uice intelligi potest, quantopere grammatici in hoc vocabulo explicando sint discruciatii, quantumque trepidaverint. Falsis opinionibus, quas veteres glossographi sparserunt, nostri quoque aevi viri multi abrepti mihi esse videntur. E. M. I. all. haec leguntur: Ὀμηρος, ἰσὸν ἀμαιμάκετον: παρὰ τὸ μῆκος μάκετος διπλασιασμοῦ μαμάκετος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄ μετὰ τοῦ α, ἀμαιμάκετος, ὁ μακρὸς καὶ ὑπερφυῆς· τὸ δὲ — πνεύουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ: — παρὰ τὸ μαιμῶ, μαιμακα. Χμαιραν ἀμαιμακέτην, ἄμαχον, ἀκαταγώνιστον, φοβεράν, ἀνυπόστατον· ἢ ἀπροσμάχητον, καὶ μεγάλην· παρὰ τὸ μαιμάω μαιμῶ, τὸ προθυμοῦμαι, μαιμάκετος· ἔξ οὗ τὸ θηλυκὸν μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, πρὸς ἣν οὐδεὶς προθυμεῖται μάχεσθαι. ἢ παρὰ τὴν μάχην, ἀμαιμάχητος; καὶ ἀμαιμάκετος, καὶ ἀμαιμακέτη. —

Plane, ut videtur, a μαιμάσσω vox est derivanda, ita ut posita sit pro ἀμαιμακτος (Ζεὺς μαιμάκτης) ε̄ inter stirpem et inclinamentum inserto, ut in δυσδέριετος, ἀριδείκετος, ἀλάμπετος et similibus. — α autem intensive accipiendum, et quam arctis circumscriptae sint limitibus notiones: magnopere saevientis, potentis, ingentis, vasti, quis est, qui non videat? —

ἀφύγετος apud epicos vulgatum, adjectivi verbalis formam ementium tanquam subditivus fetus familiae est submovendum. Idem valet de τηλίγετος. — Derivatio adjectivi ἀφυσγετός non satis dilucida et expressa, quin imo dubia relinquenda est. E. M. a. v. ἀφυσγετόν τὸ ἰλυώδες καὶ συρφετόν. παρὰ τὸ ἀφύω (ἀφ' οὗ τὸ ἀφύσσω, ὡς ἰλάω ἰλάσσω, δδύω δδύσσω, τὸ δργίζομαι) γίνεται ἀφυσγετός, ὡς πήσσω παγετός. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἀφυσγετός. τὸ ἀφυσσόμενον ὑπὸ τοῦ ἔξυματος. τρέπει γὰρ τὰ δύο σσ εἰς γ· ἢ παρὰ τὸ φεύγω, φυγετόν, καὶ ἀφυσγετόν τὸ μὴ ἀποφεῦγον τῆ καταφορᾷ τοῦ ἔξυματος. — ἀφυσγετός et ἀφύσσειν cognatione inter se contineri, ex significatione patet. — ἀφυσγετόν νέκταρ Nicand. Alex. 584. non ut Schneider. vult „vinum multum“ vertendum, sed „vinum omni sorde liberatum“; et potestas, qua vox apud Homerum, substantivi naturam induens, legitur, „limus“ nihil aliud est, nisi: „a flavio secretum.“ Ex eodem fonte manavit ἀφύξιμος Nicand. Ther. 603. (τρίς ἀφύξιμον οἶνον) ter despumatum i. e. repurgatum vinum; sin verbum a φεύγω repetas, ut idem valet, quod μόνιμος, ut nonnulli volunt, sub verbis allatis quae sit subjicienda sententia, non intelligo. — Tamen vero rationem et viam, qua ortum putat vocabulum etymologus, nunquam probabo, quamvis alia non praesto sit, nam ante omnia ἀφύσσω et πήσσω comparari nequeunt, et σ insertum nulla analogia munitum. —

Mirum et insigne literae dentalis exterminatae exemplum θαναμάδος praebet, pro θαναμασιός h. Hom. Bacch. 34. Mercur. 80. 440. Hesiod. Scnt. 165. Huic Ilgenius

doctissimus alterum ex propria officina proditum, subiunxit: ἀφρατος h. Hom. Mer-
car. 80, ubi omnes libri ἀφρατος, quod Gross. sine locis repetit. Ejuſdem expli-
cationi vecis δαμιατός adſtipulari non poſſumus.

Vocem ἐφθός, de qua Butt. §. 22. adnot. 2. non ſatis firmatam proferit expli-
cationem, μονήρας intactam reliqui. Exempla analogo afferri nequeunt, quod et ἐφω,
unde repetendum eſt, μονήρασι adnumerandum. Eustathii opinio ad Od. 4, 66.
pag. 146, 9. proposita, ἐφθός ductum eſſe ab ἐφω, et ἐφθός in ἐφθός mutatum, ne
cum numero ſeptenario confundatur, quam Gross. immeritiſſime collaudat, minime
probabilis eſt, nam ἐφω nunquam coquendi vi legitur. Nihil ſtabilitatis habet Grossii
comparatio adjectivi cum ἀγαθός, quod, ut ſimile tenuis in aſpiratam converſae
exemplum aſſerat, Eustathii verba repetens, ex ἀγατός, ἀγαστός ortum vult. Maxi-
mum enim diſcrimen eſt inter utrumque adjectivum, et equidem omnino ſententiae,
qua alibi Eustath. utitur, indulgeo, ἀγαθός originem traxiſſe ab ἄγαν. —

CAPUT II.

Non tam proclivi lapſu ejuſmodi adjectiva profluunt, quae ad aliorum temporum
normam ſunt efformata, et compreſſius de hac re licet dicere, quod ab Grossio ſatis
eſt pertractata. —

In ſimilitudinem Aoristi II. incurrunt: νήχετος Tryphiod. 368. Hom. Od. 13,
80. Moſch. 3, 11. etc. (ἡγρόμην) niſi traiectione ortum veliſ. ἀσχετος Oppian. Cy-
neg. 2, 60. 4, 176. ἀάσχετος Hom. Il. 24, 708. ἄσχετος Bion. 1, 40. Hom. Ol.
2, 53. ἀνασχετός Orph. lith. 15, 37. Eurip. Hipp. 332. Irgm. Dict. XVI. Soph.
Trach. 734. περίσχετος Oppian. hal. 4, 146. (ἐσχόμην). ἀσπετος ſexcenties; ab
Aor. epico ἔσπον pro εἶπον, cujuſ exſtat Imperativus ἔσπετε. — etc.

Praeſente tanquam duce ſunt uſa: ἀχίνετος Nicand. Alex. 174. (χύνω) παριτός
Callimach. h. lavacr. Pallad. 90. ἐξιόν Hesiod. Theog. 732. quod Butt. unicum
habet exemplum, in quo adj. verb. ἰτός cernatur. ἰτός Plat. Phaedr. 29, 41. de
legg. 1, 11. et διπέτος de republ. 8, 2, 545. Plenioris formae ἰπητέος apud Ariſtoph.
Nub. 131. Xenoph. Memorab. 1, 1, 14. ἐξιπητέος. In ſubſtantivi vim abiit ἀέτός
Aeſch. Pers. 203. ab ἄημι (ἄετον, ἄετε) ἀτός et cum α privativo ἄατος, ἄτος Hom.
Il. 5, 388. 836. verbi formae ἄω eſt attribuendum. — etc.

Exempla, quae ſibi ad imitandum ſumſere Futurum: οἰστέος Soph. Antig. 310.
ἄνοιστέος ibid. 272. ἀπροσγαιστέος Aeſch. Pers. 89. οὔσοιστός Aeſch. Choeph. 741 etc.
et συνεστέος Plat. Protag. pag. 313. etc. De formis ἀντάχρετος, παλινάχρετος cf.
Buttm. lexil. 1, 33. —

Particula II.

Plura sunt, et quidem graviora, quae hic in censum veniunt; adjectiva dico, quae inter stirpem et inclinamentum nunc σ inserunt, nunc literam negligunt.*) Lumen quidem rei afferri conati sunt viri docti, sed opiniones eorum praesidio non satis esse firmatas, si propius ad eas accesseris, statim tibi liquebit. — Vossius ad Arat. Phaen. 359. *πολύκλαυτος* scripturae mendo ex *πολύκλαυτος*, quam formam poeticam vocat antiquiorem, ortum, atque *ἄκλαυτος* eandem ob causam ex Homero removendum esse docet. Temere ac fortuito, arbitror, a viro clarissimo et doctissimo, dictum, nulla enim est ratio, attentare vocabulum analogiae conveniens, exemplisque satis contestatum. *ἄκλαυτος* Hom. Il. 22, 386. scriptura est vulgata, et postea demum auctoritate codd. Lips. Vrat. etc. *ἄκλαυτος* repositum, sed eodem jure *πυρίκλαυτος* quoque expellendum esset, quod Hom. Il. 13, 564. sine ulla librorum discrepantia legitur. Codicum autem nitamur fide, opus est, qui si inter se dimicent, liberum est, fateor, in quam quisque descendere velit partem, sin omnes uno ore consentiant, nunquam, nisi argumenta gravissima et potentissima mutationem extorqueant, ab iis devertendum. — Heynius doctissimus, ad locum, de quo quaestio est: „scilicet emollitum videtur id, quod vulgo durius ad aurem — *αυσι*“ — Huic causae nihil lere addere possumus, inter omnes enim constat, quid quantumve nos de soni suavis et grati regulis linguae tot saecula jam abolitae decernere possimus. — Hermannus praeterea, formis sigmatismo implicitis, potentialem, σ carentibus, passivum inesse significatum censet. Sententia duobus vel tribus exemplis fulta, sexcentis refutatur, et vir summus ipse, in verba sua leviter fortasse effusa, profectio non juraret. Fieri quidem potuit, ut Graeci ab eadem radice duos elicuerint surculos, modo soni variandi, modo significationis causa, sed quae diximus, ex paulo infra sequentibus, satis intellectum iri putamus. Clarius ceterum foret res, si nobis ad illibatas antiquitatis copias aditus pateret. — Ilgenius, vir celeberrimus, rem extremis modo tetigit digitis ad h. Hom. Mercur. 80. et Apoll. Pyth. 337. — *ἄφραστος*, *ἄφρατος*

*) De industria adjectiva relinquimus, quorum formae sigmatismo percussae solae increbruerunt, aut Perf. et Aor. I. Pass. aut Aor. I. solo speciem sigmaticam prae se ferentibus. e. g. *ἄσβεστος* (*ἔσβεσμαι ἔσβεσθην*) *ἀπόπτυστος* (*ἔπτυσμαι ἐπτύσθην*) *ἀκονστός* (*ἤκονσμαι ἤκονσθην*) *ἄθραυστος* (*τέθραυσμαι ἐτραύσθην*) *ἐπίσπαστος* (*ἔσπασμαι ἐσπάσθην*) *ἀντοκύλιστος* (*κεκύλισμαι ἐκύλισθην*) *πολύμνηστος* (*ἐμνήσθην μέμνημαι*) *ἀνώϊστος* (*ᾠίσθην*) etc. — Haec enim sunt ad analogiam concinna. —

(cf. I, I, I, 2.) *Θαυμαστός θαυματός, ἀδάμαστός ἀδάματος*, cum γνωστός γνωτός, ἐραστός ἐρατός comparat, eandemque sigmatismi causam esse constituit. Eandem viam ingressus est Heinrich. ad Musae. 236. —

Ante omnia, adjectiva, quorum paenultima brevis, ab iis sunt internoscenda, quorum ultimae proxima longa est. Illorum sigmatismi saepe metrum est causa, horum autem utriusque formae promiscuus, ut videtur, apud Graecos erat usus, et licentia caeco impetu huc atque illuc versabat. Maxime illud ex eo cernitur, quod formae apud eundem scriptorem, nullo observabili discrimine, alternant, nisi libris fallimur, qui non solum in his adjectivis, sed etiam in sigmatismo temporum, quibus assimilantur, magnopere inter se dissident. —

CAPUT I.

Ad partes vocemus ea, quorum ultimae proxima longa est.

(κέκλανμαι et κέκλανσμαι) κλαντὸν δ' ἀρτιτρόποις, ὠμοδρόπων — νομίμων προπάροιθεν διαμείψαι — δωμάτων στυγεράν ὁδὸν. Aesch. Sept. 323. miserabile nubilibus est, nuptias morte commutare. — οὐ κλαντὰ δ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα Soph. Oed. Col. 1425. (ll. vacill.) cf. II, 3, 4. — ματα τ' ἐρικλανύτων πολέμων Ἔρις Oppian. Hal. 2, 668. discordia, bellorum magnopere deploratorum (lacrimarum fontium) mater. — εἰ καὶ ἐρικλανύτων τῆλ' ἔθανες γονέων Anal. 3, 102. etiamsi procul a propinquis ejulantibus moriaris. — μηδέ μοι ἄκλανστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι — καλλείπομι θανῶν, ἄλγεα καὶ στεναχάς. Anal. I, 65. ne indeplorata sit mors, sed etc. — Ἀχαιοὺς — ἄκλαύσιον κτερέων νόσφιςαν Αἰνεάδαί ibid. 2, 1. Achaeos indefletos exequiis privarunt. ἦγε μηδὲ πρὸς θεοῦς — ἐξεσι ἄκλανστω τῆσδ' ἀποσῆναι στέγης Soph. Elect. 1085. cui non lamentatae domo exire non licet. — ἐῶν ἄκλανστον ἄταρον Soph. Antig. 29. sign. pass. — ὦλετ' ἄκλανστος, αἴσιος Aesch. Eumenid. 565. indefletus ignotus periit. — ὄμμασι ἄκλαύστοισιν ἐπίκλανσας Ὑμεμαίω Nonn. Dionys. 29, 99. oculis non flentibus deplorabat etc. ubi Graefius ex lubidine, ut videtur, ἄκλαύτοις scripsit. — κείται νέκυς ἄκλανστος loco ex Hom. jam supra allato: corpus indeploratum jacet; eadem vi autem Od. II, 54. σῶμα ἄκλαντον. — οὐκ ἄκλαντον ἔχων τάρον Anal. 3, 203. — ξηροῖς ἄκλαύτοις ὄμμασι Aesch. Sept. 693. (var. ll.) oculis non flentibus. — οὐδὲ πένθος ἔλιπ' ἄκλαντον Soph. Oed. Col. 1786. (var. ll.) sign. pass. μύρεσθαι καλὸν νῆα πολυκλαύστοισι δέεθροις Mosch. 3, 74. multum flentibus fluminibus i. e. lacrimarum rivis Ξηρόνστιν. — θανάτοιο πολυκλαύστοιο ποταμοῦ Arat. Phaen. 360. λύχραιο πολυκλαύστοιο Musae. 236.

lucernae multum defletae i. e. quae multas lacrimas ciebat. — *κυμαινοῦσα πολυκλαύτοιςι μερίμναις* apud eund. 832. sollicitudinibus agitata acerbis. — *ὦ πολυκλαύτω φίλοιαι θανάω* Aesch. Pers. 674. mortue ab amicis multum deplorate. — *πολυκλαύτω ἐπὶ τύμβω* Anal. 1, 30 et 76. 2, 304. *πολυκλαύταν δὲ παρέρπων* — *στάλαν* Anal. 1, 58. *πολυκλαύτω παρὰ Ἀθήη* Nonn. Dionys. 4, 153. sign. pass. — *πολυκλαύτοιο λελασμένοι ἰωχμοῖο* Quint. Smyrn. 3, 380. proelii multum complorati, obliti. — *μάτα πολυκλαύτοιο τόκων* Tryphiod. 390. partus multum deplorati mater. — *πολυκλαύτων ε' αἰγείρων* Orph. Argon. 956. Gesner. ad h. l.: „sed variatur, inquit, ab ipsis, credo, auctoribus, orthographia verbalium a κλαίω.“ — *τύμβον ἐς ἀμφίκλαυτον* Oppian. Hal. 4, 257. sepulcrum lacrimis stillatum. — *πάγκλαυστον αἰῶνα* Soph. Elect. 1085. *πάγκλαυτον θέρως* Aesch. Pers. 822. *παγκλαύτων ἀλγέων ἐπιπόροθον* Sept. 374. *ὄφρονσι παγκλαύστοις* Soph. Antig. 831. (var. II.) sign. pass. — De significatione horum ab adjectivis compositor, cf. II, 3, 5, 1. —

(*κέκλυμαι ἐκαύθη*) *πυρρίκαστον φυτόν* Nonn. Dionys. 7, 158. conjectura est Falkenburgii, pro *πυρρίκωντον*, quod in editione principe legebat. — Cur mutaverit, nescio, nam 10, 74. 21, 173. 23, 245. 38, 429. vox sigmatismo etiam non insignita reperitur. *σκῶλος πυρρίκαστος* Hom. l. all. *ἀλιόκαστος* Theocr. Id. 10, 27. *εἰς τὰς ἀκαύστους κόμας* Xenoph. Anab. 3, 5, 8. — Omnibus his locis passiva voces praeditae sunt vi. — Eandem significationem prae se ferunt: *νεόκαστον ὕλην* Aristot. Probl. 12, 2. et *νεόκαστος ὕλη* Theophr. C. Pl. 6, 17, 7. —

Eodem jure in hunc gyrum compellenda sunt adjectiva biformia verbo *γινώσκειν* adscribenda. *γνωτα κ' οὐκ ἄγνωτά μοι* Soph. Oed. tyr. 58. nota neque ignota mihi. *γνωστὸν* quod cognosci potest ibid. 369. *εἰ δὲ μὴ ἄλλως γνωστὸν, ὅτι ἀληθῆ λέγω* Xenoph. Hell. 2, 3, 28. nisi aliunde colligi potest, vera me dicere. — *σημεῖον* — *γνωστὸν τοῖς τῆς ἐαυτῶν τάξεως* Xenoph. Cyr. 6, 2, 3. signum quod cognosci poterat etc. Sed Anal. 1, 243. *γνωστὴ πρόκειται πᾶσιν Ἀττικὴ κύλιξ* culullus Atticus, quem omnes noverunt; et Anal. 2, 348. *τὰ δ' ὄστια πού ποτ' ἐκείνου, πύθεται, αἰθυσίαις γνωστὰ μόναίς ἐνέπειν* mergis solis notum. — *ἄγνωστος* Pausan. 2, 2, 2. Hom. Od. 2, 175. Eurip. Hel. 504. Iphig. Taur. 94. Anal. 2, 364. sign. pass. — Nonn. Dionys. 1, 371. 5, 392. Anal. 1, 61. 2, 319. 2, 202. potent. vi. — *συγγνωστὸς* II. infra affer. vi potentiali. — *εὐγνωστα καὶ εὔμαθη* Xenoph. Oec. 20, 14. facilia cognitu et intellectu. — *γνωτὸς* Hom. II. 7, 401. et *ἀλλόγνωτος* Od. 2, 365. intellectu pass. — *ἀρίγνωτος* Hom. II. 13, 72. Od. 4, 207. Maneth. apotelesm. 3, 108. 6, 177 etc. pass. et uno modo loco vehementer suspecto Maneth. apotelesm. 3,

223. ἀρίγνωστος eadem vi praeditum, ubi Rigler. ἀρίγνωτος εἰρῆσι. — εἰγνωστός Soph. Aj. 714. sign. pot. cf. praeterea Addend. ad Steph. Glossar. —

(κέκλειμαι κέκλεισμαι) ἐγκατάκλειστος Eurip. frgm. Dan. 1, 39. ἀκλειτος Dionys. Halicar. pag. 305. vi pass.

(ἄζωσμαι) ἄζωστοι Hesiod. op. 318. non cincti, ἄζωτοι autem mulieres vocari dicit Steph. in gloss., quae vestibus brevioribus offendunt. —

CAPUT II.

Jam illorum lustremus cohortem, quorum paenultima brevis est.

(ἀνώ att. ἀνύτω. ἦνυσμαι ἦνύσθην). Formae sequentes sine controversia ab ἀνώ sunt repetendae. — ἀνυσία περ ἀντιώσαν Apoll. Rhod. 3, 717. quum, quae petis, perfici possint. — οὐκ ἔστ' ἀνυστὸν τόνδε σοι κατακτανεῖν Eurip. Hec. 964. — σιγῇ ὡς ἀνυστὸν Xenoph. Anab. 1, 1, 8. — σίτω ἢ ἀνυστὸν μετριωτάτω Xenoph. Lac. 1, 3. modico, quam maxime fieri potuit, pane. ἀνηνύστω ἐπ' ἀέθλω Apoll. Rhod. 4, 1307. pugna infinita (quae fini non potest). ἀνηνύστω ἐπὶ ἔργῳ Hom. Od. 16, 111. re imperfecta. — δέσμον δυσεξήνυστον ἔλκεται δεθείς Eurip. Hipp. 1281. vinculo inextricabili ligatus rapitur. — σύ δ', ὦ τάλαινα, μὴ 'πι τοῖς ἀνηνύτοις — τρήνου σὺ σαντήν Hel. 1285. tu vero, infelix femina, ne infectis (pot.) te maceres. — πάντεσσι δ' ἀνήνυτος εἶσαι ἀέθλος Apoll. Rhod. 3, 502. omnibus autem pugna videbatur inexplicabilis. — Eadem signif. Nonn. Dionys. 16, 315. οὐδὲ μόθου τέλος ἦεν — καὶ δῆρις ἀνήνυτος. — Tryphiod. 299. ἀνηνύστοις ἐπ' ἀέθλοις et ibid. 447. ἀνηνύστους ἐκατόμβας; utroque loco potent. Omnes hae formae sigmaticae metri necessitate progenitae. —

(ἀγαμαι, ἠγάσθην, ἀγασμένος) ἀγατὸν κιθαρῖζων h. Hom. Apoll. Pyth. 337. dulciter citharizans; sin paenultima longa requiritur, aut σ inseritur, aut α in η producitur. — οὐκέτι μοι βίος ἀγαστός Eurip. Hec. 162. vita non jam aestimabilis. — βρότοις πάντεσσιν ἀγαστή Anal. 3, 291. omnibus mortalibus admirabilis. οἶκον ἀγητὸν ibid. 3, 51. ead. signif. — θῆσαντο φωνὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν — Ἔκτορος Hom. Il. 22, 370. staturam, atque admirabilem intuebantur. Hectoris speciem. δέμας καὶ εἶδος ἀγητὸς Hom. Il. 24, 376. eod. sensu, et Oppian. Cyneg. 1, 364. pluribus heroibus enumeratis, pergīt: τοῖτ' ἐν μακάρεσσιν ἀγητοί, ubi adjectivum manifesto potentialiter est vertendum. — In prosa oratione ἀγαστός increbruit, vi potentiali. —

(ὄνομαι) ὄνοστός Apoll. Rhod. 4, 91. detestabilis, et eadem potestate ὄνοστός. Lycophr. 1235. βουλαῖς ἄριστος, οὐδ' ὄνοστός ἐν μάχαις. — Metri causa σ insertum. —

(τέθνηται ἐπόθην) ἄθνητος, quod saepe in prosa oratione legitur, metri causa litera σ augetur Anal. 1, 126. ἄθνητα δ' ἱερά πολλάκις κατεσθίει. —

ἀδάμαστος, quod semel apud Homerum, Il. 9, 158. et Orph. h. 3, 7., huc esse referendum, jam per se incurrit oculis, quum δαμάζω poetae prorsus erat ignotum. Forma primaria ἀδάματος apud Aeschylum legitur: Sept. 219. —

CAPUT III.

His non confundenda sunt haec: ἐρασιός. (νυμφέων ἔρονος ἐρασιόν Orph. h. 45, 4. — Thr. ἐρατόν. nympharum flos amabilis. — κάλλος ἐρασιόν Anal. 1, 8. pulchritudo venusta. etc.) ἐπέρασιος. (τὴν ἐπέραστον ἑταίρην amabilem amicam Anal. 3, 291. ἐρατός, ἐπήρατος, πολυήρατος saepissime, ubicunque fiunt obvia, potentialem induere naturam. Illa enim ab ἐρώμαι (ἠράσθην) haec ab ἔραμαι sunt repetenda. — Neque ἀκήρατος et ἀκέρασιος, quorum illud saepissime apud poetas, hoc solum apud scriptores pedestris orationis increbruit, huic familiae sunt adnumeranda, nam ἀκήρατος non ortum ducit a κεράννυμι, ut Schneider et Passov. putant, sed ex substantivo κῆρ egerminavit. In eundem errorem, in quem lexicographi, Grossius incidit. ἀκήρατον est latinum: „integrum, intactum i. e. fatu“ et non incommoda est Suidae vocis interpretatio: ἄφθαρτον, ἀθάνατον, ἀπαθές. — Permultis locis vocabulum per speciem modo „non mixtus“ verti potest. cf. exempla, quae Schneider in lex. s. v. affert. — Dissimillima eis vero sunt: τρίλλιστος Callimach. h. Cerer. v. ult. πολύλλιστος Hom. Od. 5, 445. h. Hom. Apoll. Pyth. 169. Orph. h. 31, 14. etc. — πολύλλιστος Orph. h. 11, 4. Maneth. apotelesm. 6, 741. — Formae sigmaticae originem traxere a λίτομαι, non sigmaticae a λίω. cf. Butt. s. v. λίτομαι. — πολύκτιος Orph. h. 9, 2. ὀμόκτιος Oppian. Hal. 4, 352. εὐκτιος Cyneg. 201. sine dubio Perfecto ἔκτιμαι sunt assimilata, et εἰκτισιος et ceteris sigmaticis formis κτιζω ἔκτισμαι ortum dedit. — κτιστός h. Hom. Apoll. Pyth. 121. apertum est vitium pro ξεστός. — De his satis. —

Particula III.

De motione et accentu adjectivorum verbalium in τος cadentium.

Quaestio de accentu horum adjectivorum et disputatio de eorum mobilitate arctissime sunt coniuetae, et naturae quodam vinculo inter sese continentur. Res

autem ipsa maxima circumfusa est caligine, partim ob librorum vacillationem, partim ob consuetudinis inconstantiam, qua re motionis atque accentus usus tam vagus et instabilis redditur, ut inquirenti ea objiciantur impedimenta, quae vix superare possit. Regulae, quas de hac re proponunt veteres grammatici, non semper sufficiunt, eorumque infirmitatem et levitatem subtiliter *Lobeckius* in paralipomensis et exquirat, et rem ipsam ad vivum resecat. Ratione, quae ex exemplis inter se comparatis patet, imprimis autem *summi viri* auctoritate innisus, hoc praeceptum primum in medio pono:

Syntheta gravantur, parasynthetorum pars gravatur, pars acuitur, illa duorum sunt generum, haec trium, simplicia denique acuto finiuntur et moventur per genera. —

CAPUT I.
S Y N T H E T A.

Lex, quam de accentu eorum posuimus, licet nunquam violatur, multa tamen inveniuntur exempla, quibus regula de genere allata negligitur, quae, nisi licentia quadam poetica defendantur, enormia sunt, nec procul a vitio. Judiciorum ceteroquin primariorum, quae de hac re exstant, optimum est *Lobeckii*. „Sunt quaedam, ad Ajac. ed. pr., inquit, prisci usus vocabula, quae vel necessitas genuit, vel antiquitatis recoluit favor.“ *Porsonus* autem: „Omnia adjectiva composita et in $\tau\omicron\varsigma$ terminata, apud antiquissimos Graecos per tria genera declinabantur, ἀπόθητος, η, ον. Femininas formas, quum jam paulatim obsolevisset, poetae et Attici vel ornatus vel varietatis ergo subinde revocabant.“ — *Hermannus*: „Nobis quidem usus poetarum persuasit, ita has formas a poetis omnibus usurpari, si vel metrum eas requirit, vel aliquid ad elegantiam et gravitatem dictionis, tum etiam aliquando ad homoeoteleuton hiatumve vitandum conferant.“

Plurima quidem ejusmodi exempla in melicis leguntur, ubi oratio numerose et volubiliter funditur, cui altius assurgenti formae rariores sermoni communi non concessae partim inserviunt. Illi autem, qui omnia haec exempla elegantia sonove dulci metiuntur, multas regulas, quas nos in conformatione et in collocatione vocabulorum sequimur, a Graecorum consuetudine abhorrere, immemores sunt. Caput igitur hujus disquisitionis sententiae *Hermanni* sit tentatio, et si utique aliqua causarum ab eo allatarum quadamtenus in rem valeat, eam adscribam, si vero nulla in exemplum quadret, nihil denotabo. —

Innumerabilis ferme synthetorum copia, si compositionis rationes respicias, in complures ordines est dividenda.

§. 1. A substantivis inducta. —

της οιστροδινήτου κόρης Aesch. Prom. v. 590. Μίταις Θεοκλύτοις Sept. 131. ήλιοβλήτους πλάκας Eurip. Bacch. 14. χρυσόδετον ἄλκην Eurip. fragmt. Dan. 1, 39. etc. — Euripides autem in Hecuba 193. σχύμνον γάρ μ' ὄστ' οὐριθρέπταν et Orest. 1381. τοῖς δ' ἐς ἀρκυσιάταν μηχανὰν ἐμπλέκειν. Utrumque exemplum in cantico legitur, et vocis ἀρκυσιάτος per genera motae causa sine dubio in dictionis gravitate posita. Idem adjectivum communis generis in diverbiis invenitur. Aesch. Agam. 1386. ἀρκυσιάτος πημόνη. — Apud Pindarum unum idemque adjectivum modo trium modo duorum est generum: Δάλον Θεοδμήτας Ol. 6, 101. et Θεοδμήτω ἔλευθερίᾳ Pyth. 1, 119. — δουρικτήτην περ εἰῶσαν Hom. Il. 9, 343. οἶα δουρικτήτην μετανάστιον Nonn. Dionys. 21, 19. δουρικτήτην σέο Ῥεῖη 30, 286. δουρικτήτην τινὰ Βάκχην 34, 31. δουρικτήτης πόθον εὐνῆς 34, 207. δουρικτήτην τε γυναῖκα 37, 616. δουρικτήτην βριάρην 40, 28. (gravitas). δουρικτήτην Ἀριάδνην 47, 558. et δουρικτήτην ἄτε κόρυην Nonn. Dionys. 27, 197. (metonym). δουρικτήτη παράκοιτις Tryphiod. 630. *Wernicke* ad h. l. „seniores epici, inquit, qui Nonnum sibi exemplum sumpserunt, formam sexus femiini constanter praeponere maluerunt, aurium sensum fastidiosissimum, non temere cohibentes.“ Non verum, nam apud Nonnum ipsum 43, 92. legitur: δουρικτήτοιο θαλάσσης et Quint. Smyrn. 10, 384. δουρικτήτω ὑπ' ἀνάγκη. *Hermannus* quidem, de sectis poetarum epicorum, hunc poetam ex versuum componendorum ratione ante Nonnum scripsisse demonstrare studet, sed *Lobeck*. in scholis suis, de literis Graecis, versuum et linguae structurae ratione habita, post Nonnum eum vixisse probat. —

αὐτὰρ ληϊάδεσσι δουρικτήταις περιανον Apoll. Rhod. 1, 806. ναυσικλειήτη τ' Εὐβοία h. Hom. Apoll. Delph. 31. (elegantia). ναυσικλειτῆς Εὐβοίας h. Hom. Apoll. Pyth. 41. (hiat. vitand.). —

§. 2. Ab adjectivis composita. —

πανδάκρυτον βιοτὰν Soph. Phil. 700. κακόβαπτον εὔμαριν Aesch. Pers. 665. πολυκλαυταν τ' Ἰφιγένειαν Agam. 1587. ubi *Porson*, ad Eurip. Med. 882. ad rationem ibi propositam probandam πολυκλαυτήν legi jubet, quam conjecturam *Wellauer* ad Aesch. Agam. l. all. magnopere collaudat. — Apud Aristophanem autem in uno eodemque cantico idem adjectivum πολυτίμητος in deae Pacis invocatione diverse

movetur. Pac. 978. δέξαι δῆτ' (Θυσίαν) ὡ πολυτιμήτη et 1014. ταῦτ' ὡ μολυμένητ', εὐχομένοις ἡμῖν δίδου et Thesm. 292. δέσποινα πολυτιμήτης Δήμητρος φίλη. Forma illa per genera mota nisi in cantico legeretur, ubi oratio elatior paulo et ornatio est, sermonibus poetae per humum repentibus minime conveniret. — Pindarus itidem Nem. 1, 3. metri quodam vel euphoniae emolumento νεοκρίσταν εἰς Αἴτναν scripsit. πολυμνήστη βασιλεια Hom. Od. 4, 774. πολυμνήστην τε γυναίκα ibid. 14, 64. Ἰσα πολυμνήστησιν αἰεὶ τίουσ' ἀλόχοισι Maneth. apotelesm. 6, 145. — ἐν καμπῆσι πολυστρέπτῃσι Nicand. Ther. 480. (Cod. Med.) elegantia. κόρη δημογνήτη μεγαλόφρονος Orph. Argon. 1213. πολυλλίστη βασιλεια Orph. h. 31, 17. 34, 2. 40, 9. πολυγνάμπτησιν ἐλισσόμενος προχοῆσι Quint. Smyrn. 1, 286. πολυγνάμπτης ἑλλεινο Dionys. Perieg. 1157. *Wernicke* ad Tryphiodor. frustra formam adjectivi femininam usu et analogia sancitam eliminare conatur. cf. *Passou.* ad Dionys. Perieg. l. all. ὠδίνεσσι πολυτλήτησι Quint. Smyrn. 11, 25. sed 14, 267. πολυτλήτοιο θυγατρὸς. — νεημέλκῃ ἐνὶ πέλλῃ Nicand. Alex. 311. et πολυκλαύταν δε παρέρπων — στάλαν I, 2, 1. —

§. 3. Quae a partibus orationis indeclinabilibus ordiuntur. —

Ejusmodi vocabulorum tam magnus literas Graecas perlegenti occurrit numerus, ut ingenti eorum cumulo paene obruatur. — τὰν ἄβατον φυλλάδα Soph. Oed. Col. 707. χειρὸς τῆς ἀνικήτου Oed. Col. 1585. et sexcenta alia. — Anal. 2, 300. ἀνδράσιν ὀψιγόνουσιν ἀκινήτην καὶ ἄστυλον et apud eundem poetam in eodemque carmine septem versibus interjectis ἀκίνητοί τε θείωναι. — κόρυς ἀκινήτης ἐλελίξτε Nonn. Dionys. 25, 423. — Αὔλιν ἀκλύσταν Eurip. Iphig. Aul. 118. quam scripturam *Bremi* ex *Mæthiaci* sententia recte tuetur. *Marklandus* autem in καύλιν ἀκλύσταν mutavit. Hanc conjecturam *Lob.* ad Ajac. pag. 244. ob crasin insolentiorum optimo jure aspernatur, et Αὔλιν τε κλυτὰν conjecit, quo neque sensus, neque grammicae leges violantur. — οἴκοι δ' ἀτανρώτη διάξω τὸν βίον Aristoph. Lys. 217. *Lobeck.* l. all. in ἀτανρώτῃ mutat similiaque ad conjecturam probandam affert exempla: ἀκλαντεῖ, ἀνοιμωκτεῖ, ἀτανρώτῃ a levi comicorum scripturae genere abhorreere contendens. — ἀβάταν ἄλα κίονων ὑπερ' Ἡρακλέος Pind. Nem. 3, 36. ἐξ ἀμετρήτας ἀλὸς Isthm. 1, 53. οὐδ' Αἶδας ἀκινήταν ἔχε ῥάβδον Ol. 9, 50. — ὄν ἐγωγ' ἀκάματα προσμένοσ' Soph. Elect. 165. — ἀθάνατος saepe apud scenicos, apud epicos semper fere per genera movetur. — ἂν ποτ' ἐμφιλήταν ἔδου Aesch. Sept. 108. (ll. var.) gravitas dictionis et metrum. — τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνω Soph. Oed. Col. 1386. elegantia. — ἀδμήτας ἀδμήτα Aesch. Suppl. 149. ad hiatum vitand. et gravitat. causa. — ἀλλ', οὐ μὰ τὰν γ' ἀδμήταν αἶν Ἄρτεμιν Soph.

Elect. 1253. gravitas et metrum. — *αὐ σοι λώβαν ἐχθίσταν — ἀρρήτων τ' ὄραίνης δαίμων.* Eurip. Hec. 190. — *χώρας ἀπορρήτας ἀποφερόμενοι* Med. 789. gravitas et hiatus. — Sed Aesch. Pers. 354. *ἀπορρητος πόλις.* — *ἀλλοτρίη φιλοπότης ἀπειρήτη Κυθροίης* Nonn. Dionys. 15, 172. homoeoteleuton. — *ἀπειρήτην ὑμεναίων* Nonn. Dionys. 33, 232. 42, 374. 47, 186. metrum. — *ἀπειρήτην τοκείοιο* ibid. 40, 41. *ἀπειρήτησι δὲ νύμφαις* 43, 93. — *ἀπειρήτην Ἀφροδίτης* 48, 220. metrum. — Manetho autem apotelesm. 1, 26. *γυναίκας — ἀπειρήτους φιλοπότης.* — *ἀδμήτην, βρέφος* Hom. Il. 23, 266. — *ἀδμήτην ἦτ' ἀλγίστη* Il. 23, 655. metrum et elegantia, et eandem ob causam *ἀδμήτην ἦν οὐπω* Od. 3, 383. — *χῆλην δ' ἀρρήτην ἱερός* Oppian. Cyneg. 4, 255. eand. ob causam. — *ἀσβέστη κέχνητο φλόξ* Hom. Il. 16, 123. *φλόξ — σίνεται ἀσβέστη ῥαγόεν* Nicand. Ther. 821. *ἄσβεστον δὲ νέμει πολυκήριον ἄτην* ibid. 798. — *ἀλλήκησι μελήθοσι* Maneth. apotelesm. 3, 103. — *εὐπλέκτησι κόμαις* Nonn. Dionys. 13, 200. et ibid. 37, 25. *εὐπλέκτοιο δὲ σειρῆς.* — *καὶ εὐδυνάτη θεᾶ ἀγνή* Orph. h. 75, 10. ubi *Herm.* scripturam recipit, quae est apud Dinnarum: *εὐδύνατοι θεαὶ ἀγναί.* — *εὐγνάμπτησι λαχάινοντες μακέλησι* Dionys. Perieg. 1115. (var. Il.) *εὐνήσι εὐγνάμπτοισι* Quint. Smyrn. 9, 435. — *πύλης εὐποιήτησι* Hom. Il. 5, 438. Wolf. — Harl. Townl. *εὐ ποιητοῖσι* incidit in Scyllam volens vitare Charybdim. Vrat. b. *εὐποιήτοισι.* — *βόων τ' εὐποιητάων* Il. 16, 636. Vrat. b. d. *εὐ ποιητάων, sed* Od. 3, 434. *εὐποιήτόν τε πυράγορην et h. Homer. Vener. 75. κλισίας εὐποιήτους.* Nonn. Dionys. 37, 465. *εὐποιήτων ἐήν.* — Mira in varietate autem versatur *εὐξέστος.* — *εὐξέστη ἐπὶ φάτνη* Hom. Il. 24, 280. (optimor. libror. auctoritate). *εὐξέστω ἐπ' ἀπήνη* Hom. Od. 6, 75. *εὐξέστη ἐπὶ χῆλῳ* Od. 13, 10. *εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης* Il. 24, 275. (optimor. libror. et plurim. a.) *εὐξέστων δ' ἀπ' ἀπήνης* Il. 24, 578. *εὐξέστησ' ἐλάτῃσι* Il. 7, 5. (Mori *εὐξέστης.* γρ. *εὐξέστοις et εὐ ξεστής* Barn. — At est Apollon. lex. in *ξεστήν· τὸ αὐτὸ τὸ εὐξέστων θέλει λέγειν, συνθέτως δὲ, εὐξέστησ' ἐλάτῃσι.* Heyn. ad Hom. Il. l. all. *εὐξέστης μελήσιν* Quint. Smyrn. 1, 344. 2, 219. et apud eundem 6, 282. *εὐξέστοί τε τράπεζαι,* quod et Hom. Od. 15, 33. *μάκραι, εὐξέστοι.* Il. 18, 276. *εὐξέστης σανίδεσσι* Od. 21, 137. *εὐξέσταις σανίδεσσι* Maneth. apotelesm. 6, 524. — *ἐς ᾧ' ἀσαμίνθους βάντες εὐξέσταις λούσαντο* Hom. Il. 10, 576. Od. 4, 48. 17, 87. — Positionibus, modisve quibusdam gravibus, ut Dativ. Pl. gen. fem., prae ceteris sine dubio indulserunt poetae. —

§. 4. Praeceptum, quod de accentu proposuimus, haecce adjectiva nunquam migrant. — Emergunt quidem monstra quaedam horrenda, quorum adspectu importorum in vultibus pavor eminet, formidoque animos eorum subit, quae ut Fata

Morgana, si ab alia parte invadis, in nihilum recidunt. — Homericam dico cum κλειτός, κλυτός, κλητός composita: ἀγακλυτός, ἀγακλειτός, τηλεκλυτός, τηλεκλειτός, τηλεκλητός, δορικλυτός, δορικλειτός, δορικλυτός, δορικκλυτός, δορικκλυτός, ναυσικλυτός, ναυσικλειτός, de quorum paenultima mutabilitate *Buttm.* lexil. tom. I. pag. 93 seq. accurate agit, de accentu autem eorum sub finem disputationis alios consilium exorat. In altero demum tomo scholia, quae de hisce exstant, componit, quibus diversa et inter sese vehementer repugnantia efficiuntur, quin vera rei causa cernatur. — Vocabulis allatis accedat ὀνομακλυτός. — E. M. s. v. βροτολογιῆ 215, 21. hanc regulam proponit: τὸ δὲ κλυτός καὶ κλειτός, εἰ μὲν μετὰ ἀπώτων συγτεθῆ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, φυλάσσει τὴν ὄξειαν τάσιν· οἶον, κλειτός ἀγακλειτός. εἰ δὲ μετὰ πτωτικοῦ, ἢ ἀπώτων μονοσυλλάβου, προπαροξύνεται· πρόκλειτος, ὀνομακλυτός. τὸ δὲ δορικλυτός ἐν παραθέσει. — Totum praeceptum neque linguae ingenio atque indole, neque iudicio critico, sed solis hisce monstribus non perpensis imiti jam ex fronte ejus satis colligitur. — Omissa librorum discrepantia, unde accentus cujusvis vocabuli allati erraticus redditur atque instabilis, neglecto praeterea πολύκλητος, quod II. 4, 438. et 10, 420. sine ulla librorum ambiguitate gravatur, rem ita percipiendam esse censeo. — τηλεκλ., δορικλ., ὀνομακλ. non syntheta sunt, sed paratheta, quae, ut indicaretur, non esse divellenda, a primis Homeri editoribus signo ὑφ' ἐν conglutinabantur. Nota autem haec, saepe utique abundanter posita, sensim atque pedetentim ex editionibus discessit, et quae librarii adhuc consueti erant continuo efferre, ita scribebant quoque. Quum vero duobus tonis vocabulum pronuntiare non possent, stupore animi paene incredibili capti eum retinuerunt accentum, qui, si adjectivum solum proloquerentur, aures acrius pellebat. Jam luxuriari illa notandi ratio coepit, et ἀγακλειτός, quod apertum est synthetum, ab iisdem hominibus sagacibus oxytonesi instruebatur, qui hanc vocem nil differre putarent a τηλεκλειτός. Eadem ratio, quae ἀγακλειτός, est voci ναυσικλυτός, synthetae, si respicimus Homero Dativum ναυσὶ prorsus ignotum, non parathetae. — E. M. 605, 28.: χρῆται οὖν ὁ ποιητὴς ταύταις ταῖς φωναῖς, νηυσί, νευσί, νέεσσιν, νήεσσιν· οἱ Διολεῖς, νέεσσιν. τί οὖν; οὐκ οἶδεν Ὀμηρὸς τὴν ναυσί; ναί, ἐν συνθέσει, Ναυσίδους, ναυσίκλυτος. Quamquam parum apta et idonea etymologus de re argumentatur via, tamen verbis ejus sententia nostra promptissima et apertissima redditur. Ejusdem coloris, cujus ὀνομακλυτός et cetera, est δορικλητήν. — Erroris isti fetus altiores in dies jecere radices, et vetustate verenda munitos nemo jam in posterum impugnare ausus est. — Ab omnibus autem regulis alienum: ἀδμηται νύμφαι Orph. h. 54, 25. (libris minime nutantibus), quod *Hermannus* ipse intactum reliquit. Non secus rem explicandam esse censeo atque hoc modo. Librarii animo eodem momento, quo descripturus erat vocabulum, ἀδμητες obversabatur (ἀδμητες

πόροι Apollon. Rhod. 1, 811. et 3, 34. ἀδμήτας παρθενικάς) opinione autem cogitatum a se scribi vocem implicitus veram conscripsit accentu cogitatae, sensibus, quos hic verbo ipso acrius percusserat, motus. Haec explicatio minime artificialis, sed naturae accommodata esse videtur. δακτυλοδεικτῶν μελάθρων Aesch. Ag. 1305. haud dubie falsa scriptura est excusandum. Merito illud contendere possumus, immensam enim istam Aeschyli, imprimis Agamemnonis textus corruptelam quis est, quin noverit? —

CAPUT II.

P A R A S Y N T H E T A.

Disputatio de iis instituta, respectu potestatis eorum habito, duabus constat partibus, quarum in altera de adjectivis, quae significationem passivam, in altera de illis, quae vim potentialem exhibent, agitur. Pars prior nullo discrimine, neque accentu neque genere a synthetis distinguitur. Sicuti vero gravatio, genus commune, vis passiva inter se colligata atque implicata sunt, ita oxytonesis, motio per genera, significatio potentialis naturae quodam vinculo inter se continentur. —

§. 1. Parasynteta, quibus passiva subjecta est vis. —

ἀμφίπλεκτοι κλίμακες Soph. Trach. 259. ἐπισσύτους τύχας Aesch. Eumenid. 927. τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος Soph. Aj. 134. κῆρες ἀμπλάκητοι Oed. tyr. 480. — ἐξαιρετόν νιν intell. Κασάνδραν Eurip. Troad. 253. Κέω ἐν ἀμφιρόνῳ Pind. Isthm. 1, 9. ἡ δὲ τλαῖσ' ἐγὼ κατάρατός ἐμι Eurip. Hel. 54. ἐγκατάκλειστον intell. αὐτήν Eurip. fragm. Dan. 1, 39. ἀμφήριστος γενέθλη Oppian. Hal. 1, 90. λεοντοδέρην κατάστικτον Orph. Lith. 16, 17. θήρην περίσχετον Oppian. Hal. 4, 346. ἡ γὰρ κατάστικτος Dionys. Perieg. 183. περιπυστον ὀπώρην Coluth. 75. σύμφυτος οὐρή Nonn. Dionys. 10, 168. ὄχνη σύμφυτος ὄχνη 3, 144. — γυναῖκες — εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαιρετοὶ Hom. Il. 2, 227. ἀσπίδα ἐξήλατον 12, 295. τήνδ' Ἀχιλλέως ἔλαβε παῖς ἐξαιρετον Eurip. Troad. 274. περικλύστω ἐνὶ Αἴμῳ Quint. Smyrn. 4, 385. περικλύστω ἐνὶ Αἴῃ 4, 389. εὐνέτις ἀμφιέλικτος Nonn. Dionys. 25, 523. χθῶν πᾶσα κατάρχοντος 3, 206. ἀπόρχοντος Σελήνη 4, 282. κατάρχοντος ἰκμάς 11, 163. Θρήκην, χιόνι τὴν κατάρχοντον Eurip. Andr. 214. ἀμφίζωστον Παταλήνην Nonn. Dionys. 27, 158. περιρῥόντον Κύπρον Hesiod. Theog. 193. τῆς περιρῥόντου χθονὸς Soph. Phil. 1. περιρῥόντω ἐν Ἐρυθείῃ Hesiod. Theog. 290. ἃ δὲ λίθω πρόσδειος; Ἀνδρομέδα Anal. 2, 172. Γοργῶ μετώποις ἵππικοῖσι πρόσδειος Eurip. Rhés. 307. — καὶ γυρὰς ἀμφιθέτους ἀρίδας Anal. 2, 215. — δειελινῶ χαρίεσσα

Μενεκρατὶς ἔκχυτος ὑπνω κείτο 3, 75. — σύμπλεκτον πλατάνιστον Anal. 1, 2. περιβλήτους ἀκίδας 1, 7. ἀμφίκλυστον πέτραν Soph. Trach. 793. — κώλων ἔκλυτος ἄρμονιή Anal. 2, 230. ἔκλυτος οὐρή Tryphiod. 82. περικλήστον νύμφην ἱμεροέσσαν Coluth. 285. δεκάς ἦν ἔκκρυτος Aesch. Pers. 340. etc. —

Sed interdum per genera quoque moventur: περιβόρτας πόλεις Aesch. Eumenid. 77. sine ulla librorum discrepantia neque in canticis sed in diverbiis repertum. — Aesch. Pers. 596. περικλύστα νᾶσος et apud eundem in eadem fabula v. 880. νᾶσσι περικλυστοί. Utraque forma in melicis carminibus legitur. — πρόχνηται substantivi formam induit. Praeter alias, usitatissima vocabuli explicatio substantivi κρηθαί supplemento efficitur. ἀμφιρύτη Κῶς Anal. 3, 102. Χιον ἐς ἀμφιρύτην 1, 144. ἀκτὴν ἀμφιρύτην 3, 229. ἀμφιρύτην Ἐλεοῦσαν Orpian Hal. 3, 209. Δίη ἐν ἀμφιρύτη Hom. Od. 11, 325. νήσω ἐν ἀμφιρύτη 1, 50. et 198. 12, 283. Δήλω ἐν ἀμφιρύτη h. Hom. Apoll. Del. 27. sed ἀμφιρύτους νήσους h. Hom. Apoll. Pyth. 113. et ibid. 73. (Flor. Ald. ἀμφιρύτας). Πάρον ἀμφιρύτην h. Hom. Cer. 490. νήσου ἐπ' ἀμφιρύτης Dionys. Perieg. 452. Τήνη ἐν ἀμφιρύτη Apollon. Rhod. 1, 1305. sed Δίη ἐν ἀμφιρύτω apud eund. 4, 425. ζώνη ἀμφήριστα Arat. Phaen. 711. —

Sunt praeterea, quae non solum per genera moventur, sed etiam acuto finiuntur. —

περικλυτὸς inn. II. περικλυτὴ Orph. Argon. 131. ἐπικλυτὸς Apoll. Rhod. 2, 236. περιξεστὴ intell. πέτρον Hom. Od. 12, 79. ἐπιγναμπτὰς ἐλικας h. Hom. Ven. 87. sed Barnes. εἶχε δ' ἐπὶ γναμπτὰς etc.; eodem modo ed. Ceph. — ἐπάκταν ἄταν Eurip. Phoen. 343. Flor. A. γάμον ἐπακτὸν scripturam habet Flor. 10, 18, 21, 33, 34. ἐπακτὴν et Mosq. D. ὑπακτὴν exhibentibus. — χαλατε συναπτὸς ἠνίας Λακωνικὰς. Aristoph. Eccles. 508. περικλειτὰ Βερενίκα Theocr. Id. 17, 34. περικλειτὴς Φιλίνης Theocr. epigr. 22, 3. συμφερτὴ Nonn. Dionys. 3, 241. ἀνασπαστὸς τε δεράγχας Anal. 2, 10. — ἐκ λίθου ἄλλοθεν ἄλλης — συμφερτὸς γυνόμην ἑξαπίνης Σάτυρος 3, 14. — ἀνασπαστὸς πύλη Soph. Ant. 1171. ἐπισπαστοὶ βρόχοι Eurip. Hipp. 793. ἐπιτακτὰ φάρμακα Eurip. fragm. Belleroph. XXII. μέτρον ἐπίτακτον Pind. Pyth. 4, 421. — ἐνδυτοὶς ἐσθήμασι Aesch. Eumenid. 1014. ἐνδυτῶν στεφάνων Eurip. Troad. 257. στέμμασι γ' ἐνδυτὸς Jon. 224.; in substantivi naturam versum eundem retinet accentum: ἐνδυτὸν Bacch. 111, 138, 745. etc. — κατακριπτῶν Aristoph. Ran. 508. οὐκ ἀστὸς ἀλλ' ἐπακτὸς ἐξ ἄλλης χθονός Eurip. Jon. 293. Eadem significatione ἐπακτὸς Soph. Trach. 491. Thucyd. 6, 20. ἀπωστὸς

γῆς ἀποφίγθῆσομαι Soph. Aj. 1038; ead. τι Herodot. 6, 5. εἶμα διασπαρῆτον Eurip. Bacch. 1220. — δεσμῷ πρόσπατος Aesch. Prom. v. 441. Οὐ πρόσπατος Guelf. πρόσπατος Med. πρὸς πατρός. — ἄριστοι καὶ νεβρῶν δαράς καθάρτος verba Eurip. ex Aristoph. Ban. 1212. συναπτός ἥλιας Aristoph. Eccles. 504. ἀμφελκτός δράκων Eurip. Herc. fur. 399. μόσχου — γιγῆς ἀναρπαστῶν σᾶς ἀπο Hec. 210. πένθος θεόθεν καταληπτόν Hipp. 1347. luctus divinitus immissus, sive acceptus. — γνίσσῃ τε κῶλα συναλεπτά Aesch. Prom. v. 496. γίγνεται περὶ ταστόν Aristoph. Acharn. 1201. συναπτοὶ βαλαγγία Athenae. 11, 26. — Ὁ μὲν δὲ ὡς ἀπώστος κῆς ἐνωτοῦ γίνεται, ἀπικνήσεται ὀπίσω ἐς τὴν Χίον Herodot. 6, 5. Rejectus a patria Chium rediit. — καὶ πᾶν ψιλῶν τινας ἐλεκτηδὸς ἀπλισμένους προὔταξεν. Thucyd. 6, 109. et nonnullos ex militibus levis armaturae delectos etc. οὐκ ἐκ βραχέος καὶ περιγραφικῶ ἄρμώμενός τε καὶ κατάρροντες Thucyd. 7, 49. non ex brevi circumscriptoque spatio impetum facientes. —

§. 2. Parasyntheta, quae vim potentialem prae se ferunt. —

Λιός οὐ παραβατά ἐστὶν μεγάλα φρήν Aesch. Supp. 1062. et Hom. Od. 13, 109. quum poeta de duabus nympharum antri portis loquutus est, pergit: αἱ μὲν πρὸς Βορέαο καταβαταὶ ἀνθρώποισι. haec porta hominibus accessa. (zugänglich.) τύχας οὐ λόγῳ διαιρείας Thucyd. 1, 84. casus, qui verbis definiri non possunt. ἀμβρατός οὐρανος Pind. Pyth. 9, 42. ἀλλὰ τὰ μὲν χροσαῖα καὶ ἀμβρατὰ ἀνθρώποισιν Anal. 1, 477. κράτος οὐ παραβατόν Soph. Antig. 874. ξυγγνωστόν Soph. frgmt. Creus. Anal. 2, 100. Eurip. Elect. 1033. Hec. 1107. Med. 490. (ubi libri plurimī congruunt) Med. 701. Alcest. 139. Hecld. 435, 981. ubi *Musgravius* ἀσίγνωτος coniecit, et sententiam *Hermannus* probat sensu repugnante. Bacch. 1037. Andr. 937. — τοῖς οὐκ ἐξέπῳν ἐστὶ Hesiod. 1, all. ὦ Ἐλίκων οὐκ εἶ μοι παρὶτέ Callimach. 1, all. ὀστέον οὐκ ἐπιεικτόν Orpian. Hal. 1, 526. μένος οὐκ ἐπιεικτόν Hom. Il. 8, 32. γέλαστα καὶ οὐκ ἐπιεικτά Od. 8, 307. οὐδ' ἀνεκτά Il. 1, 573. οὐκ εἶ' ἀνεκτά Quint. Smyrn. 14, 427. ἀνεκτόν κακόν Hom. Od. 20, 83. οὐ γὰρ εἶ' ἀνοχητὰ ἐργα τετενέχεται 2, 63. παραδῆτοι ἐπέεσσι Hom. Il. 9, 526. — Ἐκτωρ ἀμύχανος ἐστὶ παραδῆτοῖσι πυθέσθαι intell. ἐπέεσσι 9, 526. Hoc exemplum, quod activam habet significationem, levissimam excitat opinionem, activa praedita potestate eadem fortasse in accentu sequi regulas, quae significato potentiali insignita. καταληπτός activ. signif. Hipp. 1286. cf. *Both*. Hecub. adnot. ad v. 657. — Adjicias huic: ἀπίδα ἐπιφρικτὴν φολλίδεσσι Nicand. Ther. 157. serpentem squamis horrentem. Conjectura est *Βαντίου* (1) pro vulgata lectione ἐπὶ φρικτῆν. ἰναῖσα Dionysii Perieg. illo: ἐπιφρίσσειν φολλίδεσσι 443. Verisimiliter *Libriarius* enormitatem vitare voluit sensus ἀπ-

memor. His accedit ἐπιεικτὸς Maneth. apotelesm. 5, 402. quod activo praeditum est sensu, et pluribus quoque ll. supr. allat. ita potest verti. — ἡμῖν γὰρ ἦν τὸ τ' Ἄργος οὐκ ὑποστατὸν Eurip. Supp. 739. nos enim et Argos possidebamus, urbem, cui nemo resisteret. — Ὀρέοτης ἀναβοήσεται οὐ συνειτὰ συνειτῶς Iphig. Aul. 931. — συνειτὸς sexcenties idem valet quod: intelligens. — ἡ δεινὰ τλάσα, κ' οὐκ ἀνεκτὰ, παρθένοσ Iphig. Aul. 931. οὐκ ἀνεκτὸν δειλίας θανεῖν σ' ὑπο Herc. fur. 286. ἀνεκτὸν Eurip. frgmt. Philoct. IV. ἀνασχετὸν Eurip. frgmt. Dict. XVI. κείνο δ' οὐκ ἀνασχετὸν — εἶκειν ὁδου χαλῶντα τοῖς κακίοσιν Eurip. Ion. 638. τό γε μόρσιμον οὐ παρφυκτὸν Pind. Pyth. 12, 54. Ζεῦ πάτερ, οὐκ εἶ' ἀνεκτὰ θεοῖς ἐπιμηχανόωνται — ἀνερες Quint. Smyrn. 14, 427. — καταπλαστὸν φάρμακον Arimoph. Plut. 717. non medicamentum est, quo corpus ungitur, ut Schol. ad h. l. dicit, sed quo unguendum est, ut convalescat. (var. ll.) περιχρηπτὰ βρονάζεις execranda efundis Aesch. Supp. 891, nisi Schuetzii conjecturam sequimur, qua regula omnino violatur. — γευσάμενοι γὰρ τῶν ἡμετέρων ἀγαθῶν, περιέξονται, οὐδὲ ἀπωστοὶ ἔσονται Herodot. 1, 71. quum enim bona nostra degustaverint, retinere ea cupient, neque se abigi patientur. — ὅταν διαβατὸν τὸ ἕεδρον ἴδωνται γενόμενον, ἐσιέναι καύτη εἰς τὴν πόλιν Herodot. 1, 191. Cyrus Babylonem obsidens militibus mandavit, τῶν λίθων παρασκευάσασθαι ἓνα ἑξαιρετὸν εἶναι ἐκ τοῦ τοίχου Herodot. 2, 121. cod. F. „exemtulis“, sed ἑξαιρετος sexcenties „exemtus“. ποταμοὶ προσπλωτοὶ ἀπὸ θαλάσσης 4, 47. fluvii, qui a mari adnavigari possunt. — ταφαὶ δὲ τῶν βασιλῆων ἐν Γεῤῥόισι εἰσὶ, ἐς δ' ὁ Βορυσθένης ἐστὶ προσπλωτός 4, 71. sepulcra regum Gerrhis sunt, eo loco quousque Borysthenes navigabilis. οἰκήματα περιφορητὰ 4, 190. domus portatiles. — κῶθων δ' οὐ παραλειπτὸς ἀσύμβολος ἀλλὰ διωκτός Chrysipp. ap. Athenae. 1, 14. computatio sine symbola non accipienda modo, sed et ambienda est. — ποταμὸς διαβατὸς Xenoph. Anab. 1, 4, 17. pot. et Plural. 3, 2, 13. ὄρος προσβατὸν ibid. 4, 8, 7. οὐ προσρατὰ ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ Xenoph. Cyr. 1, 6, 19. — περιστατὸν βοῶσα τὴν νόμην ποιεῖ Theopomp. ap. Athenae. 11, 70. clamore fecit, ut totus circumstaret pagus. — ἡ ὑπερβατὸν ἦν τὸ τεῖχος Thucyd. 3, 25. ubi munitiones transiri poterant. ποταμὸς οὐ διαβατὸς 2, 5. — His omnibus nihil commune est cum καταθνητὸς, sexcenties apud epicos, καταθνητῆσι γυναιξὶ h. Hom. Ven. 39. 250. ἀλλὰ καταθνητὴ τε γυνή h. Hom. Ven. 110. et ἡ δ' ἐπιμωμητὴ Hesiod. op. 3. in quibus praepositiones abundant. cf. Eustath. ad Hom. ll. 6, 123. —

Regulae de accentu positae non respondent: σίβας οὐκ ἐπιελπτον Oppian. Hal. 4, 311. miraculum, quod sperare non licuit. ἔκταγλόν τε καὶ οὐ φατὸν οὐδ' ἐπι-

ελλπτον 5, 468. οὐκ ἐπίεπτα παθόντας Quint. Smyrn. 14, 291. ἀπόβλητον ἔπος Hom. II. 2, 361. ἔπος οὐκ ἀπόβλητον φθέγξομαι ἔσσομένοις Theocr. Id. 17, 136. Τῶν μηδὲν ἀπόβλητον γιγνέσθω Arat. Dios. 241. ὄφελος οὐκ ἀπατίμητον h. Hom. Mercur. 35. ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐπίοπτος Arat. Phaen. 25. δυοὶ μὲν προύιοπτοι ἦδ' ὀφθαλμοῖσιν ὄρατοί Maneth. apotelesm. 2, 311. κἄν ἀποπτος ἦς, ὅμως φώνημ' ἀκούω Soph. Aj. 15. Ulysses Minervam invocans dicit. — οὐ διάκριτοι ζοῖησι Maneth. apotelesm. 2, 60. ἐπεὶ οὐ περιβλεπτος βίος δούλης γυναικὸς Eurip. Andr. 89. ἀνήμεροι γὰρ, οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις Aesch. Prom. v. 741. γοῶται δὲ δῆπουθεν κατάπτυστον Aesch. Choeph. 602. ὦ κατάπτυστον κἄρα Eurip. Troad. 1017. ἀπόρρητα potent. sexcenties. — οὐ δ' ἐξέ' ἀπόπτυστός τε κ' ἀπάτωρ ἐμοῦ Soph. Oed. Col. 1448. — Exemplo μοῖραν διαιρετὸν Soph. Trach. 163. lex de genere proposita violatur, et *Lobeck.* ad enormitatem vitandam διαιρετος „exemtus“ scribit, potentiali enim significatione scribendum erat διαιρετή, quod et in Harl. et Flor. invenitur. — οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κινόςβατος οὐδ' ἀνεμῶνα πρὸς ῥόδα Theocr. Id. 5, 92. — Sequentibus genus violatur: ὄσμαι ἦσαν οὐκ ἀνεκτοὶ Thucyd. 7, 87. — γῆν ἐσβατὸν Thucyd. 2, 41. —

Duplicem generis quidem et accentus inaequalitatem praebent: τὴν ἀπόπτυστον φρένα Eurip. Med. 1370. τὴν ἀπόπτυστον δρόσον Aristoph. Equit. 1282. ἐπήρατος ὀπώπη Nonn. Dionys. 10, 267. et inn. II. ἄμβατός ἐστι πόλις Hom. II. 6, 434. τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα Hesiod. op. 626. δακρυά μοι σπένδουσιν ἐπήρατον οἰκτρὰ Θεανώ Anal. 3, 75. τὴν ἐπέραστον ἐταίρην l. all.

Rem in transitu solum tractanti, nulla prorsus praecepta observare, atque in vasta linguae regione quodammodo deserta illa videntur enormia, dum is, qui diligenter et subtiliter linguam perscrutatur, illa quoque exempla analogiae cuidam subijcere conatur. Ita nobis quoque formas ultimo loco nominatas respicientibus levis obrepsit suspicio, vim quandam in accentum exercere quasdam praepositiones. At in sola existimatione ad tempus acquiescendum. Ceterum, ad huncce locum quum sit perventum, nobis imperare non possumus, quia, totum parasynthetorum gregem perscrutati, parvamque acuto finitorum copiam magno gravatorum cumulo componentes, nullam primis temporibus obtinuisse differentiam in eorum vocalatione nobis videri profiteamur. Confusionem autem, qua in nostris libris notata legimus vocabula, explicasse arbitramur, sensim demum, sumentes, usu aliquot adjectiva oxytonesin nacta, postea vero regulas nobis intellectu jam difficiles propositas esse, quas non omnes observaverint. —

CAPUT III.
S I M P L I C I A.

Haec, sive passiva, sive activa, sive potentiali sunt significatione, ultimam semper erigunt, triumque, aliquot modo exceptis, sunt generum. Pauca modo in promptu sunt exempla a recta et communi via aversa, quorum multa haud dubie metro danda. Illa enim, quae *Schol.* ad Aristoph. *Nub.* 53. affert, ineptiarum farragini ex foetutinis grammaticis procreatarum adnumeranda esse videntur. κλυτός Ἰπποδάμεια *Hom.* Π. 2, 742. 8, 440. κλυτός Ἀμφιρόιτη *Od.* 5, 422. κλυτός Ὠκεανίη *Hesiod.* *Theog.* 956. ed. *Trincav.* — κλυτός Ἡοιγένεια *Oppian.* *Cyneg.* 1, 15. var. II. Θηκτοῖσι γενέεσσι 2, 535. apud *Turneb.* et in codd. *Vatic.* et *reg.* Θηκτοῖσι. Scripturam *Θηκτοῖσι* germanam, atque a poeta usurpatam esse puto, ad repetitas unius soni syllabas vitandas. — ἀλλ' οὐ πᾶσιν ἀκουστός ἐφν Θηρεῖος αὐτῆ *Oppian.* *Cyneg.* 2, 542. Metro datum, mollius enim versus it, ac si ita esset compositus: ἀλλ' οὐ πᾶσιν ἀκουστή φῦ Θηρεῖος αὐτῆ. — πλεκτοῖσι λαγόνεσσι *Oppian.* *Cyneg.* 4, 146. In lexicis λαγών quidem comm. gen. esse docetur, sed loci, quos *Schneider* affert, sententiae repugnant; quantum ex poemate ipso conjicere licet, *Oppianus* hoc vocabulo feminino usus est: γλαγέρησι λαγόνεσσι *Cyneg.* 1, 332. Ubicunque ipse vocem legi, cum adjectivi forma feminina erat conjuncta. *Nonn.* *Dionys.* 14, 246. 20, 141. 36, 326. 40, 318. 48, 374. *Batrachom.* 230. *Anal.* 3, 114. 3, 315. — θεῖος ἡ σίγη *Aristot.* *Metaph.* 97, 22. — ἡ δ' εὐανδρία διδακτός II. var. *Eurip.* *Supp.* 914. quod *Atticum* defendit *Brodaeus.* θεῖαν, Παλλάδ' ἐν μωνίχοις ἔχων πτερωτοῖσιν ἄρμασιν, θεῖον. *Eurip.* *Iphig.* *Aul.* 251. τί δὲ δὴ σὺ ταςδε τυμβηρεῖς ἔδρας — γάρει καλυπτός, ὦ ξένη *Aristoph.* *Theom.* 897. metri et hiat. vit. causa. — ἐκ ποτέ τις φρικτοῖο θεᾶς *Anal.* 2, 13. metr. — ἰαλτός ἐκ δομῶν ἔβην *Aesch.* *Choeph.* 20. chorus, qui ex mulieribus constat, loquitur. πτερωτός ἦδε βροχίη *Soph.* *Oed.* *Col.* 1530. et *Deianira Trach.* 446. ληφθέντι, μεμπτός ἐμι, κάγια μαινόμεναι versui datum. ζηλωτός ἐν γε τῷ πρὶν Ἀνδρομάχῃ χρόνῳ *Eurip.* *Andr.* 5. — καὶ κατανοῦσαν χερσὶν εὐ περιστελεῖν — ζηλωτὸν ἀνδράποισι. *Eurip.* *Med.* 1035. — Ἦρα στενηγτός πρὸς βίαν γυμνάζεται *intell.* *Jonem.* *Aesch.* *Prom.* v. 594. Viteb. στενηγτός, — δακρυτός ἐλπίς σπέρματος σπαιρίου *Choeph.* 233. Κίττις οὐ φορητός *Eurip.* *Hipp.* 421. alii codd. φορητὸν. Hanc scripturam *Bothius* summiopere collaudat, amareque eum loquendi modum, ait, *Euripidem.* *Hel.* 825. μή' ἔστιν ἐλπίς etc. *Menal.* ὠνητός ἢ τοληγτός ἢ λόγων ὑπο; ἢ repetitū vitand. caus. — ἦν ἐμοὶ πόλις — διορητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰσχερίσας *Soph.* *Oed.* *tyr.* 384. — πορευτοῖο λαμπάδος *Aesch.* *Ag.* 278. πλαγκτός οὐσ' ἐφαινόμην *ibid.* 602. — αὐλαίαι ζωτοῖ *Chares ap. Athenae.* 12, 54. —

Quod ad motionem per gradus attinet, adjectiva verbalia in $\overline{\tau\acute{o}\varsigma}$ terminata usitatas et pervulgatas semper fere constantissime servant leges. — ἀκροεστότατος Aesch. Pers. 551. ἀκροέστατος Soph. Oed. Col. 120. quam formam *Musgravius* sine causa ab ἀκροεστός ortam putat, quum optimo jure ab adjectivo ἀκροής repetenda sit, praesertim quum hoc eandem vim habeat, quam illud. ἀτεμαρτότατος Aesch. Pers. 907. πολυπλαγκτιότερος Eurip. Herc. fur. 1169. ἀξύστατος Aesch. Ag. 1476 ab ἄξυστος ducendum, sed prorsus enorme. ἐλληπτότατον Xenoph. Cyr. 1, 3, 7. ἀξιοπηγητότατα Herodot. 1, 17. συνετώτερη Herodot. 1, 185. ὀνομαστοτέρην 6, 126. ἀδυνατώτερος Athenae. 1, 2. ὀπτότατος Cratin. ap. Athenae. 9, 34. πιστότερον Thucyd. 3, 38. πιστότατος Xenoph. Hell. 6, 5, 38. ὀνομαστοτέρην Herodot. 6, 126. ὀνομαστότατος Xenoph. Hell. 6, 5, 38. etc. —

PARS ALTERA.

S I G N I F I C A T I O.

Particula I.

Adjectiva verbalia in $\overline{\tau\acute{o}\varsigma}$ exeuntia.

CAPUT I.

Adjectivorum verbalium in $\overline{\tau\acute{o}\varsigma}$ desinentium apud Homerum, Hesiodum eorumque imitatores, quos sunt nacti, nec vola nec vestigium apparet, et scriptorum recentioris demum aetatis usu nobilitata, imprimis autem in sermone communi et arte celebrata esse videntur. Pertenuis eorum usus est apud lyricos vates, neque communior apud Aeschylum grandiloquum, plus exemplorum praebet Sophocles τραγικώτατος, prolixè autem fluunt apud Euripidem, philosophum scenicum, et Aristophanem comicorum principem, quorum illius diverbia ob sententiarum jejunitatem et famem saepe, hujus vero ob rem comicam saepissime ad sermonem vulgarem relabuntur. Atqui scriptores quoque, qui soluta oratione scripserunt, discrimine sunt separandi. Apud patrem historiae, instar senis, ut *Wytttenbachii* verbis utar, in solio sedentis, narrantem, perpauca modo leguntur exempla, nec multo plura inveniuntur apud

Thucydidem gravem et magnificum, sed uberrime scaturiunt apud Xenophontem candidum, fusum, facilem, quamquam et ipsius librorum severiorum et leviorum delectus est habendus; in his enim effusius prosiliunt, quam in illis. Partim ob scriptorum lubidinem et arbitrium, partim ob variandam orationem et distinguendam, vices horum adjectivorum vario modo suppleuntur. Interdum vero alia vocabula in eorum locum sufficiantur necesse est, quoniam non omnium verborum hujusce generis adjectiva formantur.*) —

De iis, quae ultimo loco commemorantur, dicere exordiamur. — *ὡς χρεὸν εἶη τὸν μὲν στρατὸν τῷ στρατῷ μὴ ἀνακινδυνεύειν συμβάλλοντα* Herodot. 3, 29. *non debere exercitum cum exercitu proelio commisso periclitari.* — *ἡ μὲν Ἀρταβάζου (γνώμη) ὡς χρεὸν εἶη ἀναζεύξαντες τὴν ταχίστην πάντα τὸν στρατὸν λέναι ἐς τὸ τεῖχος τὸ Θηβαίων* Herodot. 9, 41. *Artabazi sententia censentis, quam primum movenda esse castra, et ad murum Thebanorum eundum.* — *ἐβουλεύοντο περὶ ἀναστάσιος τῆς Ἰωνίης, καὶ ὅπη χρεὸν εἶη τῆς Ἑλλάδος κατοικίσαι.* 9, 106. *Deliberarunt de Ionia in aliam terram transferenda, et qua parte Graeciae sedes Ionibus sint assignandae.* — *τοὺς (ποταμοὺς) πᾶσα ἀνάγκη διαπορθμεῦσαι ἐστὶ* 5, 52. *qui trajiciendi sunt.* — *δεῖ ὑπάρξαι* Xenoph. de re equ. 11, 1. *καθιστάναι δεῖ* Xenoph. de magist. eq. 1, 9. *προφυλάττειν* δεῖ ibid. 4, 10. *ἡμᾶς γὰρ δεήσει τὰ πλοῖα πορίζειν* Xenoph. Anab. 5, 6, 3. *ὡς χρὴ ταῦτα πράττειν, λέγοντες, ἀναπαύσασθαι γημὶ χρῆναι* ibid. 5, 6, 17. — *δεῖ διαδικάζειν* Xenoph. r. publ. Athen. 13, 4. *οἶσθαι χρὴ* ibid. 13, 8. — *ἀνάγκη δὲ καὶ τοξεῦσαι θῆριον καὶ ἀκοντίσαι ὄπου ἂν παραπίπτῃ* Xenoph. Cyr. 1, 2, 10. — *παίειν δεῖ* ibid. 1, 2, 10. *μνησθῆναι δεῖ* ibid. 1, 4, 27. — *χρὴ ἐπιμίγνυσθαι* ibid. 7, 4, 3. *δεῖ συμπαρομαρτεῖν* ibid. 7, 5, 26. *ἀνάγκη συμπαρομαρτεῖν* 8, 7, 3. — *ἀνακινδυνευτός, ἀναξενκτός, κατοικιστός, διαπορθμεντός, καταστατός, προφυλακτός, ποριστός, ἀναπανστός, διαδικαστός, ὑπαρκτός, διστός, τοξεντός, ἀκοντιστός, παιστός, μνηστός, ἐπιμικτός, συμπαρομαρτητός, nusquam, quantum equidem scio, leguntur.* —

*) Pind. Ol. 2, 10. *γεγωνητέον*. Anal. 3, 58 et 70. *τακτέον*. *λεκτέον* 3, 80. — *συγκαλυπτέον* Aesch. Prom. v. 532. *φυλακτός* Sept. 495. *χομιστός* Sept. 597. *ἐργαστέον* Choeph. 287. — *βουλευτέον* Agam. 856. — Apud Sophoclem viginti quatuor, apud Euripidem quinquaginta sex et apud Aristophanem quinquaginta octo inveniuntur exempla. Apud Herodotum viginti, apud Thucydidem triginta, apud Xenophontem centum octoginta duo leguntur.

Sed et variationis, ut diximus, et vicissitudinis ergo vicaria iis supponuntur, et imprimis id, de quo disputatur, apud Xenophontem promptum et propositum est. De re equestri: ὑππαστέον, ἀνιληπτέον 8, 8. εἰδέναι δὲ χρὴ 9, 4. ποιητέον 10, 11. ἀντακρουστέον 10, 12. δεῖ ὑπάρξαι 11, 1. δεῖ διδόναι 11, 3. δεῖ ἐπιδείκνυσθαι 11, 6. ἀραιρετέον 12, 6. στεγαστέον 12, 7. δεῖ σκεπάζειν 12, 8. De magist. eq. ἐπιμελητέον 1, 3. δεῖ ἐπιμελεῖσθαι 1, 4. ἀσκητέον 1, 5. δεῖ σκοπεῖσθαι 1, 6. παρασκευαστέον 1, 7. δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι 1, 9. καθιστάναι δεῖ 1, 9. πειρατέον 1, 12. δεῖ εὐρίσκειν 1, 26. θρεπτέον 8, 8. μεμνήσθαι χρὴ 1, 9. φευκτέον 8, 12. ποιεῖν δεῖ 9, 1. θεραπεύειν ἔδει Cyr. 7, 5, 18. θεραπευτέον 7, 5, 19. ἐπιμελητέον 4, 4, 2. ἐπιμελεῖσθαι δύοι 4, 4, 14. πεζῇ ποιητέον. οὐ γάρ ἐστι πλοῖα. ἀνάγκη δὲ πορεύεσθαι Xenoph. Anab. 6, 4, 9. et multa alia exempla, quae non tam insigniter sub oculos cadunt.

Ab hac orationis variandae et mutandae ratione licet una ex parte, ut vidimus, Xenophon non abhorreat, altera tamen ex parte acervatim hisce adjectivis passim utitur. ἀναγκαστέον, κολαστέον, κωλυτέον, ἐπιτρεπτέον Hier. 8, 9. ποιητέον, μιμητέον, παρασκευαστέον, ληπτέον Memor. 1, 7, 2. διαμενητέον (forma solita μενετέον), προνοητέον, φυλακτέον, ἐπιμελητέον, ἐπιμελητέον Oec. 7, 36. Maxime vero conspicua sunt haec exempla: θεραπευτέον, εὐεργητέον, ὠφελητέον, πειρατέον, θεραπευτέον, ἐπιμελητέον, μαθητέον, ἀσκητέον, ἐπιστέον, γυμναστέον Memor. 2, 1, 28. et παραχωρητέον, ὑπαναστατέον, θρεπτέον, ὑφεκτέον, περιοπτέον, ἀποιαστέον, πλανητέον, μιμητέον, ληπτέον Lac. r. publ. 9, 5. Illa decem adjectiva quatuordecim, haec novem sex amplectuntur versus. —

Si non nulla, at saltem gravis et manifesta causa non est, quod hisce vicaria expediantur: ἐπιτρεπτέον. ὡς τὸ ναυτικὸν Ἀθηναίοισι χρεὸν εἶη ἐπιτρέπειν Herodot. 8, 3. — ποιητέα. — Τουτέων δὲ ἀπιγμένων, ἀναγκάτως ἔχει μοι ποιέειν ταῦτα 8, 140. ἐβουλευόντο δὲ χρεὸν εἶη ποιέειν 9, 23. — στατέον. — ὑμέας μὲν χρεὸν ἐστὶ τοὺς Ἀθηναίους στήναι κατὰ τοὺς Πέρσας 9, 46. — ἰτέον. — χρεὸν ἐστὶ ἵνα ὑμέας μὲν ἐς τόδε τὸ κέρασ 9, 46. — μενετέον. — τῶ οὖν Δημοσθένει οὐκ ἐδόκει εἶη χρῆναι μένειν Thucyd. 7, 48. — ἔξακτέον. — ἀνάγκη γὰρ ἦν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξάγειν Xenoph. Anab. 6, 4, 6. ἀνάγκη ἐστὶν ἐπιμελεῖσθαι Xenoph. Cyr. 1, 6, 19. et simil. —

CAPUT II.

De significatione et structura adject. in τέος terminatorum sat actum a *Matthiaeō*, et singulae modo rationes, quibus junguntur, hic proponuntur. Aut imperso-

naliter juncta eundem requirunt casum, quem verba, unde sunt ducta, aut personaliter constructa, ut latinum Particip. Fut. Paas. adaequantur subjecto. Utraque quidem structura verbo duntaxat inter se discrepat, re unum sonat. Persona, cui aliquid faciendum est, sicuti latino Particip. Fut. Paas., in Dativo apponitur. — Saepe pro neutro singularis idem genus pluralis legitur. Utrum vero idem sit utriusque numeri usus, an diversus, cognosci non potest. *Schol. ad Aristoph. Acharn. 393.*: „βαδιστέα ἀντὶ τοῦ βαδιστέον. τὰ δὲ τοιαῦτα σχηματίζουσι καὶ πληθυντικῶς λεγόμενα. καὶ ἐν Πλούτῳ (1086) συνεκποτέ' ἐστὶ σοὶ καὶ τὴν τρίγα. ἀντὶ τοῦ συνεκποτέον. καὶ ὁ Θουκυδίδης: πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι. — Proprium illud judico, quo alii alio modo utebantur. Xenophon nunquam pluralem pro singulari ponit. —

Haec adjectiva paroxytones percipiuntur, et per genera moventur. Hanc legem nunquam excedunt. Causa, qua non moventur per gradus, ab eorum significatione proficiscitur. —

Particula II.

His rebus pro copia perfectis sermo suboritur de adjectivis in ιμος desinentibus, in quorum maxima parte stirpem Futuri cognoscimus. Causa, qua moti hanc rem inserimus, ex sequentibus elucebit. Horum vocabulorum vis triplex est, aliis enim quod fieri potest aut debet, significatur, aliis quod factum est, et nonnullis Participii Praes. Act. vis subjicitur. Ad similitudinem insignem adjectivorum verbalium latinorum in ilis cadentium accedunt.

Κερδῶ δ' οὔτε λόχοισιν ἀλώσιμος, οὔτε βροχοῖσι Orpian. Cyneg. 4, 448. vulpes neque insidiis neque tendiculis capi potest. — κεί μὲν ἦν ἀλώσιμος ναῦς διώγμασιν Eurip. Hel. 1637. et si capi posset navis persequendo. — τὸ δ' ἀλώσιμον ἐμᾶ φροντίδι, παῖ, πόνος ὃ μὴ φοβῶν κράτιστος Soph. Phil. 884. Hoc vero menti meae comprehensibile, puer: impavido omnia succedunt. — Τίπτ' ἐμὲ τὴν ἀνέμοισιν ἀλώσιμον, ἤλεε τέκτον, τήνδε πίτν τεύχεις νῆα θαλασσόπορον; Anal. 3, 32. Cur me, quae ventis moveri potest etc. ὦδε μὲν Ἀτρείδῃσιν ἀλώσιμον ἔφρασε πάτρην — Λαομεδοντιάδης. Orph. Lith. 11, 44. expugnabilem praesagiebat patriam Atridis i. e. expugnatum iri. — πρὸς ταύτην τὴν φήμην Ζωπύρω ἐδόκεε ἀλώσιμος εἶναι ἡ Βαβύλων Herodot. 3, 153. — ἐκείνοις τε βιαζομένοις τὴν ἀπόβασιν, ἀλώσιμον τὸ χωρίον γίγνεσθαι Thucyd. 4, 9. et si illi per vim in terram exscendere conarentur, castrum facile capi posse. Ἀγασίας ὁ Ἡλέτος μάντις παρῶν εἶπεν, ὅτι κάλλιστα

εἶεν τὰ ἱερά αὐτῆ, καὶ οἱ ὁ ἀνὴρ ἂν ἀλώσιμος εἴη. Xenoph. Anab. 7, 8, 6. et posse omnino hominem capi. καὶ σ' οὐτ' ἀθανάτων — φύξιμος οὐδεὶς Soph. Antig. 799. te nemo effugere potest. καπνηλὸν ἄγει καὶ φτίξιμον ὄδμην Nicand. Ther. 54. odorem foedum habet, qui aliquem fugare possit. εὔδει' ἐμὰ βρέφεα γλίκερον καὶ ἐγέροσιμον ἵπνον Theocr. Id. 24, 7. somno dulci, ex quo excitari potestis, fruamini. — τί γὰρ μόνη μοι τῆςδ' ἀτὲρ βιώσιμον; Soph. Antig. 572. quid sine hac soli mihi vita praebebit? i. e. sine hac vivere non possum. χρησμοῦ τε μὴ κρανθέντος, οὐ βιώσιμον. Eurip. Hec. 606. oraculo non perfecto non potuissimus vivere. — λέγων οὐδέ οἱ εἶη βιώσιμον. Herodot. 1, 45. se vivere non posse dicens. — εἴ τις εἰς νόσον πέσοι, οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν, οὐδὲ βρώσιμον etc. Aesch. Prom. v. 488. si quis in morbum cecidit, nullum erat remedium, neque epotando aptum etc. ἐπὴν ὁ πατήρ ὁ πελαγὸς ἐκπειθήσιμος πάντας ποιήσῃ Aristoph. Av. 1355. si eo adduxit ciceria pullos, ut alis uti possint. — καὶ γλυκὺ νᾶμα θάλασσα βρότοις ἀρτυήσιμον ἔξει Anal. 2, 218. mare aquam habebit dulcem et potabilem. — ἐς δεινὸν οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' ἐπόσιμον Soph. Oed. tyr. 1312. chorus Oedipo dicit, in terribile is; in illud, quod nemo audire, quod nemo adspicere audebit. — θηρέοντες οὐ θηρασίμους γάμους Aesch. Prom. v. 883. nuptias sequentes, quas assequi nequeunt. — Aristoph. Acharn. 783. seq. Dic. ἀλλ' οὐδὲ θύσιμός ἐστιν ἀντηγί, Meg. σαμάν; πᾶ δ' οὐχὶ θύσιμός ἐστι; at haec non apta ad immolandum. Meg. cur non etc. — οὐκ ἔχεις — εὔρειν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος. Aesch. Prom. v. 484. malus es medicus, qui nescis, quibusnam remediis ipse sis sanabilis. καὶ τέλεα δέ μοι, πῶς πελόμενά μοι λύσιμα. Aesch. Supp. 818. quomodo solvi possint nuptiae. — οὔποτε καταλύσιμον, οὐδέποτε λησόμενον Soph. Elect. 1261. quod nunquam solvi, haud nunquam deleri potest. cf. Butt. s. v. λανθάνω. — πέλαγος οὐδὲ πλώσιμον Soph. Oed. Col. 695. mare non navigabile. — ἔκτειν' ἐτρέφθην, ἦνπερ ἦν πορεύσιμον Eurip. Elect. 1046. occidi, converti me ad illam viam, per quam licebat ire. — εἰ πορεύσιμον εἶη τὸ ἔδαφος τοῦ ποταμοῦ Xenoph. Cyr. 7, 5, 8. explorari jussit, an vadum fluminis permeari possit. — ἃ μὲν (intell. ἀλώπηξ) ἂν ὄρχως φοιτῆ συνόμενα τὰν τρώξιμον (intell. ἀλων πρυγναίων σταφυλῶν) Theocr. Id. 1, 49. arrodens esculentas i. e. maturas uvas. μῖασμ' ἔλεξας οὐχ ὑπερτοξεύσιμον Aesch. Supp. 471. nequitiam dixisti inexcuperabilem. — πράσιμος venalis. — πωλεῖν δὲ τοὺς καπήλους, ὃ, τι ἔχει ἕκαστος πράσιμον Xenoph. Cyr. 4, 5, 14. — κρύπτον τε γάμων αἰδήσιμον ἔργον Orph. Argon. 1335. actionem nuptiarum venerabilem occultarunt. — οὔτε ἱππασίμη ἢ χῶρη ἦν ἢ Ἀττικὴ Herodot. 9, 13. Αἴγυπτον, τὸ πρὶν ἐοῦσαν ἱππασίμη 2, 108. καὶ ἱππασίμον ποιήσαντες τοῦτον τὸν χῶρον 5, 63. loco equitibus habili reddito.

ἰππάσιμα χώρια Xenoph. Cyr. 1, 4, 14. — καὶ οἱ ὄρχες αὐτοῖσι εἰσι χρήσιμοι ἐς ὑστερέων ἄπειν Herodot. 4, 109. et testiculis uti possunt etc. — ἵνα ἴδῃ τε ναυπηγήσιμός ἐστι ἄφθονος 5, 23. ubi copiosa materies est ad construendas naves. — ξύλα ναυπηγήσιμα Thucyd. 7, 25. — ἐπὶ θαλάσῃ — ἐς τὰ πέρατα οὐ πλώϊμα. Pausan. 1, 3. mare, quod in finibus navibus adiri non potest. — οἶκ ἐς τὴν ἀμφισβητήσιμον, ἀλλ' ἐς τὴν ὁμολογουμένην Xenoph. Hell. 3, 5, 4. et 3, 5, 3. de quo controversia esse potest. — ἐν τῇ στρατεύσιμῃ ἡλικίᾳ Xenoph. Hell. 6, 5, 12. στρατεύσιμα εἶη Cyr. 1, 2, 4. εὐεργεσία δὲ καὶ ἡδονῇ τὸ θῆρίον τοῦτο ἀλώσιμόν τε καὶ παραμόνιμόν ἐστιν Xenoph. Memor. 3, 11, 11. beneficio et voluptate bestia illa (amasius) capi et cogi potest, ut maneat. — ὁ δὲ ἀναβάς, ἕως μὲν βάσιμα ἦν Xenoph. Anab. 3, 4, 30. — ἐκέλευε δὲ καίειν ἅπαντα, ὅτι ἐντυγχάνοιεν καύσιμα Xenoph. Anab. 6, 3, 9. et jussit comburi, quidquid offenderent, quod comburi posset. et 6, 3, 12. ἔκαιον πάντα, ὅσα καύσιμα ἐώρων quaecunque exuri posse videbantur, incendebant. — εἴ που εἴη αἰρέσιμον τὸ τεῖχος Xenoph. Cyr. 5, 2, 2. num alicubi castellum capi posset. —

Sequuntur, quibus passiva inest sententia. — καὶ τε σὺ πνευτὴν δ'θόνης ποκνωπὴ κόλπῃ — φύρσιμον ἠθήσαιο Nicand. Alex. 323. coagulum in linteum infusum percola. — ἐξοικήσιμος Soph. Oed. Col. 27. Passovius mihi non recte vertisse videtur „βεποηνῆα.“ Manifesto hic passive accipiendum. Oedipus caecus filiam interrogat: „ubi sumus?“ Respondet: „regionem non novi, sed visne perquiram?“ Huic ille: ναὶ τέκνον, εἴπερ ἐστὶ γ' ἐξοικήσιμος. percontare filia, si regio est habitata. Illi refert filia: ἀλλ' ἐστὶ μὴν οἰκητός· οἶομαι δ' δεῖν οὐδέν. πέλας γὰρ ἄνδρα τόνδε νῶν ὄρῳ. certo habitata est; puto quidem nihil deesse, nam video haud procul a nobis hominem. — ὅταν δ' ἀπενκτὰ πῆματ' ἄγγελος πόλει — στυγνῇ προσώπῃ πτωσίμου στρατοῦ φέρει Aesch. Ag. 648. exercitus ad internecionem redacti. — θανάτου λεύσιμον ἄταν Eurip. Ion. 1239. mortis infortunium lapidatum i. e. qui lapidationis mortem obiit. — ἐργάσιμα χώρια Xenoph. Cyr. 1, 4, 16. — μόριμον et μόρσιμον sexc. quod fato est constitutum. —

Sunt praeterea, quibus Partic. Fut. Pass. inest intellectus. ἀρώσιμοι γὰρ χ' ἀτέρων εἰσὶν γύαι. Soph. Antig. 575. et aliorum ager arandus est. — ἀνὴρ ἄκομος, χεὶρ δ' ὄρᾳ τὸ δράσιμον Aesch. Sept. 550. sed manus videt, quod faciendum est. — ἵνα ἐὰν ἦ πλησίον τὸ ἀρκυστάσιον τῶν ζητησίμων Xenoph. Cyn. 6, 6. si retia prope feras inquirendas tendantur; in die Nähe der Thiere, welche aufgesucht werden sollen. — Non, ut Grammaticus „tempora vel loca indagandi,“ quem Schneider in

lexico sequitur, sed *θηρία ζητήσιμα*, quod ex verbis sequentibus facile conjici licet: *μη φοβῆται, ἀκούων ὄνον τὸν φόρον* ne fera terreatur, audiens strepitum. —

Agmen claudant, quae potestatem activam prae se ferunt. *τὸ δέ τοι μέγ' ἀλέξι-
μον εἶη* Nicand. Ther. 702. valde defendens i. e. utile esset. — *σιγὴ γὰρ πάσῃσιν
ὀφέλιμος, ἐπλετο θήραις* Oppian. Hal. 3, 49. silentium omnibus venationibus utile.
οὐδὲ πόλει τόσ' ἐνειμεν ὀφέλιμα, τόσσα Κυρήνη Callimach. h. Apoll. 94. Nulli
urbi tot commoda tribuit, quot Cyrenae. — *εῖψιμον στέγος* Eurip. Iphig. Taur.
48. totum corruens vidi tectum. *σύμβολον ἤδη μοι μέγ' ὀνήσιμον* h. Hom. Merc.
30. haec tessera utilissima mihi. et Soph. Antig. 1007. Trach. 1031. Aj. 674.
Aesch. Eumenid. 924. vi act. — *μέγα γὰρ σφιν ὀφέλιμον ἀνθρώποισι τῆσδε θνη-
πόλης* Orph. Argon. 467. magnam haec sacra utilitatem hominibus praebent. —
ἐργασίμον θρασύτητος Orph. h. 68, 11. et apud eundem h. 77, 12. πάντα γὰρ
ἐργασίμον βίοντιν θνητοῖσι πορίζεις sensu act. — *θανάσιμος* saepenumero. *λευσίμω
χερὶ* Eurip. Orest. 835. manu lapidante. — *πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὀφελήσιμοι*
Soph. Aj. 1041. cf. Musgr. ad h. l. — *τὰ δὲ τῶν ὑδάτων στάσιμα, χαλεπὰ*
Athenae. 2, 25. —

Particula III.

De significatione adjectivorum verbalium in τος cadentium.

Magnis hanc quaestionem obstructam esse difficultatibus, illi, qui contendit, nullo objectabis pacto, eum in scirpo quaesivisse nodum, si rudem, ut ita dicam, indigestamque molem horum adjectivorum, varietatem significationis, quae primo ad spectu nullis ferme limitibus finita esse videtur, strigosas exilesque disputationes de hac re institutas ponderaveris; quo sinuosior enim et lascivior est materies, eo juveniores mirum in modum sunt disquisitiones de hisce adjectivis habitae. *Buttmannus*, *Matthiaeus* ac totus Grammaticorum exercitus rem quasi per transennam adspiciunt, et ne omnes quidem horum adjectivorum significationes noverunt, nedum rationes proposuerint, quibus singula potestatis genera sint adnexa. —

Significationes principes, quas haec verbi forma sortitur, potentialis sunt et passiva, quarum hac perinde fere utuntur atque illa, quam ob rem ratio, quae in utraque obtinet, dissimillima est ei, quam Romani in iisdem Part. Perf. Pass. potestatibus observant. Tertia, quam sibi vindicant, vis, Participii Praes. Act. antecedentibus multo rarior est. Quartum intellectus obtinet locum vis et natura lat. Part. Fut.

Pass. cum omnibus et tenuissimis discriminibus; quam saepius vocabulo iuesse putamus, quam inest, quamque et omne scriptorum genus excutiens, non saepe firmis fultam invenias adminiculis. De exemplis, quorum intellectus in nullum supra propositorum ordinum genus quadrat, in extrema commentatione dicetur. Jam vero tempus est, inquirere, utrum leges quaedam possint investigari, in quibus singulae potestates sint nisae, an arbitrio cujusvis fuerit permissum uno eodemque vocabulo modo hanc modo illam exprimere notionem.

Totum adjectivorum collectorum gregem perlustranti et scrutanti persuasum est:
„*Simplicia et parasynheta omnibus uti posse supra positis significationibus, reliquorum autem vim ex compositionis ratione pendere.*“

CAPUT I.

De significato potenciali et passivo simplicium et parasynthetorum.

Praeter sermonis consuetudinem, qua nonnulla firmam sortita sunt vim, maximi est momenti in eorum potestate constituenda intellectus et notio verborum, unde sunt ducta. Quam ob rem hoc praeceptum primum in medio pono:

Illis, quae a verbis sub sensu cadentia aut ab iis orta significantibus repetita sunt, potestas passiva, iis autem, quae a verbis animi motus et agitationes exprimentibus sunt derivata, vis potentialis devincta est. —

Inde fit, ut neutri significationi palmam adjudicemus, neque ex copia eorum, quae vim passivam habent, licet majori, colligamus, in hanc partem magis inclinare adjectiva, sed causam hujus rei casui tribuamus. Lex plurima complectitur, praeter singula quaedam infra defendenda, et nonnulla, quae originem trahunt a verbis per vulgatissimas corporis effectiones notantibus: eundi terra marique (navigandi, trajiciendi) edendi, bibendi, videndi, audiendi. —

Jam singula examinabimus exempla. —

§. I. SIMPLICIA.

A. Agmen agant a verbis profluentia, functiones, quae sensu percipiuntur, exprimentibus. —

αἵμακτὸς sanguine conspersus. τρία φέρουσα τὰδ' αἵμακτὰ σύγγονα Eurip. Phoen. 1507. haec tria ferens cruenta cognata intell. corpora. —

αίρετός delectus. — επεσθαι οί τῶν ἀστῶν αίρετούς ἀνδρας τρεῖς ἀπό τοῦ κοινου Herodot. 8, 135. comitatos eum esse, ajunt, tres viros publice delectos. — οί αίρετοί Xenoph. Anab. 1, 3, 21. electi. —

άλιστός salsus. — χηρός άλιστα λίπη Anal. 2, 411. adeps anserinus sale conditus. —

άλωτός captus. — τὸ δὲ ζητούμενον — άλωτόν. — Soph. Oed. tyr. 111. —

ἀναγκαστός coactus. — ἐπεὰν γὰρ ἀποθάνῃ βασιλεὺς Λακεδαιμονίων, ἐκ πάσης δεῖ Λακεδαίμονος, χωρὶς Σπαρτιητίων, ἀριθμῶ τῶν περιοίκων ἀναγκαστούς ἐς τὸ κῆδος ἵναί Herodot. 6, 58. — οί μὲν ἀναγκαστοὶ ἐσβάντες Thucyd. 7, 13. alii coacti naves conscenderunt. — καὶ Σικωνῖοι ἀναγκαστοὶ στρατεύοντες Thucyd. 7, 58. —

ἀριθμητός numeratus. — ψάμμον ἀριθμητὴν ἀρτιάσαι ψεκάδα Anal. 3, 158. sabulum Libyae vastitatis numeratum accurate referre i. e. numerare. —

ἀρπαστός raptus. — φέρει δ' ἐπὶ σοί με, Μύσσε — ἀρπαστόν κόμαις ὁ γλυκύδακρυς Ἔρωσ Anal. 1, 14. abreptum cantibus me ad te fert dulciter flens Amor. —

ἀσκητός elaboratus. — στάμονος ἀσκητοῦ Anal. 2, 12. subteminis diligenter elaborati. — ἀσκητός ἐυστροφόισι κορύμβοις 2, 13. ornatus coma in gradus fracta. — νήματος ἀσκητοῦ Hom. Od. 4, 134. filorum accurate netorum. — ἀσκητοῖς χρίμασι Xenophan. ap. Athenae. 12, 31. exquisitis unguentis. —

βαπτός tinctus. — βαπτὸν ἀλὸς πολίης ἀνθεσι κεκρύφαλον. Anal. 2, 1. reticulum floribus maris ravi intinctum. — βαπτῶν ἱματίων Athenae. 12, 29. vestes tinctae. — βαπτὰν κάλπισι ἄνταν παγὰν. Eurip. Hipp. 114. —

βαστακτός nisus. — εἶθ' εἶην δελφίς, ἔν' ἐμοῖς βαστακτός ἐν ὤμοις Anal. 1, 5. utinam essem delphinus, ut puer humeris meis innisus etc. —

βλητός jactus. — ἢ βληταὶ θνήσκουσι λεχώιδες Callimach. h. Dian. 127. aut caesae moriuntur puerperae. — βλητόν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέξιν apud eund. h. Cerer. 102. Ab Apolline percussum manus meae sepeliverunt. —

γλυπτός sculptus. — γλυπτὸν ὑπὲρ τύμβου κείμενον ἀστάγαλον Anal. 1, 242. talum sculptum in tumulo jacentem. — γλυπτὸν τόνδ' ἐχάραξε νόον Anal. 2, 30. signum caelo incisum. — διανγέος ἐξ ἀμεθύστου γλυπτὴ intell. Ἰνγξ Anal. 3, 173. —

γναμπτός curvatus. — γναμπτήσι γένουσσιν Hom. Il. 11, 416. χαλκείοις γναμπτοῖσιν ἐπέικελοι ἀγκίστροισιν Oppian. Cyneg. 2, 167. — γναμπτόν ἔδος σχολιοῦ λαβυρίνθου Callimach. h. Del. 311. — ἀμπελος ὡς γναμπτοῖσι καθελομένη θυ-

σάνοισι Tryphiod. 83. *intell. cauda densis crinibus obsita trahitur, sicuti etc.* —
 γναμπτοῖς ἀγκίστροισι Hom. Od. 4, 369. —

γραπτὸς scriptus. — Κορωνίς, ἐρκοῦρος, γραπταῖς πιστότατα σέλισι Anal. 1,
 38. οὐχ ἑτέρου γραπτὸν ἀπ' ἀρχετύπου *intell. Έρωτα Anal. 1, 230. non ad alius
 exemplaris similitudinem pictum.* — κάλλος ἱμερώτατον οὐ γραπτὸν ἀλλ' ἐμψυχον
 ἐξεμάξατο Anal. 1, 231. *non pictam deae formositatem, sed animatam expressit.* —
 κάλλος ὄλον γραπτοῖο μελάθρου Nonn. Dionys. 3, 182. — Sin illa stella hora na-
 tali exoritur. Maneth. apotelesm. 3, 161. *dicit, νεῖκα καὶ κρείσας γραπτῶν χάριν ἢ
 παλαιῶν — ἔργων ἰσχυροσιν, θωῆν δ' ἐπὶ τοῖσιν ἔλησαν. γραπτὰ ἢ παλαιὰ veteres
 habeo pactiones, neque opus est παλαιῶν in μεταίωων mutetur, et male hic cessisse
 puto conjecturam Astio, viro alioquin ingenioso.* —

δινωτὸς rotundatus. — δινωτὴ δ' ἄλυσις Oppian. Hal. 5, 139. — ἀντία δι-
 νωτοῖο Θυτηρίου Arat. Phaen. 439. „gegen den Sternaltar den geründeten“ Voss. —
 ἐν δινωτοῖσι λεχέσσι Hom. Il. 3, 391. — ἢ δ' ἄρα μούνη — ἦστο δόμῳ δινωτὸν
 ἀνὰ θρόνον Apoll. Rhod. 3, 44. —

δωρητὸς donatus. — εἰ τῆσδε γ' ἀρχῆς οὐνεχ', ἦν ἐμοὶ δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν
 εἰσεχείρισεν cf. 1, 3, 3. —

ἔλικτὸς flexus. — ἔλικτὸν ῥόμβον Anal. 1, 229. — μινύθεσκεν ἔλικτῆ — ἀρ-
 μονίῃ ῥηχθεῖσα φερεσσακίων τελαμώνων Tryphiod. 10. *imminuitur fibula torta loro-
 rum clypeos ferentium disrupta i. e. belli tumultus desiere.* δράκων ἔλικτὸς Soph.
 Trach. 12. — ἔλικτὰ κοπίλλουσα δυσφράστως ἔπη Lycophr. 1466. *verba flexa gar-
 riens i. e. obscura.* — ἀνάπτωξας κύτος ἔλικτὸν ἀντίπηγος Eurip. Jon. 40. —
 κισσὸς ὄν περιστεφῆς ἔλικτὸς εὐθὺς εἶ βρέφος χλοηφόροισι ἔρνεσιν *intell. Βρόμιον
 Phoen. 655.* — ἔλικτὸν κρούσω πόδ' ἐμόν *pedem flexum i. e. se flectentem Elect.
 180.* —

ἔφθός coctus. — Τὰ δ' ἐκ λέβητος ἔφθὰ καὶ τετημότα Eurip. Cycl. 245. —
 ἔφθὰ τε δαινύμενος *ibid.* 371. etc. — cf. s. v. ὀπτὸς. —

ἔψητὸς coctus. — ὄξος ἔψητὸν ἀπὸ τῶν ἀπῶν Xenoph. Anab. 2, 3, 9. —

ζευκτὸς junctus. — ἔργον εἰς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων Anal. 1, 171.
labium ad junctum applicans calamum. —

θετὸς positus. — καὶ ἦν τις θετὸν παῖδα ποιέσθαι ἐθέλη, βασιλῆων ἐναντίον
 ποιέσθαι Herodot. 6, 57. *et si quis adoptare voluerit filium i. e. si acceptum etc.*
 — cf. 1, 3, 3. —

θηκτὸς acuminatus. — ἔκτανε θηκτῆσανρωτῆρι Anal. 1, 228. *θηκτὸν ξίφος*

Anal. 1, 505. *Θηκῆ σιδήρου* Eurip. Phoen. 68. *Θηκὸν φάσγανον* Med. 40. — *ξινὸς σχιστὸς Θηκτὸς* ab Oppiano Cyneg. 2, 528. *elephanti cutis nominatur.* — cf. *Ballu* ad h. l. —

Θλαστὸς elisus. — *τὰς δὲ Θλαστὰς μελαίνας (ἐλαίας) εὐστομαχωτέρας* Diphil. ap. Athenae. 2, 47. et Aristoph. apud eundem ibid. *Θλαστὰς γὰρ εἶναι κρεῖσσόν ἐστιν ἄλμαδος. olivae contusae.* —

ἱαλιτὸς ejectus. — cf. 1, 3, 3. —

καλυπτὸς occultus. — *νύμφα ἀπειρόγαμος τεύτλω περὶ σῶμα καλυπτὰ etc.* *anguilla.* — *Eubul.* ap. Athenae. 7, 56. *καὶ καταρῶνεις* — *μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς* Soph. Antig. 1011. —

κανστὸς ustus. — *οὐκοῦν σὺ τάξεις, οὐστῆνας πρώτους χρεῶν* — *κανστὸν μοχλὸν λαβόντας ἐκκείνω τὸ φῶς etc.* Eurip. Cycl. 626. —

καμαρωτὸς fornicatus. — *τῶν δὲ παρθένων αἱ μὲν ἐπὶ κανάρθρων, καμαρωτῶν ξυλίνων ἀρμάτων φέρονται* Didym. ap. Athenae. 4, 17. *Virginum autem aliae canathris, fornicatis ligneis carpentis vehuntur.* —

καπνιστὸς fumo siccatus. — *κρέως δὲ καπνιστοῦ* Athenae. 6, 108. —

κεδρωτὸς cedrio unctus. — *κεδρωτὰ πασιάδων ὑπὲρ τέρεμνα* Eurip. Orest. 1365. —

κεραστὸς mixtus. — *καὶ τὰ κεραστὰ δάκρυα τοῖς λύπης πᾶσιν ἔμιξε πόνοις* Anal. 3, 213. *omnia lacrimis perfudit.* —

κεστὸς incisus imaginibus compunctus, arte phrygionica nota: „acu pictus.“ — *κεστὸς ἱμάς* Hom. Il. 14, 214. Nonn. Dionys. 48, 282. —

κλαστὸς fractus. — *σοὶ τὰ νεοπλήκτου κλαστὰ κύπελλα μέθης* Anal. 3, 84. —

κλειστὸς clausus. — *καὶ εἴ τι ἄλλο βεβαίως κλειστὸν ἦν.* Thucyd. 2, 17. et *si quis alius locus bene clausus erat.* — *καὶ ὀλκάδας προώρμισε πρὸ τοῦ σφετέρου σταυρώματος, ὃ αὐτοῖς πρὸ τῶν νέων ἀντὶ λιμένος κλειστοῦ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐπεπῆγει* Thucyd. 7, 38. et *onerarias produxit ante vallum, quod ab ipsis, portus conclusi loco, ante naves in mari defixum erat.* —

κλιτὸς vocatus, clarus. — *sexcenties.* —

κλωστὸς netus. — *κλωστὴν ἐκπληροῦσι βίου θνητοῖσι πορείην intell. γενεὰ τέχνη* Maneth. apotelesm. 4, 169. *homini netam sive attributam explent vitam i. e. sortem constituunt, qua utetur.* — *κλωστοῖσι κατέπλεον ἄνθρωποι ἵππον* Tryphiod.

346. sertis redimiverunt equum. — κλωστοῦ δ' ἀμφιβόλοις λίνοισι, ναὸς ὡσεὶ — σκάφος κελαινόν Eurip. Troad. 540. —

κνηστὸς concisus. — κνηστοῦ ἄρτου concisi panis Hegesipp. ap. Athenae. 12, 12. —

κνιστὸς ead. signif. — ἐπεὶ δὲ καὶ ὄρνεις ἐπῆσαν ταῖς κολοκύνταις καὶ ἄλλοις κνιστοῖς λαχάνοις (οὕτω δ' εἴρηκεν Ἀριστοφάνης τὰ σύγκοπτα λάχανα) Athenae. 9, 15. concisis oleribus. —

κολλητὸς conglutinatus. — ὄμμασι κολλητοῖσι Nonn. Dionys. 25, 284. ἄρμασι κολλητοῖσι Hom. Il. 4, 366. — κολλητὰς σανίδας apud eund. ibid. 9, 575. κολλητῶν ὄχων Eurip. Hipp. 1225. — ὑποκρητηρίδιον σιδήρεον κολλητὸν Herodot. 1, 25. scutella ferruminata aenea. —

κοπτὸς tusus. — τυρὸς κοπτὸς Antiphan. ap. Athenae. 9, 66. —

κρεκτὸς pulsatus. — ὄμοῦ κρεκτὸν γοήτων νόμον μεθήσομεν Aesch. Choeph. 777. —

κρεμαστὸς suspensus. — ὄξικόμοιο κρεμαστὸς ἀπ' εὐλίπτεος κατὰ πεύκης Anal. 3, 212. — οὐ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκα ἐξείδομεν — πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. Soph. Oed. tyr. 1263. — κρεμαστὸς ὢν πρὸς ἀλήθειαν ἐκ τούτων (ἐπιθυμιῶν) Athenae. 12, 72. —

κρικωτὸς anulatus. — ψιλοτάπιδα κρικωτὴν Cephisodor. ap. Athenae. 12, 71. vile tapetum anulis instructum. —

κροτητὸς concussus. — κτύπῳ ἐπιτύοθεῖ κροτητὸν ἄμὸν καὶ πανάθλιον κάρα Aesch. Choeph. 426. —

κρυπτὸς occultus. — ἐρημαίῃ κρυπτὸν ὑπὸ σπιλάδι Anal. 2, 127. amicam sub scopulo deserto sepultam. — κρυπτὸν ἀνηύτησεν ἔπος ζηλήμονι φωνῇ Nonn. Dionys. 10, 288. invidiosa dixit voce occultum verbum. — κρυπτὸν δόλον κεύθων Tryphiod. 221. absconditum celans dolum. — ζητεῖν ὕπου λέληθεν κρυπτὸς ἀνήρ Aristoph. Thesm. 607. κρυπταὶ δὲ ῥαφαὶ εἰσιν Apollou. Rhod. 3, 139. — δαινυμένοισι δὲ ἐπεῖναι τὸν ποταμὸν δι' αὐλῶνος κρυπτοῦ μεγάλου Herodot. 2, 100. — ἐπεποίητο γάρ οἱ κρυπτὴ διώρυξ, ἐκ τῆς ἀκροπόλιος φέρουσα ἐπὶ θαλάσσαν Herodot. 3, 146. ἐπὶ τῆς κρυπτῆς τάφρου τάμνοντες ὄρκια 4, 201. — εἶ δὲ τῶ μὲν κρυπταῖς ἔχοντι φυλακὰς ἐξέστα Xenoph. de magist. eq. 4, 12. cf. praeterea Eurip. Bacch. 98. 549. Jon. 73. 430. 1524. Elect. 525. 922. Hipp. 139. 154. Andr. 1065. Rhes. 560. 970. etc. —

κτητός *acquisitus*. — γυναικα κτητήν οὐ γαμήτην Hesiod. op. 376. — μισεῖ γὰρ ὁ θεὸς τὴν βίαν, τὰ κτητὰ δὲ — κτᾶσθαι κελεύει πάντας, οὐκ ἐς ἀρπαγᾶς. Eurip. Hel. 903. —

κυλιστός *volutus*. — στεφάνῳ κυλιστῇ (*haud dubie κυλιστῶ corrigendum*) κοκκωμένων πεπόνων, *corona ex prunis maturis voluta*. Alexis ap. Athenae. 2, 33. — σύκων κυλιστὸν στέφανον idem apud eund. 15, 23. —

λεπιδωτός *squamatus*. — ἔχει καὶ δέρμα λεπιδωτὸν Herodot. 2, 68. —

λιστρωτός *laevigatus*. — λιστρωτὸν ἄλω δρόμον Nicand. Ther. 29. *aream complanatam*. —

λογχωτός *cuspidatus*. — δίθυρον τοῦτο τὸ λογχωτὸν Anal. 3, 44. — λογχωτὸν βέλος Eurip. Bacch. 760. —

μεστός *impletus*. — τὸ στόμα ἐνδοθεν φορέει μεστὸν βδελλέων Herodot. 2, 68. — ζυμᾶχων πάντα μεστὰ εἶναι Xenoph. Hell. 2, 3, 18. θηρίων μεστοὺς 4, 1, 14. etc. —

μικτός *mixtus*. — μικτὸν γὰρ ἔην βρέτας Ἐρμαφροδίτου Anal. 2, 460. λοιβῆς καὶ θυέων μικτὸν ἔδωκα γέρας ibid. 3, 54. —

μισθωτός *conductus*. — Ἀργεῖοι μισθωτοὶ Herodot. 1, 61. etc. —

μοιχευτός *adulterio maculatus*. — μοιχευτὰ λέχη μελάθροισιν ἔχοντας Maneth. apotelesm. 4, 350. *toros geniales maculatos habentes*. —

ναστός *fartus*. — ναστός ap. Athenae. 3, 27. *libum nominatur compactum*. — Aristoph. Plut. 1143. *ναστός εὖ πεπεμμένος*. —

νητός *coacervatus*. — ὅθι νητός χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο Hom. Od. 2, 338. *ubi auri et aeris acervi jacebant*. —

ξεστός *rasmus*. — λίθου ξεστοῦ Xenoph. Anab. 3, 4, 6. et sexcenties. —

ξυστός *ead. signif.* — τέμνονσ' ἄγρὰ κέλευθα παρὰ ξυστοῖς προκάλοισι Orph. Argon. 1099. — δούρασί τε ξυστοῖσι Apollon. Rhod. 2, 1063. — τυρὸς ξυστός Antiphon. ap. Athenae. 9, 66. etc. —

ὄγκωτός *erectus*. — ὄγκωτοῦ τάφου *tumuli erecti* Anal. 2, 264. —

ὄνομαστός *nominatus*. — ὄνομαστοὶ ἐν ἀθανάτοισιν ἔσεσθε Anal. 2, 46. *clari eritis*. — ὁ γὰρ ἀνήρ — ὄνομαστός ἐστίν Xenoph. Hell. 6, 1, 14. *celebratus vir*. etc. —

ὀπτός *tostus*. — Δήμητρος παῖδ' ὀπτὸν ἐπεισελθόντα πλακοῦντα Anal. 2, 264. *libum, Cereris filium sive donum, tostum*. — τοῦψον ὀπτὸν Aristoph. Eq. 1103.

promulsis tosta. — σίδηρον ὀπτὸν ἐκ πυρὸς περισκελῆ, θραυσθέντα καὶ θαγέντα πλεῖστ' ἐν εἰσίδοις Soph. Antig. 480. ferrum induratum ignique rigidum saepissime etc. — ἐφθαὶ καὶ ὀπτὰ Eurip. Cycl. 357. — ἐν τῇ (ἡμέρῃ τῇ ἑκαστος ἐγένετο) οἱ εὐδαίμονες αὐτῶν βοῦν καὶ ἵππων καὶ κάμηλον καὶ ὄνον προσιθάται, ὅλους ὀπτούς ἐν καμίνοισι Herodot. 1, 133. — αἱμασίη πλίνθων ὀπτέων 1, 180. τοὺς λοιποὺς ὀπτούς καὶ ἐφθούς σιτέονται 2, 77. ποιεῦνται ἐξ αὐτοῦ (λωτοῦ) ἄρτους ὀπτούς πυρὶ 2, 92. — κρέας ὀπτὸν βοός Athenae. 1, 15. κρέα ὀπτὰ 1, 20. etc. —

ὄρεκτὸς porrectus. — αἰχμηταί, μεμαῶτες ὄρεκτῆσι μελίησι — θώρηκας ἐήξειν Hom. II. 2, 543. —

ὄρεκτὸς fossus. — ὄρεκτῆς γαίης Anal. 2, 162. — τάφρον ὄρεκτῆν Hom. II. 9, 67. — τὸ δὲ Βολβίτινον στόμα καὶ τὸ Βοικολικὸν οὐκ ἰθαγενέα στόματά ἐστιν, ἀλλ' ὄρεκτά Herodot. 2, 17. non nativa sunt ostis, sed effossa. ὅτι δὲ χειροποίητος ἐοῦ καὶ ὄρεκτῆ, αὐτῇ (λίμνῃ) θηλοῖ 2, 149. — τάφρος ἦν ὄρεκτῆ Xenoph. Anab. 1, 7, 11. — αἱ δ' εἰσοδοὶ τοῖς μὲν ὑποζυγίοις ὄρεκταί ibid. 4, 5, 19. etc. —

πασσαλευτὸς affixus. — ὑπαίθριος δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὦν. Aesch. Prom. v. 114. —

παλιὸς vibratus. — παλιῶ πυρὶ Soph. Antig. 133. projecto igne i. e. fulgure. —

πεμπτὸς missus. — ἄγοντες Ἀθηναίων ἐς Λακεδαίμονα ἀπὸ τῶν τετρακοσίων πεμπτὸς πρέσβεις. Thucyd. 8, 86. —

πηκτὸς coagmentatus. — πηκτὸν μοί τις ἄροτρον ἐπ' αὐχένι καὶ ζύγα θέσθω Anal. 2, 21. λάϊνα πηκτὰ βέλεμνα Nonn. Dionys. 2, 543. πηκτῆν θύραν Anal. 2, 87. ἄλα πηκτὸν Nicand. Alex. 518. aquam salsam spissatam. ἄροτρον πηκτὸν Hesiod. op. 403. ὄρρος. ἄροτρον αὐτόγυον. πηκτὸν ἄροτρον Hom. 13, 703. Od. 13, 32. — ἐν χθονὶ πηκτὸν ἔγχος Soph. Aj. 918. gladius in terram infixus. — πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις Eurip. Phoen. 492. compactarum scalarum gradus. — τυρὸς πηκτὸς Antiphan. ap. Athenae. 9, 66. caseus coagulatus. —

πλαγκτὸς agitated. — νήσοιο πλαγκτῆς Apollon. Rhod. 3, 42. et apud eundem πλαγκτὰς πέτρας 4, 786. meergepeitscht. — Hic significatus vocabuli passivus in lexicis desideratur. —

πλαστὸς fictus. — πλαστὰ πέδιλα Anal. 2, 356. οὐ κρίπτει πλαστὸν ἔρωτα χρόνος ibid. 1, 119. — ἐκ λόγου πλαστοῦ ἐπινεικάντες οἱ αἰτίην ἐδίωξαν Herodot. I, 68. notione tralata. — κιντὸς πλαστὸν ἐκ γαίης Antiphan. ap. Athenae. 10, 70.

vasculum factum ex terra. — καὶ τέλος ἐδήλωσαν, ὅτι οὐ πλαστὴν τὴν φίλιαν παρείχοντο Xenoph. Ages. 1, 38. tandem declarabant, non ei se fictitiū benevolentiam exhibere. —

πλεκτός plectus. — πλεκτά λίνα Anal. 2, 11. — πλεκτᾶς δεραιοπέδας ibid. 2, 22. πλεκτῶν λίνων 2, 98. πλεκτῆσιν ἐν ἀγκοίνῃσι λίνοιο Oppian. Hal. 3, 98. οὐ πλεκτοὺς καλάμους Nonn. Dionys. 1, 436. — ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαιοι Theocr. Id. 21, 7. οἱ πλεκτᾶς στέγας ναίουσι. de Scythis sermo est. Aesch. Prom. v. 708. — ἄνθη πλεκτά apud eund. Pers. 620. cf. s. v. κρεμαστός. — Eurip. Jon. 37. Hipp. 73. 807. Androm. 449. Iphig. Taur. 1408. Troad. 128. — Μᾶρες δὲ ἐπὶ μὲν τῆσι κεφαλῆσι κράνεα ἐπιχώρια πλεκτά εἶχον Herodot. 7, 79. κάρνα ξύλινα καὶ πλεκτά Posidon. ap. Athenae. 4, 36. πλεκτὸν ὄφρασμα tela texta Archestrat. ap. Athenae. 7, 72. etc. —

πνικτός in olla clausa coctus. — τριχὴ πνικτὰ Pherecrat. ap. Athenae. 2, 48. salsamenta sub testu cocta. — πνικτᾶς ἐρίφου Philoxen. ap. Athenae. 4, 28. νάρκη πνικτὴ Antiphan. ap. Athenae. 7, 46. torpedo sub testu mollita. —

ποιητός (artificiose) factus. — χάσμασι ποιητοῖσι Nonn. Dionys. 3, 173. ὄμμασι ποιητοῖσι διοπτρεύων τρυφαλείης ibid. 22, 59. — οἱ δ' ἐκβαλόντες δάκρυα ποιητῶ τρόπῳ Eurip. Hel. 1563. lacrimas fundere simulabant. —

πρακτός factus. — εἰ δὴ τι τέλος ἐστὶ τῶν πρακτῶν. Aristot. Eth. 1, 2. —

πρατός venditus. — Ζεὺς παντὴρ Ὀλύμπιος — πρατόν νιν ἐξέπεμψεν Soph. Trach. 279. —

πριστός serra caesus. — καὶ πριστὸν ψήκτης κήσμα σιδηροδέτου Anal. 2, 238. strigilem dentatam radentem. — λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ ἐλέφαντος Hom. Od. 17, 296. albiorem eam fecit, quam ebur perpolitum. —

πτερωτός alatus. — ὄφρις μ' ἐτυψε μικρὸς, πτερωτός, ὃν καλοῦσι μέλιτταν οἱ γεωργοί Anal. 1, 102 cf. praeterea Eurip. Hel. 753. Herc. fur. 571. 628. 1098. 1158. Orest. 274. Alcest. 262. Aesch. Prom. v. 135. Herodot. 2, 75. —

πτυκτός plicatus. — πίνακος πτυκτοῦ μέσον κενεῶνα χαράξας τοῖον ἔπος ἐπέγραψας Nonn. Dionys. 21, 273. — ἐν πίνακι πτυκτῶ Hom. Il. 6, 169. —

ραπτός consutus. — ραπτᾶς γειοφόρους σκαφίδας Anal. 2, 53. — χιτῶνα ραπτὸν Hom. Od. 24, 288. — κνημίδας ραπτᾶς ibid. 24, 229. — ἐν σκυταρίοις ραπτοῖσι Anaxil. ap. Athenae. 12, 70. in consutis corioliis. — ἵποτιθέντων δὲ αὐτῶ τῶν θεραπόντων ραπτὰ (intell. ταπήτια Xenoph. Hell. 4, 1, 13. consuta tapetia. —

ρήτὸς dictus. — ἐν ἡμέρᾳ ῥητῆ Thucyd. 4, 76. conducta die. — saepe. —

ξιπτὸς jactus. — οὐδ' ὁ ξιπτὸς Ἰγίτου μόρος Soph. Trach. 361. Iphiti mors dejecti. —

ξομβητὸς conversus. — ξομβητοὺς πλοκάμους Anal. 2, 13. crines passos. — καλαύροπα τὰν πόκα τήνος, πολλάκι ξομβητὰν ἐκ χειρὸς ἠεροβόλει Anal. 2, 81. pedum contortum, quod ille saepe ex manu jaculatus est. — ξομβητὴν ἐστορογάλαξ κόμην ibid. 1, 488. —

σακτὸς farctus. — τευθὶς σακτὴ Antiphon. ap. Athenae. 7, 46. loligo farcta. —

σβεστὸς extinctus. — In lexicis omissum. — σβεστὸν ἔχων ἀμάρνγμα, τόπερ τέκεν Ἐσπερίη φλόξ Nonn. Dionys. 28, 198. —

σειστὸς concussus. — ἀλλὰ κατάθου τὸ βέλος. — ὡς ὅδε γε σειστὸς ἄμα — τῇ στροφῇ γίννεται. Aristoph. Acharn. 345. —

σιτεντὸς saginatus. — χῆνες σιτεντοὶ Athenae. 9, 32. anseres altiles. — ἐπήνεγκαν σιτεντὰς ὄρνιθας Anal. 2, 250. aves opimatas apposuerunt. —

σιμιλεντὸς scalptus. — Αἰσχυλος ἐξύψωσεν, ὁ μὴ σμιλεντὰ χαράξας, γράμματα Anal. 1, 497. Altius assurrexit Aeschylus, qui ruit ore profundo. —

σπαρτὸς satus. — ἦιονι τόδε σῶμα βροτοῦ παντλήμονος ἄθρει, σπαρτὸν Anal. 2, 230. — ὁ γηγενὴς σπαρτῶν στάχυς γ' ἐβλαστέν Eurip. Herc. f. 5. terrigena satorum seges pullulavit. —

σταθευτὸς ustus. — σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβη φλογὶ — χροιαῖς ἀμείψεις ἄνδρος Aesch. Prom. v. 22. —

στειπτὸς stipatus. — φυλλὰς στειπτὴ Soph. Phil. 32. cubile stipatum. —

στεπτὸς coronatus. — στεπτοῖς θήκατ' ἐπὶ προθύροις Anal. 1, 223. in aula posuit Veneris sertis redimita. — ὄφρα ποτὶ στεπτὰν πασιτάδα κεκλιμένα ibid. 1, 254. ut porticui sertis redimitae acclinatum; intell. telum etc. —

στικτὸς punctus. — στικτοὺς δ' ἠμάξαντο βραχίονας Anal. 3, 253. lacerata brachia sanguine consperserunt. — ναὶ μὴν ἀλλὸ γένεθλον ἐπήρατον ὠνήσαιο στικτὸν Orpian. Cyneg. 1, 317. — ἐλάφων στικτῶν ibid. 2, 13. — μώνυχες Λόνιοι, στικτὸν γένος ibid. 2, 96. — καὶ στικτοῖς μελέεσσι νόθῃ ποικίλλετο μόρφῃ Nonn. Dionys. 5, 321. — στικτὸν ἔχων θώρηκα, τύπον πεχαραγμένον ἄστρον ibid. 14, 239. — στικτὸν κεράστην ἔλαφον Soph. Elect. 570. — παρδάλιος στικτῆς ἦε βλοσυροῦ λέοντος Maneth. apotelesm. 5, 196. — νεβροῦ στικτὸν δέρας Eurip. Bacch. 833. cf. praeterea Bacch. 111. —

στολιδωτὸς plicatus. — χιτῶνα στολιδωτὸν Xenoph. Cys. 6, 4, 1. —

στρεπτός volutus. — ἐκ δὲ σάλας στρεπτός γαστρός ἔχει ζυτίδας Anal. 1, 22. intell. ἡ ναῦς. navis ventis agitata in ventra regis notata est i. e. rimis fatiscit. — Hoc loco Brunck. praepropere nominativum γαστρός pro γάστρα ponit. — στρεπτός ἀρπεδύνας Anal. 2, 12. funis torquendo nexi. — πρὸς βιν θάλασσαν διωκοῦ στρεπτόν ὑπερθε λίθου ibid. 1, 231. senem vide supra lapidem rotundum volutum. — δεῖα τῆς ἡμετέρας στελέχη ὁδο συμπλοκα λύσει, στρεπτά ibid. 3, 73. — στρεπτοῖσι πεδῆσαντες βροχίδεσσιν tortis laqueis vincientes Oppian. Cyneg. 2, 308. στρεπτοῖσι κεφαλῆσι κοροσσομένοι κεράεσσι ibid. 2, 329. contentis in capite armatae cornibus. — αἷμα δ' ἀνημότις διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος Hom. Il. 5, 113. et apud eund. ibid. 21, 31. τοῖς (intell. ἡμάρας) ἀπὸ φορέεσσιν ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι. lorica anulata. — στρεπταῖς λόγιοις ἄρνας συμπλεκόμενους agnos tortis viminibus colligatos. Eurip. Cycl. 224. σιδήρω στρεπτῶ Herc. fur. 946. cf. Barn. ad h. l. — δὴ τότε τόξον ἔλῶν στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ Theocr. Id. 25, 212. —

στρουθιαῖος avium imaginibus pictus. — στρουθιαῖά ἐλίγματα Sophr. ap. Athenae. 2, 30. —

στρωτός stratus. — βία πατῆρα μὲν ἐκπεσῶν στρωτοῦ λέχους Eurip. Herc. fur. 555. μένος δ' ἐπὶ στρωτοῦ λέχους Orest. 313. ὄρω δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίως — τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη Soph. Trach. 933. —

σφαιρωτός rotundatus. — σφαιρωτός δ' ἐφύπερθε μετήρος ὑψι κόρυμβος Oppian. Cyneg. 2, 92. —

σφακτός mactatus. — σφακτὰν, κνίσ τε φονίαν δαίτ' ἀνήμερον Eurip. Hec. 1077. mactatam (intell. filiam), cruentas immanes canibus dapes. —

σφιγκτός constrictus. — ἔστυνον, οἷά τε χαλκείῃ σφιγκτός ἀλυκτοπέδη Anal. 3, 78. — σφιγκτός στεφάνων ἀμφὶ κόμαισι μίτος ibid. 1, 18. crines sertis redimiti. — πικρὸν ἀνέτησαν σφιγκτὸν μόρον intell. οἱ σκόμβροι Oppian. Hal. 3, 590. —

σχιστός fissus. — σχιστῇ δ' ὁδος Soph. Oed. tyr. 752. cf. Musgr. ad h. l. — πάρος σχιστός Eurip. Iphig. Anl. 144. bivium. — πέρη σχιστῇ Antiphan. ap. Athenae. 7, 46. perca dissecta. — cf. praeterea a. v. θηκτός. —

σωρευτός coacervatus. — κόγγρον δ' ἁμοῦ μέλη — σωρευτὰ Alex. ap. Athenae. 7, 42. congrei artus coacervati. —

ταγηνιστός fixus. — ἦπατα ταγηνιστὰ Athenae. 3, 68. —

τακτός positus. — τακτὸν ἀργύριον ἀποτίσαι Xenoph. Anab. 6, 2, 24. —

τηκτός conflatus. — καὶ γὰρ εἰ πέριξ σ' ἔχει — τηκτός μόλυβδος, ἐξαναστήσω σ' ἐγώ Eurip. Andr. 266. —

τριητός sectus. — σὺν δ' ἐλίσσεται τριητοῦς ἱμαῖσι Soph. Elect. 749. — τριητός τριητός Antiphan. ap. Athenae. 9, 66. —

τοξεντός telo occians. — τέθνηκεν, ἀνδρὸς οὐδενός, θεοῦ δ' ὑπο — τοξεντός. Soph. Phil. 338. —

τορευτός scalptus. — Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τὸδε Anal. 2, 144. Callimachi carmen hoc est scalptum i. e. nitidum. —

τορευτός tornatus. — ποιήριον τορευτὸν Menand. ap. Athenae. 11, 17. —

τριητός perforatus. — καὶ λίθῳα τριητὴν σπόγγῳ ἐξειδομένην Anal. 3, 88. — τριητός καλιὰς Orpian. Cyneg. 3, 452. cubilia vocat poeta vulpina. — ἀλλὸς δὲ τριητοῖσι πόροις λάχθησε κεράστῆς Nonn. Dionys. 45, 43. — ἐν τριητοῖσι λεχέσσοι Hom. Il. 3, 448. —

τυκτός factus. — τυκτὴν λάκτιν Nicand. Ther. 108. — τυκτὰ μέλαθρα Orpian. Cyneg. 4, 107. — τυκτὴ δαυδαλὴ κνημῖς Nonn. Dionys. 14, 235. ἐνδόμευχον τυκτοῖο δι' ὄμματος ὄμμα τιναινεi ibid. 22, 62. —

τυλωτός induratus. — εἶχον δὲ καὶ ῥόπαλα τυλωτὰ Herodot. 7, 69. —

ύφαντός contextus. — ύφαντός θώρηκας Anal. 1, 226. — ύφαντοῖς ἐν πέπλοις Aesch. Ag. 1589. — ύφαντὰ opera textilia Thucyd. 2, 97. —

φαρμακτός veneno imbutus. — ἦ διὰ φαρμακτοῖο δόλου νοσερῶς τέλος ἔξει Maneth. apotelesm. 4, 52. —

φθιτός perditus. — ἀξονίοις φθιτὸν εἰρῶσας Ἐκτορα δεσμοῖς Anal. 2, 264. Hectorem interfectum rapiens etc. — cf. praeterea Aesch. Pers. 523. Eumenid. 97. Eurip. Alcest. 100. Supp. 78. etc. —

φρακτός septus. — ἦ λεπῖσι πικινῆσι καλύπτεται, ἦ φολίδεσσι φρακτὰ Orpian. Hal. 1, 640. squamis obducta. —

φρυκτός subassatus, frixus. — ἐφθὰ καὶ φρυκτὰ Phaenias ap. Athenae. 2, 44. bellaria. — Aesch. Ag. 30. et Aristoph. Vesp. 1331. substantivi naturam induit. —

φυτός progenitus. — σοὶ καὶ πολλῆαις γῆ τε τῆδε καὶ φυτοῖς Eurip. Hclid. 282. —

χηλευτός plexus. — οὔτοι δὲ εἶχον περὶ μὲν τῆσι κεφαλῆσι κράνεα χηλευτὰ Herodot. 7, 89. —

χρυσωτός inauratus. — χρυσωτὸν χρυόμεγα περιζώσασα χιτῶνα Anal. 2, 525. induens vestem croceam auro intextam. —

χυτός fusus. — ἀρθήματα τε λίθινα χυτὰ καὶ χύσεια ἐς τὰ ὦτα ἐνθύντες Herodot. 2, 69. — cf. praeterea: Nonn. Dionys. 4, 209. Tryphiod. 349. Quint. Smyrn. 1, 109. Oppian. Cynege. 4, 111. Hom. Il. 6, 464. Nicand. Ther. 391. 503. 546. 530. Alex. 116. 615. etc. variis potestatis immutationibus. —

ᾠητός emtus. — ἐμὲ δ' ᾠητὴ τέκε μήτηρ Hom. Od. 14, 202. — λέχη δὲ τὰμὰ ᾠητός δοῦλος ποθὲν χρανεῖ Eurip. Hec. 365. —

B. Sequuntur, quae a verbis progeminantur, quibus animi functiones exprimentur. —

ἀγαπητός amabilis. — ἀγαπητὴ (intell. εἰμὶ) μὲν συνέργοις τεχνίταις Xenoph. Memor. 2, 1, 32. artificibus amabilis sum socia, virtus dicit. — ἀγαπητοὶ (εἰσὶ) φίλοις ibid. 2, 1, 33. amabiles sunt cultores virtutis amicis. — πότερον οὖν, εἴη, νομίμεις ἤδιον ὄρεῖν τοὺς ἀνθρώπους, δι' ὧν τὰ καλὰ τε κἀγαθὰ καὶ ἀγαπητὰ ἤθη φαίνεται, ἢ δι' ὧν τὰ αἰσχρὰ τε καὶ πονηρὰ καὶ μισητὰ ibid. 3, 10, 5. num iucundius esse putas illos conspiciere, ex quibus honesti, boni, amabiles mores elucet, an illos, ex quibus turpes, mali, odiosi? — ἀλλ' ἀγαπητὸν, εἰ καὶ ἐξ ὑποβολῆς δύναιντο ἄνδρες ἀγαθοὶ εἶναι Xenoph. Cyr. 3, 3, 18. amabile esset, si aliorum quoque instinctu viri fortes esse possent. — τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν — ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; Theocr. Id. 16, 108. quid est hominibus amabile sine gratis? etc. —

ἀγαστός, ἀγητός, ἀγατός admirabilis. — Exemplis supra allatis adicias haec: θέσφατόν ἐστι, τευξέμεν ἱερὸν ἄστυ καὶ ἐσσομένοισιν ἀγητόν Quint. Smyrn. 13, 338. fatum est, ab Aenea condi urbem sacram et aetatibus futuris admirabilem. — ἐκεῖνο δὲ κρίνω τοῦ ἀνδρός ἀγαστόν Xenoph. Hell. 2, 3, 24. illud tamen in viro admirabile esse iudico. — ταῦτα πάντα ἀγαστά μοι δοκεῖ εἶναι Xenoph. Oecon. 11, 19. haec omnia admirabilia mihi esse videntur. —

αἰακτός miserabilis. — ἦλθε δ' αἰακὰ πῆματα οὐ λόγῳ Aesch. Sept. 852. mala venerunt, quae verbis deplorari non possunt. — cf. s. v. οἰμακτός. —

αἰνετός laudabilis. — αἰνετὴ ἤλασεν ἵππω Antimach. ap. Pausan. 8, 25. —

ἀρεστός probabilis. — Quum Harpagus filii partem comedisset, Astyagi interroganti, num sciret, quod edisset, respondit: se novisse καὶ ἀρεστόν εἶναι πᾶν τὸ ἂν βασιλεὺς ἐροῖ Herodot. 1, 119. et omnia a rege facta esse laudabilia. — οὗτοι μὲν νυν τοιαῦτα ἐπιλέγοντες, ποιεῦσι ἐμοὶ γε οὐκ ἀρεστά 2, 64. mihi quidem minime probabilia. — ἦν δὲ ταῦτα ἀρεστά καὶ τῶν πολιτῶν, ὅσοις τὸ πλεονεκτεῖν

μόνον ἔμελεν Xenoph. Hell. 2, 4, 6. erat illis quoque civibus acceptum, quibus com-
moda privata sola cordi erant. — εὐδηλον, ὅτι τῶν ἀμμιμάχων τινὲς οὐκ ἀρεστά
πραττουσιν ἡμῖν, ἢ ἡμῶν ἀρεστά Xenoph. Hell. 6, 3, 6. Liquido patet, facturos esse
nonnullos socios, quae nobis placere non possunt etc. — ἔχαιρον ἐπαινούμενος ἰππὸ
τῶν καὶ ψέγειν ἐθελόντων τὰ μὴ ἀρεστά etc. Xenoph. Ages. 11, 5. si ab iis lauda-
retur, qui vituperare solent, quae probari non possunt. —

ἀσπαστός amabilis. — ἦκεις, ὦ ποταμοῦ παῖ, ἀσπαστός; Eurip. Rhes. 348.
venisne filii dulcis fluvii? — οἴσι ἢ τυραννὶς πρὸς ἔλευθερίης ἦν ἀσπαστότερον He-
rodot. 1, 62. quibus tyrannis optabilior erat, quam libertas. Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες
οἱ Παιόνες, κάρτα τε ἀσπαστὸν ἐποίησαντο Herodot. 8, 18. rem maxime proba-
bilem. —

εἰκαστός comparabilis. — μορφῇ μάλιστα εἰκαστόν Soph. Trach. 712. —

ἐρατός amabilis. — ἐρατῆς μνήσκειται εὐφροσύνης Anacr. ap. Athenae. 11, 8.
amabilis meminit hilaritatis. οὐ γάρ τι καλὸς χῶρος, οὐδ' ἐρίμενος — οὐδ' ἐρατός,
οἶος ἀμφὶ Σίριος ῥοάς Archiloch. ap. Athenae. 12, 23. — cf. praeterea Eurip.
Held. 915 etc. —

εὐκτός optabilis. — ὁ καιρὸς εὐκτός Euphron. ap. Athenae. 9, 21. — εἶπε
τις τῶν Χαλδαίων, ὅτι τοῖς μὲν ἄλλοις σφῶν πᾶσιν εὐκτὰ ταῦτα εἶη Xenoph. Cyr.
3, 2, 12. Chaldaeorum quidam dixit, ceteris quidem suae gentis omnibus haec opta-
bilia esse. —

ζηλιωτός cui invideri potest. — τᾶς δ᾽ αἰτερ (ἀδονᾶς) οὐδὲ θεῶν ζηλιωτός αἰών
Anal. 1, 123. sine gaudio neque deorum vita fortunata. — ζηλιωτός ὢν ὡς θεός
Aesch. Pers. 712. — ὥστε σε ζηλιωτὸν εἶναι, σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα Aristoph.
Vesp. 451. — Κρέων γὰρ ἦν ζηλιωτός, ὡς ἐμοῖ, ποτέ Soph. Antig. 1175. ut equi-
dem puto Creonti aliquando fortuna ita favit, ut ei invidere potuisses. — ἐγὼ ἡμῶν
τὸν μὲν οἰκαδὲ βουλόμενον ἀπιέναι, τοῖς οἴκοι ζηλιωτὸν ποιήσω ἀπελθεῖν Xenoph.
Anab. 1, 2, 4. — ζηλιωτός, ὅστις ἐντύχησεν εἰς τέκνα etc. Eurip. Orest. 541. ὁ τ'
ἐπὶ μακαρίοις — ζηλιωτός ὢν ποτ' οἶκος ibid. 970. — ζηλιωτός αἰών Med. 243. —

θηητός admirabilis. — θηητὸν ἔχων ἐλάφοιο πέλαζε ἀθανάτοισι κέρας Orph.
Lith. 1, 1. — αὐτὸς δ' ὡς θηητός ἐπ' ἀργυρέῃ κατάκειται — κλισμῶ Theocr. Id.
15, 84. — αὐτὴ δὲ χρύσειον κάλαρον φέρειν Εὐρωπαίῃ — θηητῶν, μέγα θαῦμα
Mosch. 2, 38. cf. Pind. Pyth. 4, 142, Nem. 1, 54. —

θαιμαστός ead. signif. — ὃν φύσει δόλον καλυκώπιδι κούρη (ἄνδρα). θαι-
μαστὸν γυνώσκει h. Hom. Cer. 10. flores admirabiliter splendentes. εἶσιν ἐμοῖ ταῦτ'

αὐτὸ θανασιὸν Aristoph. Plut. 340. — οὐδὲν τοῦτων θανασιὸν ἐμοί Soph. Phil. 192. — οὕτω μὲν νῦν ὁ νηὸς τῶν φανερῶν μοι τῶν περὶ τοῦτο τό ἱόν ἐστι θανασιότατον Herodot. 2, 155. — καρπὸν τε θωαστὸν φύνει, etc. Herodot. 9, 122. cf. praeterea Eurip. Med. 510. Hipp. 278. Andr. 576. Iphig. Aul. 1538. Iphig. Taur. 340. 797. 900. Aesch. Eumenid. 46. Aristoph. Ran. 1292. Equit. 1319. Pac. 695. Vesp. 13. Thesm. 527. etc. —

ἡμερτὸς desiderabilis. — Μηδείης κόλποισιν ἐν ἡμερτοῖσιν συθῆναι Orph. Argon. 778. — τὸν δὲ καὶ ἡΐθεοι τερενόχροες ἡμερτῆσιν — ἀλλὲν ἐφορηήσουσι περιπτύσσειν παλάμησιν apud eund. Lith. prooem. 33. ἡμερτόν τε γυναιξὶ δυνήσεται ἀνέρα θείναι Lith. 16, 16. — ἡμερτοῦ τέρενα χροῖα παιδὸς ἔχοντα intell. opalum. Lith. 8, 2. — δαμημέναι ἄχρονα φύλα — ἄμμασιν ἡμερτοῖς Oppian. Cyneg. 2, 399. bruta copulare vinculis amoris i. e. vinculis, quae amorem excitare possunt. — δέμας ἡμερτοῖσιν ἀναψυχεὶ ὑδάτεσσιν Apollon. Rhod. 939. corpus in fluctibus jucundis refrigerat. — οὐδὲ μὲν ἀνδρῶν τὴν γέ τις ἡμερτῆσιν ἐν ἀγκοίνῃσι δάμασσαν apud eund. 2, 954. — ἡμερτοῖς ἀρετῆς κλῶγας ἀπεδρέπετο Anal. 1, 3. amabiles virtutis flores decerpit. — κισσὸν ἐφ' ἡμερτῶ κρατὶ καθαπτόμενος Theocr. epigr. 3. — ἀσιῶν ἐν ἡμερταῖς ἀοιδαῖς; Pind. Ol. 6, 11. —

μαθητὸν quod disci potest. — εἴπέρ τι καὶ ἄλλο, καὶ τοῦτο μαθητὸν Xenoph. Sympos. 2, 7. si quid aliud esset, quod disci posset, et hoc posse. — ὅσα δὲ ἀνθρώποις οὔτε μαθητὰ, οὔτε προσρατὰ ἀνθρωπίνῃ προνοίᾳ Xenoph. Cyr. 1, 6, 19. Quaecunque vero sub disciplinam humanam non cadunt, neque providentia humana perspicui possunt etc. —

μακαριστὸς qui fortunatus praedicari potest. — οὐνομα μακαριστὸν Anal. 2, 51. et ibid. 2, 230. poeta in litore ossa hominum dispersa invenit, et dolore oppressus exclamat: φεῦ μακαριστοί, ὅσοι ἐπ' ὠδίνων οὐκ ἴδον ἥλιον. — ἀτρεμίζοντά σε μακαριστὸν εἶναι πρὸς πάντων ἀνθρώπων Herodot. 8, 18. Sunt Artabani Xerxem ab expeditione dehortantis. — καὶ τὸν πρῶτον μέντοι βοηθήσαντα πολλοῖς μακαριστὸν εἶναι ἐποίησε Xenoph. Anab. 1, 9, 4. illum, qui primus ei opem tulit, talem reddidit, ut a multis beatus praedicari posset. — εὐ μὲν. ἐπίσταςθε, οὐ παρεσκευαζόμεν ἐγὼ ὑμᾶς: πᾶσι Χαλδαίοις μακαριστοῦς ποιῆσαι Xenoph. Cyr. 7, 2, 2. scitote, jam in hoc me fuisse, ut vos tales efficerem, qui ab universis Chaldaeis beati praedicari possent. —

μεμπτὸς contemptus (pot.). — κότερά τοι ὁ πεζὸς μεμπτὸς κατὰ τὸ πλήθος ἐστι; Herodot. 7, 48. — ψηφίζεσθαι, τοὺς μὲν Σικελιώτας, οἷσπερ νῦν ὄροισ χωμένους πρὸς ὑμᾶς, οὐ μεμπτοῖς Thucyd. 6, 13. et decernite, ut Siculi fines, quibus

nunc utuntur, retineant, qui contemni non possunt i. e. quibus contenti esse possumus. — καὶ νῦν, ὡς, ἐφ' ἃ μὲν ἤλθομεν τοπρώτον, καὶ τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων ὑμῖν μὴ μεμπτῶν γεγενημένων, οὕτω τὴν γνώμην ἔχετε Thucyd. 7, 15. milites et duces ita se gessisse, ut a vobis reprehendi nequeant. — οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος εἰς τὸδ' ἡμέρας Eurip. Phoen. 436. nuptiae usque ad hunc diem non vituperabiles. — Ag. τοιόσδε παιδὸς σῆς ἀνῆρ ἔσται πόσις. Kl. οὐ μεμπτὸς. — Eurip. Iphig. Aul. 636. — οὐ τοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται Med. 954. — cf. Eurip. Hel. 1429. —

μιμητὸς imitabilis. — ἢ οὐδὲ μιμητὸν ἐστὶ τοῦτο; πῶς γὰρ ἂν ἔφη μιμητὸν εἶη etc. Xenoph. Memor. 3, 10, 3. (intell. τῆς ψυχῆς ἡθους) an vero ista indeles imitabilis est? quo pacto haec esse possit imitabilis? —

μισητὸς perosus (pot.). — μισητὸς δὲ ὁ φθόνος Xenoph. Memor. 2, 6, 21. — cf. s. v. ἀγαπητὸς. —

νεμεσητὸς vituperabilis. — ἀλλὰ οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ προίτη λέγεσθαι Callimach. h. Del. 16. cf. Ann. Fabri ad h. l. — οὗτοι νεμεσητὸν, ἀλύοντα χειμερίῳ λύπῃ, καὶ παρὰ νοῦν θροεῖν Soph. Phil. 1222. non vituperabile est procelloso dolore vexatum instar mente capti clamare. —

νοητὸς qui cognosci potest. — οἱ δ' ἄλλοι μῆτε μερόπων πραπίσιν τε νοητοὶ — ἐπι' αἰδεῖς μὲν ἔασιν, ἰδ' ἐν φρεσὶ μῶνον ὄρητοί. Maneth. apotelesm. 2, 32. —

οἰμωκτὸς lamentabilis. — ἐκεῖνο δ' αἰακτὸν οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι Aristoph. Acharn. 1210. —

ὀμιλητὸς facilis umgänglich. — κρατούσα μὲν γὰρ, οὐχ ὀμιλητὸν θράσος Aesch. Sept. 189. mulieris, quae imperium tenet, ferocia ferri non potest. —

πιστὸς credibilis. — λέγει μέγαν τιν' ὄλβον, οὔτε λεκτὸν, οὔτε πιστόν Aristoph. Av. 422. de fortuna loquitur ineffabili et incredibili. — φασὶ δὲ οἱ αὐτοὶ οὗτοι, ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, τὸν θεὸν αὐτὸν φοιτᾶν ἐς τὸν νηὸν etc. Herodot. 1, 82. — ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες 2, 73. et sexcenties. —

πρεπτὸς admirabilis. — τῶν ἀρειράτων πρεπτῶν ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι. Aesch. Eumaid. 914. — Μῶα — μόλε Λάκαινα πρεπτὸν ἀμῖν — κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις Ἀπόλλω σῶν. Aristoph. Lys. 1298. —

σεπτὸς venerabilis. — Idem, quod solitum σεμνὸς, quod ex σέβομαι profluit, ut ex λείβω λίμνη. — ἐνθα Βυβλίων ὄρῶν ἄπο — ἴθα σεπτὸν Νεῖλος εὐπτοτον ἕρος. Aesch. Prom. v. 837. —

στενακτός lamentabilis. — τεθνήσκει παῖδες· αἰ! αἰ! — στενάζει, ὡς στενακτά. Eurip. Herc. fur. 894. — πῶς παῖσι στενακτῶν ἄταν, ἄταν — πατέρος ἀμφαίνεις; ibid. 897. —

στερκτός amabilis. — τί δὴ ποτ' ἐμοὶ βλεπτόν, ἢ στερκτόν Soph. Oed. tyr. 1366. Oedipus dicit, quid mihi, quaeso, reliquum est, quod libenter adspiciam et diligam! —

τλητός tolerabilis. — δεινόν γε λέγεις κ' οὐ τλητόν ἔμοιγε Aristoph. Lys. 529. — οὐκ ἔστι τοῦργον τλητόν Soph. Aj. 466. — δουλείας τᾶς οὐ τλατᾶς οὐ φερτᾶς Eurip. Hecub. 158. — οὐ γὰρ γελάσθαι τλητόν ἐξ ἔχθρων, φίλοι Med. 797. — οὐ τλητόν οὐδὲ λεκτόν, ὦ τάλας ἔγω Hipp. 875. — οὐ τλητόν ἔργον Alcest. 830. —

τολμητόν quod alteri potest. — ἀλλ' ἔστ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά, πάντα δὲ τολμητά Soph. Phil. 634. sed tali est natura, ut omnia dicere et audere possit. —

τροβητός terribilis. — In lexicis omissum. — οὐκ ἔτι τροβητός ἡμῶν Soph. Phil. 1183. telis privatus Philoctetes aves inclamat. —

φρικτός ead. signif. — ἔνθα (in Samothrace) καὶ ὄργια φρικτά θεῶν, ἀβήτητα βρότοισι Orph. Argon. 465. — αἵματι τ' ἀνδροφόνῳ χαίρων, πολεμόκλονε, φρικτέ apud eund. 64, 4. — οὔρεσιν ἢ χαίρεις, θνητῶν ὀλολύγμασι φρικτοῖς h. 13, 6. quae libenter in montibus vagaris, et ululatus hominum horribilibus delectaris. — φρικτά δρακοντοκόμων ἐδάξετο φῦλα Γιγάντων Nonn. Dionys. 1, 18. — πῆ μοι φρικτά γένεια σεσηρότα λυσσάδος ἄρκτου ibid. 2, 619. —

§. 2. PARASYNTHETA.

Eodem ordine adjectiva hujusce ordinis enumerabuntur, quo simplicia.

A. — ἀμφιβόητος circumclamatus. — γένος ἀμφιβόητον Anal. 1, 260. i. q. genus clarum. — πύργος δ' ἀμφιβόητος Musae. 187. turris circumstrepita, intell. mari. —

ἀμφιγόητος circum quem gemunt. — Κακίτον ἀμφιγόητον ἕδωρ Anal. 2 187. — ἀμφίδρηπτος dilaniatus. — σκῦλα ἀμφίδρηπτα spolia lacerata Anal. 2, 14. — ἀμφίδρηπτον σάκος Anal. 3, 87. —

ἀμφιέλικτος circumvolutus. — καὶ ταχὺς ἀμφιέλικτος ἐπὶ κνήμησιν ἀνέρπων intell. δράκων Nonn. Dionys. 4, 377. —

ἀμφίξενκτος circumdatus. — τὸν ἀμφίξενκτον ἀμφοτέρως ἄλιον πρῶνα κοινὸν αἶας Aesch. Pers. 730. — cf. Schneidr. lex. s. v. πρῶν. —

ἀμφίζωστος circumplicatus. — ἀστράλαις φολίδεσσι δέμας μιτρούμενος, ἀρκτων
τέρεσιν ἀμφίζωστος Nonn. Dionys. 25, 410. —

ἀμφίθετος circumpositus. — φιάλην ἀπίρωτον ἄερας — ἀμφίθετον πτέρας
εἰς Nonn. Dionys. 25, 701. —

ἀμφίθηκτος utrimque acutus. — ἀμφίθηκτῶ ξίφει Soph. Antig. 970. —

ἀμφίθρεπτος concretus. — αἷμα ἀμφίθρεπτον Soph. Trach. 581. —

ἀμφίκλαστος circumfractus. — λείψανον ἀμφίκλαστον ἀλιπλάνεος σκολοπένδρας
Anal. 2, 9. —

ἀμφίκλυστος i. q. ἀμφίρτος. — ἀκτὴ τις ἀμφίκλυστος Soph. Trach. 754. —

ἀμφίλεκτος de quo dictum, pugnatum est. — πῆματα ἀμφίλεκτα Aesch. Ag.
890. —

ἀμφιμάχητος circum quem pugnatur sive pugnatum est. — ποταμοῦ δ' ἀμφι-
μάχητον ὕδωρ intell. Strymonem. Anal. 2, 117. —

ἀμφίπλεκτος circumplexus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἀμφίπληκτος circumpulsatus. — πῶς ποτ' ἀμφίπληκτων — ῥοδίων κλύων Soph.
Phil. 698. —

ἀμφίρτος circumlutus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἀμφίρητος circumforatus. — ἀμφίρητον κημὸν fiscellam perforatam Anal.
2, 237. —

ἀνάβραστος recoctus. — κίχλαι ἀνάβραστοι Pherecrat. ap. Athenae. 6, 96. —
κρέα ἀνάβραστα Aristoph. Ran. 560. —

ἀνάδοτος redditus. — μὴ ἀνάδοτος εἴη ἢ Πλάταια Thucyd. 3, 53. — μὴ
ἀποδοθῆῃ δηλονότι ὀπίσω Schol. —

ἀναρπαστος abreptus. — ἄλλους δὲ τόσους οἶει διὰ σοφίαν ἀναρπάστους πρὸς
βασιλέα γεγονέναι καὶ ἐκεῖ δουλεύειν; Xenoph. Memor. 4, 2, 33. —

ἀνασπαστὸς retractus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἀντίσπαστος distractus in contrariam partem. — ἤλθε δ' ὀστέων — ἄδαγμος
ἀντίσπαστος Soph. Trach. 783. —

ἀνάστατος remotus. — Συρίους τε, οὐδὲν ἔοντας αἰτίους, ἀναστάτους ἐποίησε
Herodot. 1, 76. Syrios expulsos fecit. — ἀνάστατοι γίνονται αἱ πόλεις Xenoph.
Memor. 4, 2, 29. deletae sunt urbes. — καὶ τὰ πάντα σφι ὑπὸ τε ὕβριος καὶ ὀλι-
χωρίας ἀνάστατα ἦν Herodot. 1, 6. —

ἀπόθετος repositus. — ἐπιστολὰς προκαμίμων ἀποθέτους, ἅς ἐν ταῖς ἐκείνων ἀποθέτοις εἶρε γράμμασι. Herodian. 3, 8, 12. — ὡς ὁ μὲν ἀληθῆς λόγος καὶ γὰρ ἀπόθετος καὶ ἀπόρρητος εἶη Plutarch. Sympos. 8, 8. —

ἀπόλεκτος delectus. — πρὸς ἄνδρας οὐκ ἀπολέκτους ὥσπερ καὶ ἡμᾶς etc. adversus homines raptim collectos etc. Thucyd. 6, 68. —

ἀπόρρητος abruptus. — πάνδε τ' ἐπιπλήκτερον ἀπορρήκτιο ἀμαγμᾷ μάστιγα Anal. 2, 237. flagrum castigans cursum interruptum i. e. remissum. —

ἀπότακτος sepositus, admensus. — καὶ σιτία ἐπότακτα δίδόντες καὶ ἰρήια Herodot. 2, 69. intellig. crocodilo. —

ἀπρωκός detrusus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἄφερκτος exclusus. — μυχοῦ ἄφερκτος Aesch. Choeph. 445. —

ἄφρετος dimissus. — σὲ δ' οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη, ἀλλ' ἄφρετος πελάγεσσι ἐπέπλευς Callimach. h. Del. 36. — οὐ μόνον δὲ Λυδῶν γυναῖκες ἄφρετοι οὔσαι Clearch. ap. Athenae. 12, 11. non solum Lydorum mulieres traditae etc. —

διαβόητος percelebratus. — ἐν διαβοήτῳ ποιήματι Athenae. 3 64. —

διάδετος vinctus. — διάδετοι χαλινοὶ Aesch. Sept. 121. cf. Schneid. s. v. —

διαίρετος divisus. — ὥστε τί ἄλλο ἢ διαίρετος ἵπποκένταυρος καὶ πάλιν σύνθετος γίγνομαι Xenoph. Cyr. 4, 3, 4. quare quid aliud sum, nisi hippocentaurus divisus (si equo descendi) et denuo compositus (si equum conscendi). —

διάμεστος completus. — καὶ τῶν πολλὰκις θυλλομένων διάμεστον ὄντα Antiphan. ap. Athenae. 2, 22. et pastibus vulgaribus plenum. —

διαμετρητος dimensus. — καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρήτω ἐνὶ χώρῳ Hom. Il. 3, 344. —

διασπάρρακτος dilaniatus. — σῶμα διασπάρρακτον Eurip. Bacch. 1217. —

ἐγκατάκλειστος inclusus. — cf. 1, 2, 1. —

ἐκδοτος traditus. — ἐκδοτος δὲ γίνομαι Eurip. Ion. 1251. dedita sum. intellig. in supplicium. —

ἐκθετος expositus. — πέπυσται τὸν ἐμὸν ἐκθετον γόνον; Eurip. Andr. 70. noverruntne, filium meum esse absconditum? —

ἐκκερκτος electus. — ἀρίστους ἀνδρας ἐκκερκτους Aesch. Sept. 57. — πλήθος ἐκκερκτον στρατοῦ Pers. 803. — ἐκκερκτον δὲ μὴ δάρεγμα κείνω δάικεν Soph. Aj. 1319. — εἰ δ' αἰχμάλικτον κερῆ τιν' ἐκκερκτον θανεῖν — κέλλει δ' ὑπερφέρουσαν

Eurip. Hec. 267. si vero captiva moriatur opus est, venustate excellens selecta i. e. praeclara etc. —

ἐλεκτὸς delectus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἐκλυτός dissolutus. — ἐκλυτοὶ ἀμφώβολοι Eurip. Andr. 1137. cf. Bošk. ad Andr. 1089. — χεῖρες ἐκλυτοὶ Troad. 1179. extincti nominantur Aasianactis manus. — ἰατρὸς ἐκλύτου βουλιμίας Timocles ap. Athenae. 10, 83. medicus famis vesanae sedatae. (prolepsis). —

ἐγχριστός inunctus. — cf. s. v. ἐπίπαστος. —

ἐκχυτός effusus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἐμβρόντητος sopitus fulgure. — ἐμβροντήτους ποιεῖ Xenoph. Anab. 3, 4, 7. —

ἐμπληκτός ictus. — τοιοῦδε μέντοι φῶτες ἐμπληκτοὶ Soph. Aj. 1375. — cf. praeterea Eurip. Troad. 1204. Nicand. Alex. 213. 284. et Schneid. s. v. —

ἐμφυτός innatus. — αἰδῶ δὲ καὶ φόβον, ἔφη, οὐχ ὄρας ἐμφυτὰ τε ἀνθρώποις ὄντα Xenoph. Memor. 3, 7, 5. —

ἐνδυτός indutus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

ἐξαιρετός exemptus. — πολλαὶ δὲ γυναῖκες — εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαιρετοὶ Hom. Il. 2, 27. exemptae i. e. electae, eximiae. — γάμοι ἐξαιρετοὶ Eurip. Iphig. Aul. 485. — Νεοπτολέμῳ δορὸς γέρας δοθεῖσα, λείας Τρωϊκῆς ἐξαιρετον Androm. 15. munus belli ex praeda Trojana electum. —

ἐπάϊστος evulgatus. — μετὰ δὲ, ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο ἐργασμένος, μισηθεὶς τε καὶ διωκόμενος Herodot. 2, 119. — ὡς ἐπάϊστοι ἐγένοντο, βασανισθέντες ὑπὸ σῶν στρατηγῶν 7, 146. — ὁ μὲν δὴ τοιοῦτῳ τρόπῳ ἐπάϊστος ἐγεγόνει 8, 128. —

ἐπακτός, ἐπακτός adductus. — τῇ Ἑλλάδι πενή μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφός ἐστι, ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστι ἀπὸ τε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμον ἰσχυροῦ Herodot. 7, 102. — καὶ σίτῳ οἰκείῳ καὶ οὐκ ἐπακτῷ χρῶνται Thucyd. 6, 20. —

ἐπίκαντος adustus. — Αἴβνες — ἀκοντίοισι δὲ ἐπικαύτοισι χρώμενοι Herodot. 7, 71. —

ἐπικλήτος advocatus. — πρὸς τούτοις ἐπικλήτοι ἐγένοντο Λοκροὶ τε οἱ Ὀπούντιοι πανστρατιῇ καὶ Φωκέων χίλιοι Herodot. 7, 203. — σιγῶντων δὲ τῶν ἐπικλήτων 9, 42. — τὰ παῖδια τῶν δεῦρο ἐπικλήτων Aristoph. Pac. 1265. — οὐ μιν ἐπικλήτοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες μέμφονται Callimach. h. Dian. 108. eam (intell. Dianam) venatores, quibus nomen inditum est ab apro Calydonio, non contemnunt. —

ἐπίκτητος *emptus*. — τὴν δ' ἀπ' Αἰγύπτου ἐπίκτητον ἐν τιμῇ τίθεται Herodot. 3, 3. —

ἐπίλαμπτος *deprehensus*. — ἦν γὰρ δὴ μὴ ταχέανη τὰ ὦτα ἔχων, ἐπίλαμπτος δὲ ἀφάσσοσα εἶσαι etc. Herodot. 3, 69. —

ἐπίλεκτος *delectus*. — ἐπεὶ μέντοι οἱ ἐπίλεκτοι οὗτοι — οὐχ εὖρεσκον σίτον Xenoph. Hell. 5, 3, 23. — οὓς αὐτὸς εἶχε τῶν ἐπιλέκτων Xenoph. Anab. 3, 4, 26. —

ἐπίληπτος *deprehensus*. — καὶ πῶς ὄραται, καπίληπτος εὐρέθη Soph. Antig. 412. —

ἐπίμαστος cf. *Passov. s. v.* — ἐπίμαστον ἀλήτην Hom. Od. 22, 377. —

ἐπίμικτος *admixtus*. — γὺν δ' ἄγε τοι ἐπίμικτα νόσων ἀλετήρια λέξω Nicand. Alex. 528. —

ἐπίοπτος *adspectus*. — ἔδρακον οὐκ ἐπίοπτα βένθεα *intell. ἀλός*. Oppian. Hal. 1, 10. *nondum visas videbant voragines.* —

ἐπίπαστος *inspersus*. — οὐδὲν ποτιὸν ἔρωτα πεφόκει φάρμακον ἄλλο, — Νικία, οὐτ' ἔγχριστον, ἐμὴν δοκεῖ, οὐτ' ἐπίπαστον etc. Theocr. Id. 11, 1 et 2. cf. *Schol. ad h. l.* —

ἐπίσπαστος *adductus*. — ἐπίσπαστον κακὸν Hom. Od. 18, 73. 24, 462. i. e. *malum, quod sua culpa sibi contraxerunt.* — ὡς ἐπισπασίτους εἰσαγάγοιτο ἐς τὸν οἶκον Pausan. 8, 12, 3. —

ἐπίτακτος *appositus*. — καὶ τοὺς σκενοφόρους ἐντὸς τοῦτων τῶν ἐπιτάκτων ἐποίησαντο Thucyd. 6, 67. *atque intra aciem subsidiariam lixas posuerunt.* —

ἐπίτριπτος *attritus*. — Διόδωρος οὐπίτριπτος Alex. ap. Athenae. 4, 59. *nequam.* — ὡς σεμνὸς οὐπίτριπτος Aristoph. Plut. 275. —

κατάκλειστος *inclusus*. — ἃ παῖς ἃ κατάκλειστος Callimach. frgm. 16. cf. *Ann. Fabri ad h. l.* —

κατάλειπτος *inunctus*. — σμύρνη κατάλειπτος Aristoph. Equit. 1329. — μύρω κατάλειπτος Pac. 862. —

κατάπαστος *conspersus*. — ἡ δυσματίους κατάπαστα Teleclid. ap. Athenae. 6, 95. —

κατάρρητος *adlatus*. — τόγχε Δέλτα, ὡς αὐτοὶ λέγουσι Αἰγύπτιοι, εἶσαι κατάρρητον Herodot. 2, 15. —

κατάστικτος *compunctus*. — cf. 1, 3, 2, 1. —

κατάφρακτος circumscriptus. — πετρίδει κατάφρακτος ἐν ἄραμῳ Soph. Antig. 970. — πλοῖα κατάφρακτα Thucyd. 1, 10. naves tectae. —

μεταδίωκτος quem in cursu nacti sunt. — αὐτίμα μεταδίωκτος γενόμενος κήρουξ ἦκε Herodot. 3, 63. —

μετάπεμπτος convocatus. — παρήσαν μετάπεμπτοι οἱ τῶν ἑλλήνων αὐτῶν σφετέρων τύραννοι Herodot. 8, 67. — βαυλόμενοι ἐκ μείζονος διαβολῆς, ἣν ἐμελλον ἔξον αὐτοῦ ἀπόντος ποιεῖν, μετάπεμπτον κομισθέντα αὐτὸν ἀγωνίσασθαι Thucyd. 6, 29. voluerunt enim majori cum invidia, quam ipsi absentibus conflaturo erant, revocatum et reversum etc. — Ἀλκιβιάδης γὰρ, ὅτε ἀπῆει ἐκ τῆς ἀρχῆς ἤδη μετάπεμπτος Thucyd. 6, 74. — Ἀνσάνδρος πρὸς τὸν πατέρα ἀρῶσατοῦντα μετάπεμπτος Xenoph. Hell. 2, 1, 10. —

ξύμπηκτος compactus. — καὶ πλαισία ξύμπηκτα πλινθεύσουσι γε Aristoph. Ran. 812. —

παράβυστος intrusus. — ἂν μὴ παράβυστος πον γένηται Χαιρειῶν Timoth. ap. Athenae. 6, 42. homo molestus, qui se intrusit (Cic. Caec. 5.). —

παράπληκτος commotus intell. mente. — παραπλήκτω χειρὶ Soph. Aj. 229. manu phrenetica. —

περιγραπτὸς circumscriptus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

περικλήστος ubique nominatus. — οἶδα περικλήστον ὄλον γένος Αἰακιδῶν Coluth. 266. —

περίκλυτος sublatus. — περίκλυτον ἄστν Eurip. Herc. fur. 1080. — νᾶσοι θ' αἰ' κατὰ πρῶν' — ἄλιον περίκλυτοι Aesch. Pers. 880. —

περιλεσχήμενος celebratus. — Ἀρχιδίκη — ἦσον δὲ τῆς ἐτέρης (Ροδάπιος) περιλεσχήμενος Herodot. 2, 135. —

περιμάχητος ead. signif., qua ἀμριμάχητος. — ὃς ταῖσι φουλαῖς περιμάχητος εἰμ' αἰεὶ Aristoph. Av. 1404. —

περιξιστὸς circumrasus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

περίπεμπτος circummissus. — τί δ' ἐπαισδομένη — τίνος ἀγγελίας — πειθοὶ περίπεμπτα θυσοκινεῖς; Aesch. Ag. 87. —

περίπλεκτος implicatus. — ἐγκρατέισαι πασσοὶ περίπλεκτοι Theocr. Id. 18, 7. —

περίστικτος undique compunctus. — περίστικτον φολίδεσαι Nicand. Ther. 464. λωβητοῖσι περίστικτος μελέεσσι Simon nominatur Tryphiod. 227. —

περίφαντος undique conspectus. — περίφαντος ἀνήρ Soph. Aj. 228. — cf. *Msogr. ad h. l.* —

πρόβλητος projectus. — κισὶ πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἔλωρ Soph. Aj. 841. —

πρόρρητος praedictus. — καὶ μοι τὰδ' ἦν πρόρρητα Soph. Trach. 697. —

πρόσδετος alligatus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

πρόσθετος appositus. — κόμαις πρόσθετοῖς Xenoph. Cyr. 1, 3, 2. alienis cri-
nibus appositis. —

πρόσφατος recens interfectus. — νεκροῦ πρόσφατον ἀποταμόντα τὴν χεῖρα
Herodot. 2, 121. — νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι Hom. Il. 24,
757. — cf. *Lob. Phryn. pag. 374.* —

πρόσφθεκτος appellatus. — οὐδέ σου φωνῆς εἶ γενήσομαι πρόσφθεκτος
Soph. Phil. 1095. —

συγκαλυπτὸς velatus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

σύγκλητος convocatus. — συγκλήτων μνήμην σώζομαι στρατεύματος Eurip. Iphig.
Aul. 301. —

σύγκοπτος consecutus. — cf. s. v. κμιστός. —

συναπτὸς connexus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

συνδέτος colligatus. — καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδέτους αἰκίζεσθαι Soph. Aj. 65.
et domi colligatos vexat. — ἔσω δ' ἐσῆλθε συνδέτους ἄγων ὁμοῦ — ταύρους etc.
Aj. 296. —

συνθετος compositus. — νόσημα γὰρ αἰσχιστον εἶναι φημι συνθέτους λόγους
Aesch. Prom. v. 687. i. e. verba ficta. — cf. s. v. διαίρετος. —

σύμμικτος commixtus. — καὶ τὰ μὲν ἄρ σύμμικτα πιεῖν ἢ ἀνδιχα κόψας —
δξέος ἢ οἴνης Nicand. Ther. 562. — καὶ πρὸς τε ποιμένας ἐκτρέπω σύμμικτὰ τε —
λείας ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα Soph. Aj. 53. — μετὰ δὲ τούτους, ὁ σύμ-
μικτος στρατὸς παντοίων ἐθνέων Herodot. 7, 55. —

σύμπηκτος compactus. — οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθερίων ἐνεργμένων περὶ
σχοίνους Herodot. 4, 190. domus eorum ex asphodelorum caulibus compactae. —
γάλα σύμπακτον Philoxen. ap. Athenae. 4, 28. lac concretum. —

συμπεριτός collatus. — cf. 1, 3, 2, 1. —

σύμφυτος concretus. — σύμφυτον αἷμα Oppian. Hal. 5, 92. consanguinitas. —

σύσπαστος contractus. — σύσπαστα βαλάντια Athenae. 11, 26. —

ὑπόβλητος suppositus. — *ἀλλοτρίων τέκνων ὑπόβλητα γένεθλα* Maneth. apotelesm. 4, 587. — τὸ σὸν ὑπόβλητον στόμα Soph. Oed. Col. 828. subjectum: os i. e. fallax, subdola oratio. — ὑπόβλητον λόγον Aj. 481. —

ὑποπτος suspectus; eadem translatione, qua vox latina. — *ἐγὼ δ' ὑποπτος ἐχθρός* Aesch. Ag. 1646. *καὶ τοῦθ' ὑποπτον ἦν* Eurip. Andr. 1089. — *ὑποπτον δ' ἐστὶ κάρτ' ἐμοὶ φρενὶ* Eurip. Rhés. 79. — *τὸδ' ὡς ὑποπτον ἠνίξω πάλιν* Herc. fur. 1120. et sexcenties. —

B. ἐπέραστος amabilis. — *καὶ κατὰ παιδείαν ἐπέραστος ἦν* Athenae. 13, 70. ob doctrinam amabilis. —

ἐπονείδιστος detestabilis. — *ἐκείνοις μὲν γὰρ ταῦτα νόμιμα, ἡμῶν δὲ ἐπονείδιστα* Xenoph. Symp. 8, 34. — *βίος ἐπονείδιστος* Xenoph. Lac. r. publ. 9, 6. —

Ad haec multa eorum sunt attexenda, quae 1, 3, 2, 2. inveniuntur. —

CAPUT II.

In antecedentibus praeceptum posuimus, adjectivorum, de quibus modo disceptatum, genera quaedam aut passivam, aut potentialem solam sortiri posse significationem, illiusque opinionis rationem reddidimus. Idcirco monstretur opus est, quibus verbis potestatum, quae iis desunt, vices impleantur. De hac re haec fere habemus, quae dicamus. —

Notio multorum adjectivorum, quae ex lege proposita passivam habent vim, tam arctis terminata est cancellis, ut intellectus eorum potentialis desiderari possit e. g. *αἰμακτός, σφακτός* et simil. Illorum autem in locum, quorum significatus ille necessario requirebatur, alia succedebant vocabula vocabulorumque connexus. Primum vicariorum obtinet numerum *οἴός τε* cum verbo auxiliari et Infinitivo conjunctum. Nihil omnino esse, quod differat inter adjectivum verbale et hanc loquendi rationem hocce indicio erit exemplum. *τοῦτο γὰρ δὴ ἐγὼ παντάπασιν οὐ διδακτὸν ἄμην εἶναι, τὸ ἐπιμελῆ ποιῆσαι. οὐδὲ γὰρ ἐστίν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐφεξῆς γε οὕτως οἷόν τε πάντα διδάξαι ἐπιμελεῖς εἶναι* Xenoph. Oecon. 12, 10. Id enim putabam fieri non posse, ut quis doctrina diligens reddatur. Sane fieri non potest, o Socrates, ut quis omnes deinceps diligentes esse doceat. — Praebet alioquin adjectivorum vices *δυνατός (ἀδύνατος)* eodem modo, quo *οἴός τε*, conglutinatum. Nihil inter utrumque interest, id quod maxime ex sequentibus cernitur. — *καὶ γὰρ ἐξαγείναι τὸ ἕτερον δυνατόν τῷ ἐπισταμένῳ καὶ τῷ λειπομένῳ οἷόν τε χρῆσθαι καὶ εἰς*

τὸ ἀντίον, καὶ εἰς τὰ πλάγια καὶ εἰς τοῦπισθεν Xenoph. de re eq. 12, 12. Harum (intell. tragularum cornearum) altera a perito conjici, altera reservari potest vel in adversos, vel a latere vel a tergo constituta. — cf. praeterea §. 3. huj. cap. s. v. ἐξαιρετος. — His, quae in eorum locum substituuntur, accedunt δύνασθαι, εἶναι, εὐπέτεα εἶναι (Herodot.) et ἔχειν cum Infinitivo conjuncta, et significatione aucta quodammodo et immutata adjectivum verbale ipsum ab εὐ compositum. — Ab hac re denique non sunt sejungenda adjectiva in ἴμος terminata, quae, ut supra vidimus, ejusdem prorsus sunt sententiae, cujus in τος exeuntia, et non solum potestatum quarundam, sed ipsorum in lingua omnino desideratorum vices obent. Adjectivorum ἀρρητήσιμος, φύρσιμος, ἐκπετήσιμος, ἰάσιμος, μαστιγώσιμος, φυλάξιμος et aliorum a latere nulla incedunt in τος cadentia, et horum vice illa in utramque partem funguntur. Sin utrumque adjectivum idem valet, ut φύξιμος φηκτός, ἔξοικήσιμος οἰκητός, βάσιμος βατός, πλωῖμος πλωτός, βιώσιμος βιωτός etc., alterutrius electio haud dubie causis in animo ejus positis, a quo proficiscebantur, atque hanc ob rem ambiguis, tenebatur. — Illorum, quae a verbis mentis agitationes declarantibus scatent, vis passiva saepissime Participiis Passivi compensatur. —

§. 1. Agitur de adjectivis, quorum potentialis mihi non celebrata videtur esse vis, de hujusque potestatis vicariis. —

αἰρετός captus. — αἰρέσιμος pot. — τοῦτον δὲ διὰ μέγεθός τε τοῦ ἔλους οὐκ ἐδύναντο ἐλεῖν Thucyd. 1, 110. —

άλωτός captus. — ἀλώσιμος pot. — ἀνθρώπινα γὰρ αὐτὰ ἀγαθὰ ἐκάλει, τὰ δ' ἄλλα ἢ ἀδύνατα ἀνθρώποις ἀλῶναι ἔφρασκεν, ἢ μύθων εἶναι συγγενῆ. Xenoph. epist. Aesch. 6. Vocabat autem haec bona humana, cetera vero vel hominibus non esse parabilia, vel fabulis cognata. —

ἀνάδοτος redditus. — ὁ δὲ Ἀδριανὸς (οἶνος) εὐπνοῦς εὐανάδοτος Athenae. 1, 59. —

ἀπόδεικτος declaratus. — οὐ γὰρ οἷόν τε πονηρὰ αὐτὸν ποιοῦντα, ἀγαθὸν τὸν συνόντα ἀποδείξει Xenoph. Sympos. 7, 27. nec enim fieri potest, ut, si quis nequiter se gerat, secum versantem bonum reddat. —

γενητός factus. — τοῦτο εἶπαν, ἐπιστάμενοι, τοῦτο εἶναι ἀδύνατον γενέσθαι Herodot. 6, 139. — εἰ δὲ μηδέτερον τουτέων οἷόν τε γίνεσθαι etc. 8, 22. sin horum neutrum fieri potest. —

δεκτός acceptus. — οὐ δυνατοὶ εἶμεν τὴν Περσέων ἵππον δέχεσθαι Herodot. 9, 21. Persarum equitatum sustinere non possumus. — οἷς καὶ δυνατὸν δέχεσθαι αὐτὴν etc. Thucyd. 4, 87. qui eam (intell. libertatem) accipere possent. —

διάλυτος dissolutus. — cf. s. v. πεπτῶς. —

ἐπίθειος appositus. — καὶ εὐεπίθειον ἦν ἐνθαῦτα τοῖς πολεμίοις Xenoph. Anab. 3, 4, 12. Quo fiebat, ut facilius invadi ab hostibus possent. —

ἐπιτήδευτος accurate paratus. — νομίζων τοῦτο οὐ καλὸν εἶναι, γινῶς ὅτι οὐ δυνατὰ ταῦτά ἐστιν ἐπιτηδέειν Xenoph. r. publ. Ath. 1, 13. Plebs haec non pulchra esse censet, quod sentit, illa a se perfici non posse. —

ἔφεκτος retentus. — ἐπεὶ δὲ ἀπεκρίναντο, ὅτι ἀδύνατον εἶη ἐπίσχειν Xenoph. Hell. 6, 5, 5. quum autem responderent, fieri non posse, ut retineretur. —

θρεπτός nutritus. — ἀδύνατον δὲ τοσοῦτους τρέφειν ἐν τοιοῦτοις πράγμασιν Xenoph. Memor. 2, 7, 2. fieri non potest, ut aliquis, quum res ita sint, tot homines alat. — ἃ (intell. παιδάρια) πολλοὶ ἐπώλουν διὰ τὸ νομίζειν, μὴ δύνασθαι ἂν φέρειν αὐτὰ καὶ τρέφειν. Xenoph. Ages. 1, 21. quos multi vendiderunt, quod existimarunt, eos a se vehi et nutriri non posse. —

κατάληπτος captus. — τὸ δὲ μέγιστον οἴτω σφι ἀνεύρηται, ὥστε ἀποφυγέειν τε μηδένα ἐπελθόντα ἐπὶ σφέας, μὴ βουλομένους ἐξενρεθῆναι, καταλαβεῖν μὴ οἶόν τε εἶναι Herodot. 4, 46. ut ipsi, si nolint reperiri, a nemine possint deprehendi. —

κατέργαστος elaboratus. — ἐγκατέργαστοι Diphilus ap. Athenae. 3, 42, λεπτάδας (patellas) nominat; ad concoquendum faciles. Saepe hac vi legitur. ὅς μόνος τῶν νῦν οἷός τε τοῦτο κατεργάσασθαι Thucyd. 8, 53. a quo solo omnium, qui nunc vivunt, hoc perfici potest. —

καυστός ustus. — καύσιμος potent. —

κλεπτός raptus. — καὶ τὸ μὲν κλαπῆναι δυνατὸν πέμπειν χρὴ τοὺς ἐπιτηδείους κλέψοντας Xenoph. de magist. eq. 4, 17. ac si quidem aliquid iis furtim adimi poterit, ad hoc furtum peragendum, idonei quidam mittendi. —

κρυπτός occultus. — πολλὰ δὲ καὶ ἀπεδείκνυσαν, ὅσα αὐτέων οὐκ οἶά τε ἦν κρύψαι Herodot. 9, 80. multa vero tradiderunt, quae abscondi non potuerant. — ὅπου γὰρ ἐν τούτοις τις λόγος γένοιτο περὶ Σπαρτιατῶν, οὐδένα δύνασθαι κρύπτειν τὸ μὴ οὐχ ἡδέως ἂν καὶ ὤμων ἐσθίειν αὐτῶν Xenoph. Hell. 3, 3, 6. Nam ubicunque Spartanorum apud hos (helotas) mentio aliqua fit, neminem celare posse quam cupide vel crudos devoret. Pro οὐδενὶ κρυπτόν εἶναι τὸ ἡδέως ἐσθίειν etc. —

κτητὸς acquisitus. — οὕτως καὶ ὀλκιάδας δημοσίας δυνατὸν ἂν γένοιτο κτήσασθαι Xenoph. rediv. 3, 14. Ita et onerariae naves publicae parari possunt. —

καλυτὸς impeditus. — μὴ οἶόν τε εἶναι ταῦτα ἐμοὶ καλύσαι ἢ στρατηγῷ Thucyd. 7, 14. quod ego imperator haec mala prohibere non possim. — ἔφασαν οὖν χρῆναι οἱ Χίοι, ὥς εἴτι ἐλπίς καὶ δυνατὸν καλύσαι — βοηθῆσαι σφίσι Thucyd. 8, 40. Dicebant igitur Chii, oportere Astyocho sibi succurrere, donec spes esset et hostis defendi posset. —

ληπτὸς captus. — ἀλλὰ, νῆ τὸν ἥλιον — κἀμοὶ τράχηλον ἕτερον εἶ ποθεν λαβεῖν — ἦν καὶ πρίασθαι δυνατὸν etc. Archedic. ap. Athenae. 7, 42. At, per solem, mihi quoque si cervicem aliam aliunde accipere emereve liceret. —

λυτὸς solutus. — ἴσως οὐκέτ' ὁμοίως εὐλυτά ἐστιν Xenoph. Hell. 5, 2, 12. non jam eodem modo dissolvi poterunt coalitiones. —

μαχητὸς pugnatus. — ἐγὼ δὲ οὔτε δέκα ἀνδράσι ὑπίσχομαι οἷός τε εἶναι μάχεσθαι Herodot. 7, 102. pro οὐκ ἐμοὶ μαχητὸν ἐστὶν δέκα ἀνδράσιν. — οὐ γὰρ ἡμῖν δυνατὸν ἅμα τε χρήματα ἄγειν καὶ φέρειν, καὶ τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι Xenoph. Anab. 5, 5, 8. nec enim fieri potuit, ut eodem tempore et opes raperemus et ferremus et adversus hostes pugnaremus. —

μετακίνητος transmutatus. — πολὺ δ' οὐχ οἶόν τε μετακίνειν Xenoph. r. publ. Ath. 13, 9. multum certe immutari non potest. —

παράδοτος traditus. — λέγων, ὡς οὐ δυνατὸς εἶη βίβη ἐκείνων παραδίδοιαι (πόλιν). Thucyd. 4, 87. dicens, illis invitis a semet ipso tradi eam non posse. —

πεπτὸς coctus. — πέπτεσθαι τε μᾶλλον δύναται (κυνδώνια μῆλα) Philotim. ap. Athenae. 3, 20. — τὰ γὰρ ὁμολογουμένως εὐπεπτα, κατὰ τὸν ἀνάντιον, ἀλλότρια τῆς διαθέσεως ταύτης ἐστίν, ἐνχερῶς διαφθειρόμενα, διὰ τὸ ἀπαλὰ καὶ εὐδιάλυτα εἶναι. Icesius ap. Athenae. 3, 34. nam, quae manifesto ad concoquendum facilia sunt, ea e contrario aliena sunt hac constitutione, quod tenera et dissolubilia facile corrumpuntur. —

περίπεμπος circummissus. — καὶ οὐδ' ἐν θέρει οἰοί τε ὄντες ἱκανὰ περιπέμπειν Thucyd. 4, 27. tum etiam, quia ne aestate quidem commeatum satis circummitti ab iis poterat. —

ποιητὸς factus. — ἀδύνατα δὲ σφι ἦν τὸ παρανίκα ποιέειν ταῦτα Herodot. 6, 106. — εἰ δὲ ὑμῖν ἐστὶ τοῦτο μὴ δυνατὸν ποιῆσαι 8, 22. — μὴ πύθη ὅσοι τινὲς ἐόντες ταῦτα ποιέειν οἰοί τέ εἶσι 7, 102. — ἀπεκρίναντο αὐτῶ: „ὅτι ἀδύνατά

σημαίνῃ εἶναι ποιεῖν, ἢ προκαλεῖται Thucyd. 2, 72. fieri non posse, ut, quae vellet, perficerent. — τοῦτο δὲ ποιοῦσι τῷ θύξασθαι ἕνεκα, ἵνα καὶ εἴαν τι ἐν πολεμῶν δεήσει, δύνωνται τοῦτο ποιεῖν Xenoph. Cyr. 1, 2, 11. Faciunt autem hoc consuescendi causa, ut si quid tale in bello usus postulet, praestari ab ipsis possit. — κατενόησεν ὡς οἶόν τε εἶναι καὶ ὀκτάρυμον ποιήσασθαι apud eund. ibid. 6, 1, 27. comparari quoque posse, animadvertit, currum octo temonum. —

πορευτὸς frequentatus, tritus. — In significationis potentialis locum sufficitur saepe πορεύσιμος. — ὁδὸς καὶ ὑποζυγίοις πορεύεσθαι δυνατὴ Xenoph. Anab. 4, 1, 24. via, qua commode procedere possunt jumenta. — ὥστε οὐκέτι ἐδύνατο τὸ στρατεύματα πορεύεσθαι Hell. 4, 6, 8. —

ποριστὸς comparatus. — οὐ γὰρ ἦν ὄπλα ἐν χωρίῳ ἐρήμῳ πορίσασθαι Thucyd. 4, 9. non enim in regione deserta arma parari potuerunt. —

πρακτὸς factus. — οὐ γὰρ ἦν πράξαι οὐδὲν μὴ δίδοντα δῶρα Thucyd. 2, 97. nihil enim sine muneribus perfici poterat. — ἀδύνατον τὰ τοιαῦτα πράττειν Xenoph. Ages. 5, 6. —

πρατὸς venditus. — πράσιμος venalis. —

σκεπαστὸς tectus. — δυνατὸν δὲ σὺν τῷ ἐφιππείῳ αὐτὸν σκεπάσαι (κενεῶνα) Xenoph. de re eq. 12, 8. sed ephippio tegi potest. —

τακτὸς positus. — οἱ δὲ (εἴαν παρέχωνται) οὕτως λακτιστὰς (ἵππους) ὥστε μηδὲ τάξαι δυνατὸν εἶναι Xenoph. Memor. 3, 3, 4. sin alii equos tibi praebent tam calcitrosos, ut ne constitui quidem possent. —

φερτὸς latus. — Per translationem: „tolerabilis.“ — cf. s. vocibus: μαχητὸς et θρεπτὸς. —

χειρωτὸς superatus. — οὕτω εὐπετέες χειρωθῆναι εἰσι Herodot. 5, 49. ita facile capi possunt. —

χωρητὸς captus. — Per translationem: „intelligibilis.“ — εὐπετέως δὲ ὑμῖν ταῦτα οἰά τέ ἐστι χωρέειν Herodot. 5, 49. haec vobis sunt parabilia. —

ῶνητὸς emtus. — cf. s. v. ληπτὸς. —

§. 2. Multorum autem verborum, sive corporis effectiones significant, sive animi functiones exprimunt, intellectus potentialis necessario praebentur vices, quum eorum adjectiva verbalia in τος terminata omnino desiderentur. — Formae desideratae tales proferentur, quales confingi ex analogia potuissent. —

ἀκτὸς. — cf. §. 1. huj. cap. s. v. μαχητὸς. —

ἀμαρτητός. — ἐπὶ δὲ τῆς πλατύτητος οὐδὲ ἀμαρτεῖν οἶόν τε ἦν αὐτῶν (intell. κάπρον) Xenoph. Cyr. 1, 4, 11. tanta quidem erant latitudine, ut ictus aberrare non posset. —

ἀμυντός. — ἀδύνατα ἦν ἐν τῷ παρόντι τοὺς Λοκροὺς ἀμύνεσθαι Thucyd. 4, 1. —

ἀναίρετος. — cf. s. v. πλευστός. —

ἀνεύρετος. — ζήτησιν μεγάλην ἀπὸ σφραγῶν γενέσθαι τῶν γυναικῶν τουτέων. καὶ ἀνευρεῖν μὲν σφραγῶν οὐ δυνατοὶ γενέσθαι. Herodot. 2, 54. sed reperiri eas non potuisse. —

ἀντάρετος. — ἐλπίζαντές σφραγῶν οὐκ οἶους τε εἶσεσθαι εἶτι χεῖρας ἀνταίρεσθαι Herodot. 7, 212. —

ἀπάλλακτος. — οὐδὲ γὰρ ἀπαλλαγῆναι δυνατόν αὐτῆς ἐστὶ (intell. τυραννίδος) Xenoph. Hier. 7, 12. neque enim ea quis liberari potest. —

ἀπέικαστος. — οὐκοῦν, ἔφη, καὶ ταῦτα δυνατόν ἀπεμάζειν Xenoph. Memor. 3, 10, 4. ergo haec quoque, inquit, repraesentari possunt. De animi loquitur sensu in vultibus exprimendo. —

ἀπέλευστος. — τοῖς δὲ κατὰ γῆν οὐχ οἶόν τε ἀπὸ τῆς σφετέρας αὐτῶν ἀπελθεῖν πολλῶν ἡμερῶν ὁδόν Xenoph. r. publ. Ath. 2, 5. —

ἀποπείρατος. — ἐντειλάμενος πανταχῇ μιν χρῆσόμενον ἐλθεῖν, τῶν οἰά τε ἦν σφραγῶν ἀποπειρήσασθαι Herodot. 8, 133. dato mandato, ut, quaque versus iret, et quorumcunque oraculorum effata explorare posset, ea consuleret. —

ἀπόσπαστος. — οἱ δὲ ἐπεὶ τέ μιν ἀποσπάσαι οὐκ οἶοι τε ἀπέλκοντες ἐγίνοντο Herodot. 6, 91. hi vero, quum abstrahere hominem non possent. —

ἀποτειχιστος. — ὅπως μὴ οἶόν τε ἢ τοῖς Ἀθηναίοις μέχρι τῆς θαλάσσης ἀποτειχίσαι Thucyd. 6, 101. ne Athenienses murum usque ad mare producere possent. — ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι — μηκέτι οἶοι τε ὡς ἀποτειχίσαι apud eund. 7, 4. —

ἀπόφρακτος sive ἀπόφρακτος. — τὴν πεπωμένην μοῖρην ἀδύνατά ἐστὶ ἀποφυγέειν καὶ θεῶν Herodot. 1, 91. Pythia Croeso respondit imperio privato. —

ἀποχώρητος. — οὐ γὰρ εἶτι ἀποχωρεῖν οἶόν τ' ἦν, ἀπὸ τῶν ἰππέων Thucyd. 7, 78. nam propter hostium equitatum non jam poterant illinc recedere. —

ἀφήγητος. — εἶδον ὅσπερ ὄφρων καὶ ἀκάνθας πλήθει μὲν ἀδύνατα ἀπηγήσασθαι Herodot. 2, 75. —

βοηθῆτος. — βοηθήσιμος Theophr. h. pl. 9, 16. pot. — εἰ δ' ἄρα αὐτοὺς ἡμέας καταλελάβηκε, ἀδύνατόν τι βοηθεῖν Herodot. 9, 60. sin vos ipsi occupatis, ut succurrere nobis non possitis. —

δοσμευτός. — cf. s. v. κατάκτατος. —

δηλωτός. — πολλά ἐστι τὰ λόγῳ μὲν οὐχ οἶά τε δηλῶσαι Herodot. 3, 72. —

διαβίβαστος. — cf. s. v. φυλακτός. —

διάπνευστος. — ὁ Τιβουρῆνος (οἶνος) λεπτός, ἐνδιάπνευστος Athenae. 1, 48. — οὐ δύναται δορυθῆσθαι, οὐδὲ ταῖς αὐραῖς διαπνεῖσθαι Xenoph. Sympos. 2, 25. neque suo tempore expandi neque auris perflari possunt. (intell. plantas imbre nimio irrigatas.) —

διέξιτος. — περὶ δὲ τῶν πτερωῶν, τῶν Σκύθαι λέγουσι ἀνάπλεων εἶναι τὸν ἥερα, καὶ τουτέων εἵνεκα οὐχ οἶά τε εἶναι οὔτε ἰδεῖν τὸ πρόσω τῆς ἠπείρου οὔτε διέξιέναι, τήνδε ἔχω γνώμην Herodot. 4, 31. —

δικαστός. — ἐν αἷς (έορταῖς) οὐχ οἶόν τε δικάζειν Xenoph. r. publ. Ath. 13, 8. quibus exerceri judicia non possunt. —

δίωστος. — Οἱ δὲ Σκύθαι δόντες σφίσι λόγον, ὡς οὐχ οἶοί τε εἶσι τὸν Λαρσίου στρατὸν ἰθυμαχίη διώσασθαι μῦνοι Herodot. 4, 102. —

ἐκπλωτός. — ὅτι νῦν, οὐδ' ἦν θέλωσι, Κορίνθιοι, οἶοί τε εἶσονται ἐκπλωῶσαι Herodot. 8, 79. ne, si velint, quidem facultatem esse Corinthiis enavigandi. —

ἐκπολιόρκητος. — Λύσανδρος λογισάμενος, ὅτι οἶόν τε εἶη ἐκπολιόρκησαι τοὺς ἐν τῷ Πειραιεῖ Xenoph. Hell. 2, 4, 19. Lysander cogitans, fieri posse ut celeriter expugnarentur. —

ἐκτός σive σχετός. — καὶ ὡς οὐ δυνατοὶ αὐτήν (intell. νεότητα) ἴσχειν εἰσὶ Ἀργεῖοι μὴ οὐκ ἐξιέναι Herodot. 9, 12. nec Argivos cohibere illos, ne exirent, potuisse. — καὶ σῆτον οὐχ οἶόν τε ἔχειν Xenoph. r. publ. Ath. 2, 5. —

ἐλευστός. — διὰ ταχέων οἶόν τε ἐφ' ἕκαστα ἐλθεῖν Thucyd. 1, 80. —

ἐξακτός. — καλέσας δὲ τοὺς κατηγεμόνας τῆς ὁδοῦ, εἶρετο, εἰ τὸν ποταμὸν ἐστὶ παρατρέψαντα ἐτέρῃ ἐς θάλασσαν ἐξαγαγεῖν. Herodot. 7, 128. interrogavit, fierine posset, ut fluvius alia parte in mare derivaretur. —

ἐξάφετος. — cf. init. huj. cap. —

ἐξέλευστος. — ὁθεν οὐχ οἶόν τε ἔσται ἐξελθεῖν Xenoph. Anab. 1, 3, 17. unde non est facultas exeundi. —

ἔξουτος. — ὥστε μὲν γὰρ βέλτιον ἔχειν τὴν πολιτείαν, οἷόν τε πολλὰ ἔξευραν Xenoph. r. publ. Ath. 13, 9. nam ut respublica melius affecta sit, multa excogitari possunt. —

ἐπιστράτευτος. — θέρους γὰρ δι' ἀνδρῶν ἀδύνατα ἦν ἐπιστράτευσεν Thucyd. 3, 88. —

ἐπιτέλειος. — ἀδύνατον νομίσαντα εἶναι ἐπιτελέσαι βασιλεὶ ἃ ὑπέσχετο Thucyd. 1, 138. quod fieri non posse putavit, ut omnia, quae regi promisisset, rata faceret. —

ἐπιχειρητός. — εὐθὺς μὲν ἀδύνατα ἦν ἐπιχειρεῖν Thucyd. 1, 125. fieri non potuit, ut statim aggrederentur. —

ἐργαστός. — ἐργάσιμον factum et quod fieri potest. —

ἐρυττός. — ταῦτα δὲ πάντα ἐστὶ μὲν εὐρυττα Mnesith. ap. Athenae. 8, 54. Haec vero omnia carne sunt friabili. —

θύτος. — θύσιμος. — οὐχ οἷόν τε ἐστὶν ἐκάστῳ τῶν πενήτων θύειν Xenoph. r. publ. Ath. 2, 9. —

ἱππαστός. — ἱππάσιμος. —

καθόρατος. — τοὺς γὰρ ἔσω τεταγμένους τοῦ τείχεος — οὐκ οἶά τε ἦν κατιδέσθαι Herodot. 7, 208. —

κατάκτατος. — τούτους δὲ μήτε κατακτείνειν, μήτε δεσμεύειν οἷόν τε Xenoph. Hier. 6, 14. At illi omnes neque occidi neque vinculis constringi possunt. —

κατάλυτος. — ἐγκλήματα γὰρ καὶ πόλεων καὶ ἰδιωτῶν οἷόν τε καταλύσαι Thucyd. 1, 82. nam publicae quidem et privatae criminationes tolli non possunt. —

κρατητός. — cf. s. v. περαιωτός. —

ναυπηγητός. — ναυπηγήσιμος. —

νοσηφιστός. — ὧν (χρημάτων) οὐκ ἄγνοῶ, ὅτι δυνατὸν ἡμῖν νοσηφισσάσθαι ὅποσα ἂν βουλώμεθα Xenoph. Cyr. 4, 2, 19. quorum non ignoro fieri posse, ut, quantum velimus, avertamus. —

οἰκονόμητος. — τὰς δὲ Σαρδιανὰς βαλάνους φρυγείσας εὐοικονομήτους Athenae. 2, 43. Sardinianae glandes tostas faciles esse ad digerendum. —

ὀρθωτός. — cf. s. v. διάπνευστος. —

παρασκευάστος. — οὐχ ἅμα μὲν οὖν πάντα παρασκευάζεσθαι δυνατὸν, λέγεσθαι δὲ ῥᾶδιον Athenae. 1, 8. Omnia quidem simul parari nequeunt, sed facilius exponi possunt verbis. —

πάρεκτος sive παράσχετος. — τά τε γὰρ ἄλλα, ὅσα εἶχομεν, καὶ πρὸς τὰ οἰά τε ἦν ἐξευρόντας παρέχειν, πάντα ὑμῖν παρέσει Herodot. 5, 20. nam et quaecumque in promptu habuimus, et quae insuper vobis praebenda potuimus reperire, ea vobis adposita sunt. —

παρέλευστος. — ἐρωτώμενος δ' εἰ εἴη τι ἐν αὐτῇ δύσβατον χωρίον, εἶη, εἶναι ἄκρον, ὃ, εἰ μὴ τις προκαταλήψοιτο, ἀδύνατον ἔσεσθαι παρελθεῖν. Xenoph. Anab. 4, 1, 18. —

παρόρητος. — οὐ γὰρ ἦετο οἷόν τε εἶναι, μὴ αὐτόν τινα ὄντα, οἷον δεῖ, ἄλλους παρορηῶν ἐπὶ τὰ καλὰ etc. Xenoph. Cyr. 8, 1, 4. nec enim fieri posse putavit, ut, qui talis ipse non esset, qualem esse oporteret, is alio ad res praeclaras incitaret. —

πανστός. — οἴκων δυνατὸν εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδέτερον (intell. βασιλέα) παῦσαι τῆς ἡγεμονίης Herodot. 7, 149. fieri non posse, ut alterutri Spartanorum regi abrogaretur imperium. —

περαιωτός. — διεξιέναι ἐψηγίζετο, καὶ μὴ διατρέβειν, ἕως ἔτι τὸ πέλαγος οἷόν τε περαιούσθαι, καὶ τοῦ στρατεύματος ταῖς γοῖν ἐπελθούσαις ναυσὶ κρατεῖν Thucyd. 7, 47. constituit, ut transirent neque morarentur, dum mare trajici posset etc. —

περαντός. — ἐδίδασκον ὡς καλὰ μὲν εἴη τὰ ψηγίσματα, οὐ μέντοι δυνατὰ ταχὺ περανθῆναι Xenoph. Hell. 5, 2, 15. praeclara quidem haec esse decreta, dixerunt, fieri tamen non posse, ut brevi perficerentur. —

περιτείχιστος. — οἱ δὲ παρωκοδομήμασιν ἡμῖν τεῖχος ἀπλοῦν, ὥστε μὴ εἶναι ἔτι περιτειχίσαι αὐτοὺς etc. Thucyd. 7, 11. illi vero murum simplicem juxta nostrum excitaverunt, ita ut eos circumvallare non jam possemus. —

πλευστός. — ἀνὰ τὸν ποταμὸν γὰρ δὴ οὐκ οἰά τέ ἐστι πλεῖν οὐδενὶ τρόπῳ Herodot. 1, 194. — καὶ χοιράδες πολλαὶ εἰσι, δι' ὧν οὐκ οἰά τέ ἐστι πλεῖν Herodot. 2, 29. — ἐγὼ δὲ ἀπολογούμενος, ὡς διὰ τὸν χειμῶνα οὐδὲ πλεῖν μὴ ὅτι ἀναιρεῖσθαι τοὺς ἄνδρας δυνατὸν ἦν Xenoph. 2, 3, 18. Tum equidem me defendens ostendi, vi tempestatis ne navigari quidem, nedum naufragos tolli potuisse. —

πολεμητός. — ἐπορέω γὰρ ὑμῖν οὐκ οἰοῖσί τε ἔσομένοισι τὸν πάντα χρόνον πολεμεῖν Ξέρξῃ Herodot. 8, 140. Perspectum enim habeo, fieri non posse, ut perpetuo bellum geratis cum Xerxe. —

πρόσειστος sive πρόσφετος. — βοηθέειν οὐ βουλόμενοι, ἀναγκαίην ἡμῖν οὐδεμίην οἰοί τέ ἐστε προσφέρειν Herodot. 7, 172. —

προχώρητος. — ὡς ἄγοντι μὲν οἱ ἡσυχίην οὔτε τι προχωρεῖν οἷόν τε ἔσται τῶν πραγμάτων Herodot. 8, 106. quoniam, si quietem ageret, nihil suarum rerum promovere posset. —

σημαντός. — κραυγῇ οὐκ ἄλλῃ χρώμενοι, ἀδύνατον ἔν ἐν νυκτὶ ἄλλῳ τῷ σημήνῳ Thucyd. 7, 44. nec parvum ediderunt clamorem, quod alia ratione indicari non potuit etc. —

στρατεντός. — στρατεύσιμος. — οὐκ ἔδόκει δυνατόν εἶναι στρατεῖειν Thucyd. 2, 102. —

σύναρτος. — οὐκ οἷόν τε συνάρασθαι εἰς τὸ αὐτὸ τὰς πόλεις Xenoph. r. publ. Ath. 2, 2. fieri non potest, ut urbes ad idem consilium conjungantur. —

σύντακτος. — οὐδὲ γὰρ συντάττειν τοὺς τοιοῦτους (intell. ἵππους λακτίζοντας) δυνατόν Xenoph. de magist. eq. 1, 15. non enim calcitriones in acie collocari possunt. —

σωπός. — φάσκοντες γὰρ, οἷόν τε εἶναι σώσαι τοὺς ἄνδρας Xenoph. Hell. 2, 3, 18. dicentes, servari potuisse viros. —

ἐπέρβλητος. — ἅμα δὲ καταφαινέτο σφι εἶναι ἀδύνατα τὰ βασιλῆος πρήγματα ὑπερβαλέσθαι Herodot. 6, 13. simulque intelligentes, superari non posse regis exercitum. — ὑπὸ δὲ ἐτησιῶν ἀνέμων ὑπερβαλέειν Μαλέην οὐκ οἶοί τε γενέσθαι 7, 168. sed etesiis prohibitos esse Maleam circumvehi. —

φραστός. — οὐκ ἔχω φράσαι Herodot. 8, 133. et saepe. —

φυλακτός. — νομίσαντες ὅτι οὐ δυνατόν ἔσοιτο τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἅμα μὲν τὴν ἑαυτῶν χώραν φυλάττειν — ἅμα δὲ στρατεύμα διαβιβάζειν Xenoph. Hell. 5, 4, 62. —

§. 3. Subeunt ceteroquin vices adjectiva quoque, quae aut potentiali aut utroque et potentiali et passivo insignita sunt intellectu, ornatus ut videtur et varietatis causa. —

ἀμφισβήτητον quod in controversiam vocari potest. — ἀμφισβητήσιμον. —

γνωστός, γνωτός notus et qui nosci potest. — τοῦτον τὸν χρησμὸν οὐκ οἶοί τε ἦσαν γινῶναι Herodot. 3, 58. pro: οὗτος ὁ χρησμὸς οὐκ ἦν αὐτοῖς γνωστός. — ἄλλους μὲν γὰρ γινώσκειν τοὺς μὲν οἷόν τ' εἶναι, τοὺς δ' οὐ. Xenoph. Cyr. 7, 2, 7. alios enim partim cognosci posse, partim non posse. —

διαβατός permeabilis, — ὄτος (ὁ ποταμὸς) μέγας οὕτω ἐξήνυ, ὥστε τοὺς ἱππέας μὴ οἴους τε γενέσθαι διαβῆναι Herodot. 8, 138. ita auctus est, ut transire eum non possent. —

διδάκτων quod discitur et disci potest. — cf. init. huj. cap. —

διωκτός quem persequuntur et quem persequi possunt aut debent. — πολὺ γὰρ οὐκ οἶόν τε ἦν ἀπὸ τοῦ ἄλλου στρατεύματος διώκειν Xenoph. Anab. 3, 3, 7. non enim procul a copiis ceteris persequi licebat. — Paucis verbis interpositis legitur διωκτέον. — πολὺ μὲν οὐκ οἶόν τε χωρίον ἀπὸ τοῦ στρατεύματος διώκειν apud eund. ibid. 3, 3, 10. —

ἐξαιρέτος exemptus, ἐξαιρετός exemptilis. — ἐνθαῦτα οἱ Περσέων στρατηγοὶ, πυθόμενοι τὸ πλῆθος τῶν Ἰαθῶν νεῶν, καταβῆδωσαν, μὴ οὐ δυνατοὶ γένωνται ὑπερβαλέσθαι, καὶ οὕτω οὔτε τὴν Μίλητον οἶόν τε ἔωσι ἐξελεῖν Herodot. 6, 9. ibi tum duces Persarum, cognita Ioniarum navium multitudine, veriti sunt, ut has superare et Miletum capere possent. — οἱ δὲ Ἕλληγες, ἐπεὶ τε οὐκ οἶοί τε ἐγένοντο ἐξελεῖν τὴν Ἄνδρον 8, 121. quum Andrus iis esset inexpuguabilis. —

ἐπιστητὸν quod sciri potest. — ἄρ' οὖν δοκεῖ σοι ἀνθρώπῳ δυνατόν εἶναι τὰ ὄντα πάντα ἐπίστασθαι; Xenoph. Memor. 4, 6, 7. ergone tibi videtur omnia scire posse hominem? —

εὔρετὸν quod inveniri, explicari potest. — ἐθαίμαξε δ' εἰ μὴ φάνερον αὐτοῖς ἐστίν, ὅτι ταῦτα οὐ δυνατόν ἐστιν ἀνθρώποις εὔρεν Xenoph. Memor. 1, 1, 13. — Apud eundem vero ibid. 4, 7, 6. οὔτε γὰρ εὔρετὰ ἀνθρώποις αὐτὰ ἐνόμιζεν εἶναι neque enim haec ab hominibus explicari posse (rationem intellige, qua usus, deus universum effecerit.) —

κερδαντὸν quod lucro parari potest. — ἀλλ' οἷς ἂν οἱ ἄλλοι ἐργάζωνται, τούτοις σὺ χρήσῃ, οὐδενὸς ἀπεχόμενος, ὅθεν ἂν δυνατόν ἦ τι κερδᾶναι Xenoph. Memor. 2, 1, 25. sed aliorum laboribus tu frueris, nec ab ulla re abstinebis, de qua capi aliquid lucri possit. —

λεκτὸν dictum et quod dici potest. — οὐκ ἔχω εἶπαι Herodot. sexcenties. —

μαθητός scientia comprehensibilis. — ὁπόθεν οἶόν τε ἦν μαθεῖν τι ὠφέλιμον εἰς στρατηγίαν. Xenoph. Memor. 3, 5, 23. unde disci poterat aliquid, quod ad artem imperatoriam conferret. — πάσας μὲν οὖν τὰς ἐπιστήμας οὔτε μαθεῖν οἶόν τε ἡμῖν ἐδόκει Xenoph. Oecon. 6, 5. —

ὄρατός visus et aspectabilis. — ὑψηλὸν δὲ οὕτω δὴ τι λέγεται, ὡς τὰς κορυφὰς αὐτοῦ οὐκ οἶά τε εἶναι ἰδέσθαι Herodot. 4, 184. — cf. §. 2. huj. cap. s. v. διέξίτος. —

συμβλητός comparabilia. — τούτω γὰρ οὐκ οἶά τε ἔστι συμβάλλειν ἄλλον ποταμὸν Herodot. 4, 53. cum hoc enim conferri potest etc. — Significatione mutata: ἀκούων δὲ Ξέρξης οὐκ εἶχε συμβάλλοθαι τὸ ἕδον 7, 209. —

χρησιῶς utilis, bonus. — χρήσιμος. — τῷ δὲ πλήθει τῶν σχαλίδων οἷόν τε ἔστι χρῆσθαι πρὸς etc. Xenoph. Cyneg. 2, 9. furculis ad retia uti licet. — cf. init. huj. cap. —

In hisce ad tempus acquiescamus, exemplorum rationibus non satis ad hanc rem spectantibus collectorum defectu accuratiorem de re instituere disquisitionem impediti. Quod enim unicuique accidit, ut de re aliqua quaerens, statim ab initio non constituere, quin imo ne divinare quidem possit, quo quaestionis cursu deferatur, id et mihi evenit. —

CAPUT III.

Sunt vero, quae quodammodo regulam supra propositam subvertunt. At non est, quod miremur, nam discrimina in rebus, quae sejunctae sunt a sensibus, posita arctis includi nequeunt finibus, neque desunt transitus et gradus, etsi non cujusvis oculis primo adpectu occurrant, quibus sensim ac pedetentim notiones distinctae coalescant. — Inveniuntur utique exempla quoque, quae legibus prorsus sunt contraria, sed haec traducenda sunt ad licentiam libertatemque linguae, unde emanavit notum illud ac tritum: „*nulla regula sine exceptione.*“ Huc vero minime sunt referenda illa, quae leguntur apud scriptores posterioris aetatis, et optimi soli rem inclinare possunt. — Quam ob rem non incommodum mihi esse videtur huic rei rationem comparare, quae in usu adjectivorum verbalium latinorum in ilis et bilis exeuntium obtinebatur. Praeter aliquot Participia Perf. Pass. ut: inaccessus unzugänglich, infectus nicht thunlich, invictus unbestegbar etc. haec adjectiva sola significatus potentialis vices tuentur. Ipsa vero perrara sunt, et saepissime eorum notiones apud scriptores optimos pluribus verbis exponuntur. Aetatis aeneae demum et luteae scriptores temere atque audacter haec adjectiva toties effingebant, quoties illa ipsis opus erant. Gliscere coepit eorum usus et vocabula, ut: visibilis, vincibilis, noscibilis, tangibilis, inductibilis, remissibilis et similia trita fuerunt atque usitata. Iisdem casibus adjectiva graeca sunt jactata, et significationis discrimina, quae principio intercedebant, ita ab iis, qui postera aetate exstiterunt, sunt deleta et oblitterata, ut quodcunque adjectivum promiscue modo hoc modo illo insigniretur significatu. —

Transitus, de quibus diximus, in nostro argumento efficiuntur adjectivis: κλυτός quod saepe: cujus nomen auditum est: i. e. „clarus“ significat, nunquam vero, „qui

audiri potest“ declarat. — *δακρυτός*, quod Aesch. Choeph. 234. passivam habet vim, aliis vero locis potentialiter est accipiendum e. g. *ἠδῶν δακρυτός ἀπας μῦθος* ἐν δὲ θαλάσῃ — *πλεῖστα πολυκλαύτου κήδεα ναυτιλῆς Anal. I, 491.* Quam arcte autem inter se colligatae sunt lacrimandi et lugendi notiones? — His adjungamus forma discrepantia *γνώστων* quod nosci potest, *γνωτός* notus. Videndo noscimus. — *διδασκὼν* quod discitur, et quod disci et doceri potest, valet. *δοσις διδασκὼν μηδὲν, ἀλλ’ ἐν τῇ φύσει* — *τὸ σωφρονεῖν εἴληγον Eurip. Hipp. 79.* quibus nihil studio partum, sed qui ab ipsa natura castitatem sortiti sunt. *Barn.* — *διδάξων εἰ διδασκὼν Soph. Trach. 684.* si doceri potest, doceas. — *πάλιν δὲ ἐρωτώμενος, ἢ ἀνδρεία πότερον εἶη διδασκὼν ἢ φυσικὸν Xenoph. Memor. 3, 9, 1.* iterum interrogavit, utrum fortitudo acquiri posset doctrina, an esset natura. — *τοῦτο γὰρ παντάπασιν οὐ διδασκὼν ἄμην εἶναι Xenoph. Oecon. 12, 10.* ὁ δὲ τις, ὡς οὐδὲ διδασκὼν τοῦτο εἶη (*νικηφόρον παγκρατίου γενέσθαι*) ἕτερος δὲ τις Xenoph. Sympos. 2, 7. ne doceri quidem id posse dixit. — *καὶ ἢ ἀνδρεία διδασκὼν Xenoph. Sympos. 2, 12.* — En tibi explicatio! Dicendo nos et discere et docere memento. Similia sunt: *φατός, ῥητός, λεκτός*, quae semper fere cum negationibus conjuncta inveniuntur, et ut nostra: „*unsäglich, unaussprechlich*“ transferuntur. — Intellectum translatum haec etiam prae se ferunt: *στρεπτός*. — *στρεπτοὶ δὲ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ Hom. II. 9, 493.* dii ipsi moveri possunt, i. e. misericordiae non sunt expertes. — *στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν ibid. 15, 203.* Iris Neptuno contra Jovem ferociter exsurgenti: „*homo prudens rationibus adduci potest.*“ — *δωρητός*. — *ἦρωες δωρητοὶ τε πέλοντο παράρῃτοι τ’ ἐπέεσσι Hom. II. 9, 526.* heroes donis et verbis placabiles. — *ἀκεστός*. — *ἀλλ’ ἀκεώμεθα θᾶσσον. ἀκεσταὶ τοὶ φρένες ἐσθλῶν Hom. II. 15, 203.* sed mederi studeamus, prudentes sunt placabiles. De Agamemnone et Achille sermo est. Significatio, quam *Passov. h. l.* vocabulo attribuit, vix probari potest. — *φευκός*. — *μὴ δὴ νῆας ἐλωσι καὶ οὐκέτι φευκὰ πέλονται Hom. II. 16, 128.* Achilles Patroclo dicit: ne naves capiant et inevitabilia incidant i. e. ut fugere nequeamus et hic manere cogamur. — *νῦν δ’ οὐκέτι φευκὰ πέλονται Od. I, 426.* non jam est evitabile i. e. moriendum est. — *οἶαν ἐδήλωσας ἀνδρὸς αἰθοπιὸς ἀγγελίαν, ἄτλατον οὐδὲ φευκτὴν Soph. Aj. 223.* nuntium intolerabilem et inevitabilem. — *ὀνομαστός*. — *Γάλλῳ δ’ οὐδ’ ὀνομαστόν ἄχος intell. λέων Anal. I, 495.* infinita calamitas. — *σχέλιον οὐκ ὀνομαστόν h. Hom. Ven. 254.* miserum et incredibile. — *ὄρατέ μ’ ὄσπερ ἦν περιβλεπτός βρότοις, — ὀνομαστὰ πράσσων Eurip. Herc. fur. 508.* inspicite me, quem homines admirabantur, qui clara feci. — *μετρητός*. — *ὦ πένθος οὐ μετρητόν Eurip. Bacch. 1242.* o moerorem infinitum. In *τῆς ἤτοι μῆκος μὲν, ὁ κύντατον ἐτρεφεν αἶα — ὀργυῆ μετρητόν Nicand. Ther. 169.* sane id valet, quod

modiando assequi licet. — *αἰρετός*. — *Κραῖτος μὲν δὲ ταῦτα οἱ ὑπερέθετο, αἰρε-
 τάτερα τούτων ἐδρίσκων Ἀυδοσί, ἢ ἀνδραποδισθέντας προηθῆναι σφρας Herodot. I,
 156. optabiliora Lydis ratus etc. — οὕτως ὁ μὲν θάνατος, μοχθήρης ἐούσης τῆς
 ζῆς κατάφυγῆ ἀφρευτικῆ τῶ ἀνθρώπων γέγονε Herodot. 7, 46. — οἰστός. — ἐν-
 θυρώμεθα δὲ καὶ εἰ μὲν ἡμῶν ἦσαν ἐκαστοῖς πρὸς ἀντιπάλους περὶ γῆς ὄρων
 διαφοραὶ, οἰστόν ἂν ἦν Thucyd. 1, 122. cogitemus autem, si singulis quidem nostrum
 cum paribus adversariis de agri fruibus esset controversia, hoc ferri posse. — ὄρων
 δὲ ὑπὸ μεγέθους τοῦ κρεμαμένου εἰ κινδύνου, πάντα ταῦτα αὐτοῖς οἰστὰ ἐφαίνετο
 Thucyd. 7, 75. Haec tamen omnia propter periculi impendentis magnitudinem ipsis
 tolerabilia videbantur. — *μάντευτός* oraculo significatus Xenoph. Anab. 6, 1, 14.
 Interdum tam finitima est significatio potentialis passivae, ut dubius haereas, utram
 repudies. Haec ratio est vocabulo *ἀγαπητός*. — *μοῦνος* ἐὼν *ἀγαπητός* intell. *νίδς*
 Hom. Od. 2, 365. *νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτεῖναι μεμάασι* ibid. 5, 18. *παῖδ'
 ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα νήπιον οὕτως* — *Ἐκτορίδην ἀγαπητὸν* Il. 6, 402.
 Adjectivῆ *στενακτός* Schneider s. v. significationem passivam affert, sed locus quo
 eam fulsit, nihil probat. Soph. Oed. Col. 1734. *ἀνὴρ γὰρ οὐ στενακτός, οὐδὲ σὺν
 νόσοις* — *ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετο*, quibus verbis nuntius narrationem de mirabili Oedipi
 morte concludit. Si in hac enuntiatione *στενακτός* passive accipitur, non modo in
 totum sermonem repugnantia inducitur, sed etiam sub loco ipso nulla prorsus sub-
 jecta est vis. Eratne nondum satis viri infortunium a filiabus deploratum? Tota
 fere fabula ex lamentationibus est contexta. — Est igitur interpretandum: „plorans“
 i. e. „doloribus vexatus,“ quae significatio sequentibus quoque: *ἀλγεινὸς σὺν νόσοις*
 atque amussi sententiae convenit. *Passovius* quidem ipse vim passivam ponit, sed
 locos non affert. — *θνητός* „mortalis“ bis legitur intellectu: „mortuus,“ quem
Schneider omnino non novit, *Passovius* incertum vocavit, novissimaeque demum
 editioni sine locis adjecit. Eurip. Supp. 273. ubi hoc significatu instructum inve-
 nimus, vis illa vocabuli tam manifesta et expressa est, ut si aliter vertas, sensum
 nullum accipias. *τέκνων δὲ θνατῶν κόμισαι δέμας, ὧ μελέα ἴγω* — *οὐς ὑπὸ τεύχεσι
 Καθμειοῖσι ἀπώλεσα κόρυς*. — Codicum et editionum scriptura est servanda, et
 nulla conjectura admittenda, praesertim quum eadem significatione vox Herc. fur.
 485. legatur. *ὦ φίλτατ', εἰ τις φθόγγον εἰσακούσεται* — *θνητῶν παρ' Αἰδῆ, σοὶ
 τάδ', Ἡράκλεις, λέγω*, etc. —*

Regulam non sequuntur haec: *περίακτοι δῖφοι Artemon. ap. Athenae. 14, 41.*
sellae versatiles. — *καὶ αὐτὸ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ ἄγαλμα τὸν περιαιρετὸν ἀπόδυσας
 κόσμον* Pausan. 1, 25. et Minervae ipsius, quae removeri poterant, ornamenta omnia

exportaverat. — καὶ περιαιρετὸν εἶναι ἅπαν (intell. χρυσίον τοῦ ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς) Thucyd. 2, 13. — εἰδότες ὅτι ταύτη (κατὰ πόλεις) μόνον ἀλλοιοί ἔσμεν Thucyd. 6, 77. — πάντα μὲν οὖν ἔμοιγς δοκεῖ τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἀσκητὰ εἶναι Xenoph. Memor. 1, 2, 23. — σιγῇ ὡς ἀνυστὸν Xenoph. Anab. 1, 1, 8. — σίτω ἢ ἀνυστὸν μετριωτάτω Xenoph. Lac. r. publ. 1, 3. modico quam maxime fieri potest pane. — τρατὸς vulnerabilis. Hom. Il. 21, 568. καὶ γὰρ θῆν τούτω τρατὸς χρώς ὀξεί χαλκῷ. — Eurip. Hel. 810. οὕτω σιδήρῳ τρατὸν οὐκ ἔχει δέμας; Adji-
cias his ea, quae in prioribus allata sunt. —

CAPUT IV.

De reliquis simplicium et parasynthetorum significationibus.

Significatio Participii Praesentis Activi, quae non solum in simplicibus et parasynthetis, sed etiam in synthetis inest, nisi tam saepe legeretur, formis latinis Participii Perf. Pass. speciem exhibentibus, vim autem ejusdem modi activi sortientibus, sicuti: pransus, osus, pertaesus et similibus, quae *Zumpt.* §. 663. assert, comparari posset. Horum similia autem pauca modo inveniuntur exempla, de quibus in extremo capite sequ. agetur. Utrum numerus adjectivorum in τος terminatorum, quibus Part. Praes. Act. subjectus est intellectus, intra firmos ac stabiles coercitus sit terminos, sicuti formarum latinarum, quas modo commemoravimus, an certis potestas adnexa sit verborum generibus, an denique ea uti ex lubricitate pependit hodie non jam constitui posse videtur. Discrimina enim in exemplis, quae sunt in promptu, inveniri nequeunt, quare, si iudicium ferendum est, in sententiam ultimo loco positam pedibus est eundem. Magnopere quidem rationibus quibusdam iuvestigandis sum discruciat, sed frustra, nam omnes, quae animum subibant, opiniones, usus pertinacia infrangebantur. Exemplis passim jam allatis aspergas haec: στενακτῶν ἰαχὰν Ἀρηνήσω Eurip. Phoen. 1311. — ἀισχρὰ καὶ λωβήτ' ἔπη Soph. Phil. 616. — λωβητὸν ἐμπόλημα τῆς ἐμῆς φρενός Trach. 547. — ἑντῶν παγὰν προίεσσα κρημνῶν Eurip. Hipp. 123. — πλωτὸς navigans Nonn. Dionys. 1, 54. — στατὸς stans ibid. 1, 17. — χολωτὸς irascens Hom. Od. 22, 225. Il. 15, 210. — ἐρπειτὸς οὐδὲ ποτητὸς Apoll. Rhod. 4, 1240. — θρηνητὸς Maneth. apotelesm. 6, 498. — μιμητὸς apud eund. 6, 525. — νηκτὸς Anal. 1, 226. 2, 282. — πλαγκτὸς ibid. 2, 187. — ἰπέροπτος ibid. 2, 365. — δειπνητὸς Nicand. Ther. 761. — ἐπινήχυντος Orph. Argon. 39. — συνετὸς intelligens, sexcenties et permulta alia. —

Reliquum est, ut de paucis inquiram exemplis, quibus Participii Fut. Pass. vis est subjecta: εὐκτὸς ὁ τῷ βασιλεύῳ, παῖδες, βίος Theocr. Id. 10, 52. optanda est, filii, ranae vita i. e. digna est, quae expetatur. — ἀλλ' ἀπόλοιτο εἰ δύο μισητοὺς ἀνδ' ἐνὸς ὀψόμεθα Anal. 3, 170. sed pereat, si duos odio dignos pro uno videamus. — Eodem modo vertendum: μισητὴ κεφαλὴ intell. ἀλιτροῦ φωτὸς Anal. 2, 150. αἰακτὸς θάνατος ibid. 3, 288. mors deploranda. — ὄδ' ἐγὼν, οἶ, οἶ, αἰακτὸς Aesch. Pers. 935. o me deplorandum! — οὐδὲν σὺ μεμπτὸν ἐνθάδ' ὦν, ἐρεῖς ἐμοί Soph. Oed. Col. 1091. nihil contemnendum dixisti. — ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ἐλευθέρῳ μὲν ἀνδρὶ εὐκτὸν εἶναι, μὴ τυχεῖν δούλου τοιούτου Xenoph. Memor. 1, 5, 5. Mihi quidem videtur libero homini optandum esse etc. — Probationem potentissimam autem, qua nititur potestas „dignus,“ hic praebet locus: ἄμμες δ' οὔτε λόγῳ τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοί Theocr. Id. 14, 48. — Significationis propriae Participii Fut. Pass. satis clarum nobis suppeditant argumentum haec: Soph. Oed. Col. 1425. οὐ κλαυτὰ δ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἰστέα hoc mihi non est deplorandum, sed ferendam; nostrum: „daß hab ich nicht zu beklagen, sondern zu tragen.“ — οὕτω πάντα ἤετο χρῆναι βρατά τε αὐτῷ καὶ ἐξαιρετέα εἶναι Arrian. 4, 21, 5. — Idem Eurip. Hel. 669. Hel. εἰ εἰ! πικρὰς ἐς ἀρχὰς βάλνεις· — εἰ εἰ! πικρὰν δ' ἐρευνᾶς φάτιν. Men. λέγ', ὡς ἀκουστὰ πάντα δῶρα δαιμόνων: dic modo, nam omnia mala, quae divinitus immittuntur, audire i. e. ferre debemus, officium est ferre. — τῶν τελετῶν παραινῶ, μὴ μοι ξέρον τορεΐσης, μὴ φευκτὸν ἰστόρημα Anal. 1, 89. ne insolitum, ne, quod fugiendum est, dic mihi. — κράτος δ' ὅτω κράτος μέλει — παραβατὸν οὐδαμῆ πέλει Soph. Antig. 886. imperium illi, penes quemcumque est, non transeundum. — αὐτόνομοί τε ἐλείφθημεν οὐ δὲ ἄλλο τι ἢ ὅσον αὐτοῖς ἐς τὴν ἀρχὴν εὐπρεπεία τε λόγου καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος, τὰ πράγματα ἐφαίνετο ἐπιληπτά. Thucyd. 3, 11. ubi Goeller recte ita vertit: „aus keinem andern Grunde, als weil sie glaubten, sie müßten, um die Herrschaft zu gewinnen, die Sache mehr mit List als mit Gewalt angreifen.“ — κώθων δ' οὐ πάραλειπτὸς ἀσύμβολος, ἀλλὰ διοκτὸς Chrysipp. ap. Athenae. 1, 14. computatio sine symbola non accipienda sed ambienda est. — Hanc utique in provinciam adjectivis verbalibus in τέος desinentibus propriam veluti precario haec admissa videntur. —

Participii Praes. Pass. potestatem haec sunt sortita: ζητεῖται, πότερα τῶν ἐμπνευστῶν ἐστίν ὀργάνων ἢ ὑδραυλῖς, ἢ τῶν ἐντατῶν; ἐντατὸν οὖν καὶ καθαρτὸν οὐκ ἂν νομισθῆι· ἐμπνευστὸν δ' ἂν ἴσως ἐηθεῖη etc. Aristocl. ap. Athenae. 4, 75. quaeritur, hydraulus utrum instrumentis sit adnumerandus, quae inflantur, an iis,

quae intenduntur? non igitur in eorum numero habendus erit, quae tenduntur, pulsanturque; instrumentum, quod inspiratur, nominari possit etc. — ὁ μὲν Ἀριστόξενος προκρίνει τὰ ἔντατα καὶ κάθαρτα τῶν ὀργάνων τῶν ἐμπνευστῶν, ἕξάδια εἶναι φάσκων τὰ ἐμπνευστά Athenae. 4, 75. —

CAPUT V.

De synthetorum potestatibus.

§. 1. *A nominibus composita.* —

Duabus modo insignita sunt significationibus, passiva atque activa, quarum illa est frequentior. Plurima utramque nancisci possunt virtutem; sunt vero quoque, quae usu increbescente alteram utram vim sortita sunt, ut v. g. *δακρυσίστακτος* lacrimas stillans, nunquam vero lacrimis stillatus. — Nostrum jam est singula vocare ad cognitionem, atque quae utroqueversum dicantur, quae sint hoc illove significatu praedita, monstrare. — Ne vero quis de crambe recocta nobiscum expostulet, aut sincerum vas incrustare me dicat, ea, quae jam in lexicis sunt tradita, et a sententia ex summa lectionis orta non abhorrent, mittamus, iudicium autem de illis, ad quae ob locorum defectum momentum nondum afferre possumus, rejiciamus. — De iis hoc loco erit sermo, quae a viris doctis non satis accurate tractata esse videntur. — *ἀνδροδάϊκτος* Aristoph. Ran. 1295. Aesch. Choeph. 860. „viros interficiens.“ — *Schneider* praeterea significationem „a viris interfectus“ novit, sed locos eosdem affert, quos ego, in quibus solam vox obtinet vim activam. *Passovius* sine causa, ut videtur, ei adstipulatur. *λαιμόκτητος* „jugulatus“ Eurip. Hec. 207; intellectus autem activus: „guttur secans“ Aristoph. Thesm. 1063. utrumque fugit. Vocabuli *κρυσταλλόπηκτος* significatio passiva utriusque sola nota, ejusque auctorem *Schneider* Euripidem affert. Vox, quantum equidem scio, semel apud Euripidem legitur, ibique, si passive eam accipias, aliena efficiuntur. Rhes. 441. Mentio ibi fit ventorum, qui Pontum, Thraciam et Paeoniam perflant, glaciem facientes. Ventos autem congelatos non novimus, et si essent, non jam terras et mare perflare possent. — *νεφθλήκτος* neque in *Schneideri* neque in *Passovii* libro vim inveni activam, quae expressa est Nonn. Dionys. 2, 529. *νεφθλήκτου Βορέας*. — Vocis *πολύκμητος* sententia activa utrumque praeferit: *πολυκμήτων μερόπων* Nonn. Dionys. 7, 55. — Omnino omissa sunt in lexicis: *νεόπληκτος* cf. s. v. *κλαστός* 2, 3, 1, 1. — *νεοπλήκτου μέθης* ebrietas, qua nuper eramus percussus. — *νεόπνευστος*, quod legimus Nonn. Dionys. 25, 549.

νεοπνεύστου νέκρου hominis rursus spirantis. *Falkenb.* scripsit νεοπλεύστοιο igno-
tum quoque lexicis. Sed quo tandem modo, ita legens, locum vertas? —

Seorsum ab his dicendum de significatione potentiali, quae a vocabulis in hoc
genus incidentibus prorsus abhorret. Nunquam enim inveniuntur loci, ubi v. g. vo-
cabulis ἡλιόκαυστος „qui sole uri potest“ aut θεόδομητος „qui a deo domari potest“
declaratur. Herodot. 1, 193. καὶ ἡ μείστη τῶν διωρύχων ἐστὶ νηυσιπέρητος navibus
trajici potest. codd. F. Pa. Pc. — Sine dubio huic scripturae praeferenda est
vulgata νηυσὶ περητὸς. Signo ὅφ' ἐν est παράθετον non σύνθετον. Utraque ce-
terum pars est integra. Cf. 1, 3, 1, 4. et Herodot. 5, 52. οὗρος δὲ Κιλικίης καὶ
τῆς Ἀρμενίης ἐστὶ ποταμὸς νηυσὶ περητὸς, τῷ οὐνομα Εὐφρήτης et in eodem capite
ποταμοὶ δὲ νηυσὶ περητοὶ τέσσαρες διὰ ταύτης ῥέουσι. Utroque loco codices minime
vacillant. — At sunt quaedam adjectiva, quorum vis occulte suggeritur, quaeque a
potentialibus tenui modo significationis limite dividuntur. Atqui rei indicium non
penitus delitescit. — Aristoph. enim Nub. 327. Strepsiades nubes invocat: ὦ πολυ-
τίμητοι, quod „o saepissime veneratae“ nullo vertere possumus pacto, quis enim
tam crebro jam nubes adoraverat? Idem valet de loco Pac. 978, ubi Trygaeus pa-
cem: „ὦ πολυτιμήτη“ implorat. Formula ceterum erat deos obtestandi: „ὦ πολυτί-
μητοι“ cf. Ran. 326. 340. 401. Equit. 1387. Vesp. 995. Av. 668. etc., unde fiebat,
ut vis primaria ita limaretur et obscuraretur, ut in significationem „venerandus“
abiret. Ita et similibus usus gliscebatur: πάγκλαυτος, πανδάκρυτος, πολύκλαυτος,
πανόδυτος etc. — In ἀξιοθέητος, ἀξιαπήγητος, ἀξιάγαστος, ἀξιέραστος, ἀξιά-
κουστος vis potentialis ex adjectivo ἀξιος emanat. —

A pronomine compositum est ἀντεπάγγελτος. — ἀντεπάγγελτος οὐδείς ἐς τὸν
πόλεμον ἐμοὶ ἠθέλησε συμβαλέσθαι χρήματα, ἔξω σευ Herodot. 7, 29. — A prae-
positione et substantivo orditur ἐγχειρίθετος. τὸν ταῦτα μηχανησάμενον ἐγχειρίθετον
παρὰ δὲ 5, 106. —

§. 2. *A particulis conjugata.* —

I. Ab α inducta. — Adjectiva ab hac particula loquelari ordientia prolixè
fluunt, fusam autem et abundantem eorum copiam perscrutati animum suspicio primo
statim subiit intuitu, omnibus ea insigniri potestatibus. Significationes utique pri-
mariae sunt potentialis et passiva, quarum usus par est, ita quidem, ut discrimina
inveniri prorsus nequeant, quibus eveniat, ut aliquot alterutro, multa autem utroque
praedita sint significatu, ut ἀθικτος intactus et intactilis, ἀέλπτος insperatus et iu-

asperabilis, ἀτρωτος inviolatus et inviolabilis, ἄθραπτος autem ἀκλιτος passivam, et ἀνήκεστος ἀτλητος similia potentialem solam nacta sint vim. Quum potestates, quae in lexicis singulis adscriptae sunt vocabulis, exemplis examinatis comprobare simus coacti, nihilque igitur novi restiterit, quod admoveamus, reduviam curare nobis videamur jam dicta repetentes. Rei autem illius causa in sola ponenda est sermonis consuetudine, atque eodem modo, quo nos ungerufen quidem, sed nunquam untrufbar dicimus, et hac notione usuri eam circumimus, ita et Graeci untrufbar, unbegrabbar non uno exprimere potuerunt vocabulo. cf. II, 3, 2. —

Significatio activa hujus generis non minus fere frequens est, sed idem de ea, quod de simplicibus eandem vim prae se ferentibus, confitemur. φωνὰν ἀκούειν ψευδέων ἄγνωστον Pind. Ol. 6, 113. — ἀδύνατος, δυνατός inn. II. ἀδάκρυτος Eurip. Hec. 690. — ἄπαντος Aesch. Supp. 82. — ἀσφάδαστος Soph. Aj. 884. — ἀνάκλητος ibid. 959. — ἀφόβητος Oed. tyr. 904. — ἄψαντος ibid. 988. — ἀνόητος Herodot. I, 87. et simil. —

Neque desunt denique hujus ordinis vocabula, quae Participii Fut. Pass. significatu sunt instructa. Eurip. Bacch. 911. Bacchus Pentheo mysteria intueri cupido: σὲ τὸν πρόθυμον ὄνθ' ἂ μὴ χρεῶν ὀρεῖν — σπεύδοντά τ' ἀσπουδάστα tu conspicerere cupis, quae intueri non fas est, et assequi atudes, quae appetere non debes (non appetenda). — Hel. 456. Menelaus, qui naufragus Aegyptium appulerat: ναυαγὸς ἦκω, ξένος, ἀσύλητον γένος „homo, quem violare nefas.“ Eodem modo interpretamur Eurip. Iphig. Taur. 1157. verba Thoantis, qui Iphigeniae, statuam deae moventi: τί τόδε μεταίρεις ἐξ ἀκινήτων βάρθρων.

II. A particula inseparabili δυς conjugata solam prae se ferunt potestatem potentialem, ut: δυσθέατος, δύσλυτος, δυσίατος et sexcenta ejusdem generis. Duo modo invenimus exempla, quae activo praedita sunt significatu: δυσάλητος Soph. Oed. tyr. 12. qui non facile dolores aentit i. e. durus, torpens; et δυσβαίικτος Aesch. Pers. 575. valde lamentans. — Significatio horum adjectivorum passiva a linguae indole ac natura prorsus abhorret. —

III. Adjectiva, quorum pars prior particula est εὖ, activam, passivam, potentialem nanciscuntur intellectum. Soph. Aj. εὐγνώστος qui facile cognosci potest. Eurip. Bacch. 868. bene plicatus et εὐροντος Iphig. Aul. 420. bene ruens etc. —

His assumas ab ἄρι et ἔρι composita, quorum usum, praesertim quum antecedentium numerum consideraveris, pertenuem esse scias. ἀρίγνωτος cf. I, 2, 1. ἀρι-

ζήλωτος Aristoph. Equit. 1326. invidendus, ἀριδάκρυτος Aesch. Pers. 944. lacrimis obrutus, et epicum ἀριδείκτος. Praeter haec quatuor nullum exstat in literis graecis exemplum. — ἐρίκλαντος sive ἐρίκλανστος of. 1, 2, 1. vehementer flens, ἐρίδματος Aesch. Agam. 1472. magnopere domans, ἐρίκλυτος Orph. Argon. 1028. clarissimus, ἐρίσκηπτος Plut. Q. S. 4, 2. valde percussus. ἐρίτμητος Oppian. Cyneg. 4, 106. dissectus. Vocabulum ultimo loco nominatum in lexicis omissum. —

§. 3. *Ab aliis orationis partibus inducta.* —

Ea, quae a numeralibus ordiuntur, passiva praedita sunt potestate. ἡμίβλεκτος Theocr. Id. 2, 133. ἡμιδαίκτος Oppian. Hal. 2, 287. ἡμιτέλεστος Cyneg. 3, 521. ἡμίθραυστος Anal. 1, 498. ἡμισπασιός ibid. 2, 89. τρίπαλιος Aesch. Sept. 993. τριέλικτος Anal. 1, 228. Nonn. Dionys. 38, 175. τριζέλικτος Maneth. apotelesm. 1, 197. τρίκλωστος Anal. 2, 10. τριπόδητος ibid. 2, 119. 3, 120. τετραέλικτος ibid. 2, 23. δωδεκάγναμπος Pind. Ol. 3, 59. μυριόλεκτος Xenoph. Hell. 5, 2, 12. —

Agmen claudant duo a verbis composita activo percussa intellectu: ἀερσιπότητος Nonn. Dionys. 37, 294. ἀεξίκρυτος ibid. 47, 68. —

§. 4. Ad calcem libelli quum jam sit decursum, sermo suboritur de paucis illis, quae a significationibus initio particulae partis alterius tertiae in medio positae dissident. — ἀγευστος αἶων κακῶν Soph. Antig. 589. vita, quae mala nondum percepit. — Participii Perf. Act. significatione et haec sunt percussa: ἄπαστος non pransus. Ἀχιλλέα ἄπαστον apud Bionem ll. vacill. — διὸ καὶ ὁ τὸ σύνολον οὐ γευσάμενος τροφῆς, κείται „ἄσιτος, ἄπαστος Athenae. 1, 43. Eadem potestate vox legitur h. Hom. Mercur. 168. οὐδὲ θεοῖσιν — νῦν μετ' ἀθανάτοισιν ἀδώρητοι καὶ ἄπαστοι — αὐτοῦ τῆδε μένοντες etc. — His adjicias, quae Passou. s. v. affert. — πολυπλάνητος qui multum vagatus est. Herodotus de Atheniensibus et Lacedaemoniis loquitur et pergit: τὸ μὲν Πελασγικὸν, τὸ δὲ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ τὸ μὲν οὐδαμῆ καὶ ἐξεχώρησε· τὸ δὲ πολυπλάνητον κάρτα 1, 56. Alter Pelasgicus populus, alter Hellenicus, et alter quidem nunquam excesserat sedibus, alter vero valde multumque vagatus erat. — ἄπρακτος qui nihil perfecit. — οἱ τ' ἐπίκλητοι εὐπρεπῶς ἄδικοι ἐλθόντες, εὐλόγως ἄπρακτοι ἀπίσαι Thucyd. 4, 61. et evocati, qui infesto animo specioso tamen praetextu huc venerunt, re infecta abibunt. — ὁ δὲ κήρυξ τῶν Ἀθηναίων ἀκούσας ἀπῆλθεν ἄπρακτος Thucyd. 4, 99. Atheniensium caduceator his auditis re infecta discessit. — οἱ μὲν Κορίνθιοι καὶ οἱ ἀπὸ Θοράκης πρέσβεις ἄπρακτοι ἀπῆλθον ead. signif. Thucyd. 5, 38. καὶ ἄπρακτοι ἀπῆλθον 5, 56.

ἀγανακτιῶν δὲ ὃ μὲν Τισσαφέρους, ἀπεχώρησεν ἀπ' αὐτῶν δι' ὀργῆς καὶ ἄπρακτος 8, 44. — φοβούμενοι μὴ ἄπρακτοι ἦκοιεν Xenoph. Hell. 2, 2, 13. metuentes, ne re infecta reverterentur. — ἄδυντος „qui sacra non fecit.“ — ὥστε ἄδυντος ἀπέηλθεν Xenoph. Hell. 3, 2, 16. ut, re sacra non peracta, discederet. — πολυτλήτος qui multum passus est. — καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτω Λεάνδρον intell. ἀπέσβασε πικρὸς ἀγῆης Musae. 330. Procella, quae lucernam exstinxit et vitam et amorem rapuit Leandri, qui multum erat passus. Idem vocabulum valet: Tryphiod. 462. et Nonn. Dionys. 7, 40. — ἀπόσσυτος profectus Tryphiod. 668. — Participii Fut. Act. vis huic inesse videtur: ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενοι Aesch. Agam. 803. vultus non risuros i. e. gaudium aspernantes cogentes. — Participii Praes. Pass. potestatem hoc videtur prae se ferre exemplum: οὐδεὶς μ' ἀρέσκει νυκτὶ θαυμαστὸς θεῶν Eurip. Hipp. 106. nemo deorum, qui nocte adoratur, mihi placet. —

E r r a t a.

Pg. 7. v. 25. punctum post *Schneider* delend. 9, 3. lege afferre pro afferri. 11, 22. γνωτὰ pro γνωτα. 11, 31. afferend. pro affer. 12, 1. punctum post *Rigler* delend. 13, 4. esset pro erat. 14, 5. paralipomenis pro paralipomensis. 14, 12. violetur pro violatur. 15, 5. χρυσόδ. pro χρυσόδ. 16, 25. grammaticae pro grammicae. 21, 8. Ό pro Ο. 23, 10. κἀπάτωρ pro κ' ἀπάτωρ. 25, 16. atque pro eorumque. 28, 30. ἐργαστέον pro ἐργαστέον. 30, 17. πολυωπέι pro ποκνωπέι. 30, 22. δὲ pro δ'. 31, 10. ἀνθρώποισι pro ἀνθρώποισι. 33, 27. ἀστράγαλον pro ἀστάγαλον. 37, 13. ξυμμάχ. pro ζυμμάχ. 46, 30. σίων pro σών. 46, 32. ὄρῶν pro ὄρῶν. 48, 3. ἀείρας pro ἀειρας. 51, 16. οὐτ' pro οὐτ'. 61, 6. non deleatur. 66, 21. homo deleatur. 68, 21. faciendum pro ferendum. 69, 14. ἐστὶν pro ἐστιν. — Sunt praeterea fortasse alia quaedam, quae qua ratione placebit benevolus lector corriget.

Lexicon a *Papeo* compositum sero mihi venit in manus, quam cujus rationem habere potuissem.

